

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (szósta izba)

z dnia 24 września 2019 r.*ⁱ

Pomoc państwa – Przemysł chemiczny – Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym – Pojęcie pomocy państwa – Zasoby państwowe – Korzyść – Odzyskanie pomocy – Ciągłość gospodarcza – Zasada dobrej administracji – Obowiązek uzasadnienia

W sprawie T-121/15

Fortischem a.s., z siedzibą w Nováky (Słowacja), reprezentowana przez adwokatów C. Arholda, P. Hodála i M. Staroňa,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez L. Armati oraz G. Contego, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

popieranej przez:

AlzChem AG, z siedzibą w Trostberg (Niemcy), reprezentowaną początkowo przez P. Alexiadisa, solicitora, oraz adwokatów A. Borsosa i I. Georgiopoulosa, a następnie przez P. Alexiadisa oraz adwokatów A. Borsosa i V. Dolkę,

interwenient,

mającej za przedmiot oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności art. 1 i 3–5 decyzji Komisji Europejskiej (UE) 2015/1826 z dnia 15 października 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.33797 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2011/CP) wdrożonej przez Słowację na rzecz NCHZ (Dz.U. 2015, L 269, s. 71),

SĄD (szósta izba),

w składzie: G. Berardis, prezes, S. Papasavvas i O. Spineanu-Matei (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: P. Cullen, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 10 kwietnia 2019 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: angielski.

Wyrok

I. Okoliczności powstania sporu

- 1 Novácké chemické závody, a.s. v konkurze (zwane dalej „NCHZ”) było prywatnym producentem chemikaliów posiadającym trzy oddziały. Spółka ta prowadziła zakład chemiczny w regionie Trenčyna (Słowacja). Jej główna działalność polegała na produkcji węgla wapnia i gazów technicznych, polichlorku winylu (PVC) i jego produktów ubocznych oraz w coraz większym zakresie produkcji małych partii chemikaliów ciężkich i wysokowartościowych.
- 2 W dniu 8 października 2009 r., po zgłoszeniu przez NCHZ, należące wówczas do Disor Holdings Ltd, że nie jest ono w stanie kontynuować działalności, i po przedłożeniu przez nie bilansu, rozpoczęto postępowanie upadłościowe.
- 3 W dniu 5 listopada 2009 r. Republika Słowacka przyjęła zákon č. 493/2009 Z.z. o niektorých opatreniach týkajúcich sa strategických spoločností a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ustawę nr 493/2009 o niektórych środkach dotyczących spółek o znaczeniu strategicznym oraz o zmianie niektórych ustaw, zwaną dalej „ustawą o spółkach strategicznych”). Ustawa ta weszła w życie w dniu 1 grudnia 2009 r. i nadała państwu prawo pierwszeństwa przy zakupie spółek strategicznych objętych postępowaniem upadłościowym. Wymagała ona, aby syndyk masy upadłości zapewnił kontynuowanie działalności spółki strategicznej w trakcie tego postępowania. W dniu 2 grudnia 2009 r. NCHZ zostało uznane przez władze słowackie za „spółkę strategiczną” w rozumieniu tej ustawy i korzystało z tego statusu do czasu jej wygaśnięcia w dniu 31 grudnia 2010 r. (w okresie zwanym dalej „pierwszym okresem upadłości”). NCHZ było jedyną spółką, do której została zastosowana wspomniana ustawa, nakazująca syndykowi masy upadłości kontynuowanie działalności spółki i zapobieżenie nieuzasadnionym zwolnieniom grupowym.
- 4 W dniu 28 grudnia 2009 r. utworzony został „właściwy komitet” w rozumieniu art. 82 zákon č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ustawy nr 7/2005 o prawie upadłościowym i naprawczym, o upadłości i restrukturyzacji oraz o zmianie niektórych ustaw, zwanej dalej „ustawą o prawie upadłościowym”). W skład wspomnianego komitetu wchodziły, zgodnie z rzezoną ustawą, komitet wierzycieli, reprezentujący posiadaczy niezabezpieczonych wierzytelności wobec spółki w upadłości w dniu wszczęcia postępowania upadłościowego, którzy wpisali swoje wierzytelności jako „wierzytelności sprzed upadłości (zwany dalej „komitetem wierzycieli”), wierzyciele uprzywilejowani, czyli wierzyciele, których wierzytelności były zabezpieczone różnymi zabezpieczeniami, oraz sąd v Trenčine (sąd w Trenczynie, Słowacja).
- 5 W dniu 29 grudnia 2009 r. pierwszy syndyk został z przyczyn osobistych zastąpiony przed nowego syndyka (zwanego dalej „syndykiem”).
- 6 W dniu 17 czerwca 2010 r. sąd v Trenčine (sąd w Trenczynie) nakazał syndykowi sprzedaż NCHZ jako przedsiębiorstwa działającego zgodnie z opracowanymi przez niego etapami postępowania. Po ogłoszeniu o przetargu w dniu 12 sierpnia 2010 r. (zwanym dalej „przetargiem z 2010 r.”) właściwy komitet w dniu 24 listopada 2010 r. odrzucił jedyną złożoną ofertę. W dniu 3 grudnia 2010 r. sąd v Trenčine (sąd w Trenczynie) nakazał syndykowi przeprowadzenie szczegółowej analizy sytuacji gospodarczej NCHZ. W zależności od wyników tej analizy syndyk powinien albo przyjąć, albo odrzucić jedyną złożoną ofertę. Analiza została sporządzona w dniu 8 grudnia 2010 r. i syndyk ogłosił, że oferta zostaje odrzucona.
- 7 Od dnia 31 grudnia 2010 r. NCHZ zostało poddane przepisom ustawy o prawie upadłościowym (w okresie zwanym dalej „drugim okresem upadłości”). W dniu 26 stycznia 2011 r. na wspólnym spotkaniu pomiędzy wierzycielami tworzącymi komitet wierzycieli i wierzycielami uprzywilejowanymi, syndyk powiadomił wierzycieli, że koszty powodowane przez działalność NCHZ były wyższe niż

przychody z działalności. Ponadto syndyk przedstawił analizę ekonomiczną z dnia 23 grudnia 2010 r. która została uzupełniona prezentacją kierownictwa. Wyżej wspomniani wierzyciele podjęli decyzję o kontynuowaniu działalności NCHZ (zwaną dalej „decyzją z dnia 26 stycznia 2011 r.”). Po zatwierdzeniu tej decyzji w dniu 17 lutego 2011 r. orzeczeniem wydanym przez sąd v Trenčine (sąd w Trenčynie, Słowacja), syndyk kontynuował tę działalność.

- 8 W dniu 7 czerwca 2011 r. sąd v Trenčine (sąd w Trenčynie) wydał postanowienie wykonawcze, nakazując syndykowi przeprowadzenie sprzedaży NCHZ w postępowaniu przetargowym zorganizowanym przez wspomniany sąd (zwanym dalej „postępowaniem przetargowym z 2011 r.”). Po ogłoszeniu przetargu w dniu 12 lipca 2011 r. (zwanego dalej „przetargiem z 2011 r.”) zostały złożone dwie oferty w dniu 29 listopada 2011 r.
- 9 W dniu 13 października 2011 r. Komisja Europejska otrzymała skargę AlzChem AG dotyczącą bezprawnej pomocy przyznanej NCHZ przez Republikę Słowacką. AlzChem jest spółką z siedzibą w Niemczech, prowadzącą działalność na kilku rynkach wysokowartościowych chemikaliów w pewnej liczbie państw członkowskich Unii Europejskiej, w tym w Republice Słowackiej. Skarga ta została uzupełniona w dniu 14 czerwca 2012 r.
- 10 W dniu 17 października 2011 r. Komisja przekazała władzom słowackim otrzymaną skargę wraz z żądaniem udzielenia informacji. W dniach 22 marca i 21 czerwca 2012 r. Komisja skierowała do nich kolejne żądania udzielenia informacji. Władze słowackie odpowiedziały na wszystkie powyższe żądania.
- 11 W dniu 7 grudnia 2011 r. syndyk poinformował sąd v Trenčine (sąd w Trenčynie) o wynikach postępowania przetargowego z 2011 r. oraz o głosowaniu wierzycieli w ramach właściwego komitetu. W dniu 14 grudnia 2011 r. sąd v Trenčine (sąd w Trenčynie) zwrócił się do syndyka z wnioskiem o dokonanie oceny dodatkowej oferty. W dniu 15 grudnia 2011 r. syndyk sporządził analizę, zgodnie z którą oferta ta dotyczyła jedynie części aktywów NCHZ i nie służyła najlepiej interesom wierzycieli. W dniu 29 grudnia 2011 r. sąd v Trenčine (sąd w Trenčynie) wydał postanowienie wykonawcze, nakazując syndykowi przyjęcie oferty Via Chem Slovakia a.s. Po zawarciu w dniu 16 stycznia 2012 r. umowy nabycia pomiędzy ową spółką i NCHZ Protimonopolný úrad SR (słowacki urząd antymonopolowy) zezwolił na sprzedaż w dniu 19 lipca 2012 r. i została sfinalizowana w dniu 31 lipca 2012 r.
- 12 W dniu 1 sierpnia 2012 r. Via Chem Slovakia sprzedała dział chemiczny NCHZ, z wyjątkiem nieruchomości (budynków i gruntów), na rzecz skarżącej Fortischem a.s., która prowadzi działalność w sektorze wytwarzania produktów chemicznych. Skarżąca należy do Energochemica SE i, jak wskazała Sądowi na rozprawie w odpowiedzi na zadane przezeń pytanie, została utworzona w maju 2012 r. Nieruchomości niezbędne do produkcji chemicznej zostały oddane do dyspozycji skarżącej na podstawie umowy najmu.
- 13 W dniu 24 stycznia 2013 r. odbyło się spotkanie Komisji z AlzChem, na wniosek tej ostatniej, która w dniach 8 i 22 marca 2013 r. przekazała drogą elektroniczną dodatkowe informacje.
- 14 Pismem z dnia 2 lipca 2013 r. Komisja powiadomiła władze słowackie o swojej decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego na mocy art. 108 ust. 2 TFUE (Dz.U. 2013, C 297, s. 85) w odniesieniu, po pierwsze, do zezwolenia przez państwo, ze ewzględu na ustawę o spółkach strategicznych, na kontynuowanie działalności NCHZ w okresie od grudnia 2009 r. do grudnia 2010 r., a po drugie, do decyzji wierzycieli z dnia 26 stycznia 2011 r. o kontynuowaniu działalności NCHZ po wygaśnięciu ustawy o spółkach strategicznych. Komisja wyraziła ponadto wątpliwości co do bezwarunkowego charakteru przetargu z 2011 r., który umożliwił sprzedaż NCHZ, i wskazała, że istnieją poważne przesłanki pozwalające sądzić, że ciągłość gospodarcza między NCHZ i nowym podmiotem nie została przerwana.

- 15 W następstwie decyzji z dnia 2 lipca 2013 r. Komisja otrzymała uwagi władz słowackich oraz AlzChem i innej zainteresowanej strony. Uwagi tych zainteresowanych stron trzecich wraz z nowymi pytaniami zostały przekazane władzom słowackim, które przedstawiły swoje uwagi w dniu 14 stycznia 2014 r.
- 16 W dniach 7 października 2013 r. i 17 lutego 2014 r. odbyły się spotkania służb Komisji i władz słowackich, na wniosek tych ostatnich. W dniu 20 marca 2014 r. Komisja wysłała wniosek o udzielenie dodatkowych wyjaśnień do jednej z zainteresowanych stron trzecich, która udzieliła odpowiedzi w dniu 6 maja 2014 r. W dniu 2 maja 2014 r. Komisja skierowała do władz słowackich nowe pytania, na które odpowiedziały one w dniach 14 i 30 maja 2014 r.

II. Zaskarżona decyzja

- 17 W dniu 15 października 2014 r. Komisja przyjęła decyzję (UE) 2015/1826 w sprawie pomocy państwa nr SA.33797 – (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2011/CP) wdrożonej przez Słowację na rzecz NCHZ (Dz.U. 2015, L 269, s. 71) (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”).
- 18 Komisja stwierdziła, że uznanie NCHZ za przedsiębiorstwo strategiczne (zwane dalej „środkiem pierwszym”) stanowiło selektywną korzyść na rzecz tego przedsiębiorstwa, którą można przypisać państwu i która wiązała się z użyciem zasobów państwowych i zakłóceniem konkurencji na rynku otwartym na wymianę handlową między państwami członkowskimi. Komisja doszła do wniosku, że środek ten stanowił pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE i że pomoc ta była niezgodna z prawem i z rynkiem wewnętrznym (motywy 110 i 114–124 zaskarżonej decyzji). Po oszacowaniu, że kwota pomocy państwa wyniosła 4 783 424,10 EUR, Komisja uznała, że pomoc ta powinna zostać odzyskana od NCHZ oraz że nakaz zwrotu powinien zostać rozszerzony na skarżącą, która była powiązana z NCHZ w kontekście ciągłości gospodarczej (motywy 101 i 174 zaskarżonej decyzji).
- 19 Natomiast jak uznała Komisja, kontynuowanie działalności NCHZ na podstawie decyzji wierzycieli z dnia 26 stycznia 2011 r. nie stanowiło pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, ponieważ nie zostały spełnione co najmniej dwa łączne warunki definiowania pomocy państwa, tj. możliwość przypisania środka pomocy państwu i istnienie korzyści ekonomicznej (motyw 113 zaskarżonej decyzji).
- 20 Sentencja zaskarżonej decyzji ma następujące brzmienie:

„Artykuł 1

Pomoc państwa w wysokości 4 783 424,10 EUR udzielona na rzecz NCHZ poprzez uznanie go za spółkę strategiczną zgodnie z ustawą [o spółkach strategicznych, a tym samym zapewnienie mu ochrony przed zwykłym zastosowaniem ustawy o prawie upadłościowym, została wprowadzona w życie przez Słowację w sposób niezgodny z prawem i z naruszeniem art. 108 ust. 3 [TFUE] oraz jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym.

[...]

Artykuł 3

1. [Republika Słowacka] odzyskuje od NCHZ pomoc niezgodną z rynkiem wewnętrznym, o której mowa w art. 1.
2. Z uwagi na ciągłość gospodarczą między NCHZ a [skarżącą], obowiązkiem spłaty należy również objąć [skarżącą].

3. Do kwot podlegających zwrotowi dolicza się odsetki za cały okres poczynszy od dnia, w którym pomoc została przekazana do dyspozycji NCHZ, do dnia jej faktycznego odzyskania.

4. Odsetki obliczone nalicza się narastająco zgodnie z przepisami rozdziału V rozporządzenia [...] (WE) nr 794/2004 i rozporządzenia (WE) nr 271/2008 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 794/2004.

Artykuł 4

1. Windykacja pomocy, o której mowa w art. 1, dokonywana jest w sposób bezzwłoczny i skuteczny.
2. [Republika Słowacka] zapewnia wykonanie niniejszej decyzji w terminie czterech miesięcy od daty jej notyfikacji.

Artykuł 5

1. W terminie dwóch miesięcy od daty notyfikacji niniejszej decyzji [Republika Słowacka] przekazuje następujące informacje:

- a) łączną kwotę (kwota główna i odsetki od zwracanej pomocy), do odzyskania od beneficjentów;
- b) szczegółowy opis środków już podjętych oraz środków planowanych w celu wykonania niniejszej decyzji;
- c) dokumenty potwierdzające, że beneficjentowi nakazano zwrot pomocy.

2. Do momentu całkowitego odzyskania pomocy, o której mowa w art. 1, [Republika Słowacka] na bieżąco informuje Komisję o kolejnych środkach podejmowanych na szczeblu krajowym w celu wykonania niniejszej decyzji. Na wniosek Komisji Słowacja bezzwłocznie przedstawia informacje o środkach już podjętych oraz środkach planowanych w celu wykonania niniejszej decyzji. [Republika Słowacka] dostarcza również szczegółowe informacje o kwocie pomocy oraz odsetkach już odzyskanych od beneficjentów.

Artykuł 6

Niniejsza decyzja jest skierowana do Republiki Słowackiej”.

III. Postępowanie

- 21 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 6 marca 2015 r. skarżąca wniosła rozpatrywaną skargę.
- 22 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 14 lipca 2015 r. AlzChem złożyła wniosek o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta, na poparcie żądań Komisji.
- 23 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 6 sierpnia 2015 r. skarżąca wniosła o zachowanie poufności niektórych informacji zawartych w skardze i załącznikach do niej w stosunku do spółki AlzChem, w przypadku dopuszczenia jej do udziału w sprawie w charakterze interwenienta. Do wniosku załączyła jawną wersję wspomnianych dokumentów.

- 24 Postanowieniem prezesa drugiej izby z dnia 22 września 2015 r. AlzChem została dopuszczona do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Komisji. Przygotowane przez skarżącą wersje jawne skargi, repliki i załączników do nich zostały przekazane interwenientowi. Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 8 października 2015 r. interwenient zakwestionował wnioski skarżącej o zachowanie poufności.
- 25 W dniu 8 października 2015 r. niniejsza sprawa została przydzielona nowemu sędziemu sprawozdawcy należącemu do dziewiątej izby. Postanowieniem prezesa Sądu z dnia 3 października 2016 r. sprawa została przydzielona nowemu sędziemu sprawozdawcy. Ze względu na zmianę składu izb Sądu, zgodnie z art. 27 ust. 5 regulaminu postępowania przed Sądem, sędzia sprawozdawca został przydzielony do szóstej izby, której w rezultacie została przekazana niniejsza sprawa.
- 26 W dniu 6 lutego 2017 r. Sąd (szósta izba) zadał skarżącej pisemne pytania dotyczące jej wniosku o zachowanie poufności. Skarżąca odpowiedziała na te pytania w wyznaczonym terminie.
- 27 Postanowieniem z dnia 13 września 2017 r., Fortischem/Komisja (T-121/15, niepublikowanym, EU:T:2017:648), prezes szóstej izby Sądu uwzględnił wniosek o zachowanie poufności w odniesieniu do niektórych informacji zawartych w skardze, jak również w odniesieniu do niektórych danych zawartych w szeregu załączników do skargi i do repliki, oraz oddalił wnioski o zachowanie poufności w pozostałym zakresie. Postanowiono też w nim, że rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie. W dniu 26 października 2017 r. interwenientowi została przekazana przygotowana przez skarżącą wersja jawna dokumentów wymienionych w pkt 1 i 2 sentencji postanowienia z dnia 13 września 2017 r., Fortischem/Komisja (T-121/15, niepublikowanego, EU:T:2017:648).
- 28 W dniu 5 stycznia 2018 r. interwenient złożył w sekretariacie Sądu uwagi interwenienta.
- 29 W dniach 5 i 7 lutego 2018 r. Komisja i skarżąca, odpowiednio, złożyły w sekretariacie Sądu swoje uwagi odnośnie do uwag interwenienta.
- 30 Na wniosek sędziego sprawozdawcy Sąd (szósta izba) zdecydował o otwarciu ustnego etapu postępowania i w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 89 regulaminu postępowania zadał stronom pytania na piśmie i wezwał je do przedstawienia pewnego dokumentu. Strony odpowiedziały na te pytania w wyznaczonym terminie i przedstawiły żądany dokument.
- 31 Na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2019 r. wysłuchane zostały wystąpienia stron i ich odpowiedzi na pytania Sądu.

IV. Żądania stron

- 32 W swej skardze skarżąca wnosi do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności art. 1 i 3–5 zaskarżonej decyzji;
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.
- 33 Komisja wnosi do Sądu o:
- oddalenie skargi;
 - obciążenie skarżącej kosztami postępowania
- 34 Interwenient wnosi, w istocie, o oddalenie skargi.

V. Co do prawa

- 35 Na poparcie skargi skarżąca podnosi sześć zarzutów. Zarzut pierwszy opiera się na naruszeniu art. 107 ust. 1 TFUE. Zarzut drugi opiera się na niewykonaniu obowiązku przeprowadzenia starannego i bezstronnego badania oraz na naruszeniu obowiązku współpracy spoczywającego na Komisji. Zarzut trzeci opiera się na naruszeniu art. 296 akapit drugi TFUE dotyczącym konkluzji Komisji co do istnienia pomocy państwa przyznanej NCHZ. Zarzut czwarty opiera się na naruszeniu art. 107 ust. 1 i art. 108 ust. 2 TFUE, a także art. 14 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. [108 TFUE] (Dz.U. 1999, L 83, s. 1), ze względu na rozszerzenie obowiązku odzyskania pomocy państwa zarzucanej skarżącej. Zarzut piąty, podniesiony posiłkowo, opiera się na naruszeniu art. 107 ust. 1 i art. 108 ust. 2 TFUE, a także art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999, ze względu na brak ograniczenia rozszerzenia obowiązku odzyskania pomocy państwa zarzucanej skarżącej do 60% kwoty rzeczony pomocy. Zarzut szósty opiera się na naruszeniu art. 296 TFUE dotyczącym konkluzji Komisji co do istnienia ciągłości gospodarczej.
- 36 Sąd uważa, że należy zbadać kolejno zarzut trzeci, zarzut pierwszy w zakresie jego pierwszych dwóch części, zarzut drugi, część trzecią zarzutu pierwszego, zarzut szósty, zarzut czwarty, a wreszcie zarzut piąty.

A. W przedmiocie zarzutu trzeciego, opartego na naruszeniu art. 296 akapit drugi TFUE dotyczącym konkluzji Komisji co do istnienia pomocy państwa przyznanej NCHZ

- 37 Zdaniem skarżącej Komisja powinna, zgodnie z orzecznictwem, przedstawić w sposób wystarczający powody, dla których zebrane przez nią okoliczności faktyczne i prawne dowodzą istnienia pomocy państwa. Komisja powinna zatem wyjaśnić również przyczyny, dla których argumenty faktyczne i prawne przedstawione przez zainteresowane państwo członkowskie nie wystarczyły do odrzucenia istnienia takiej pomocy. Skarżąca utrzymuje, że zaskarżona decyzja jest pod wieloma względami dotknięta brakiem uzasadnienia. Po pierwsze, wada ta cechuje wspomnianą decyzję w odniesieniu do wyciągniętych przez Komisję wniosków, zgodnie z którymi ustawa o spółkach strategicznych przyznała NCHZ korzyść gospodarczą, której nie otrzymałoby ono w ramach zwykłego postępowania upadłościowego. Zdaniem skarżącej, mimo że władze słowackie przedstawiły szczegółowe argumenty wskazujące, że wierzyciele wybrali kontynuowanie działalności NCHZ, Komisja nie zajęła się treścią tych przesłanek, zamiast tego poprzestając na sformułowaniu ogólnych i arbitralnych wątpliwości. Po drugie, zaskarżona decyzja jest dotknięta brakiem uzasadnienia ze względu na to, że ustawa o spółkach strategicznych nie spełniła kryterium podmiotu gospodarczego działającego w warunkach gospodarki rynkowej.
- 38 Komisja, popierana w tym względzie przez interwenienta, podważa zasadność argumentacji skarżącej.
- 39 Jak wynika z utrwalonego orzecznictwa, uzasadnienie wymagane przez art. 296 TFUE powinno być dostosowane do charakteru aktu i powinno przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie instytucji, która wydała akt, pozwalając zainteresowanym poznać podstawy podjętej decyzji, a sądowi Unii dokonać jej kontroli [zob. wyrok z dnia 13 grudnia 2018 r., AlzChem/Komisja, T-284/15, EU:T:2018:950, pkt 70 (niepublikowany) i przytoczone tam orzecznictwo].
- 40 Obowiązek uzasadnienia należy oceniać w odniesieniu do konkretnej sytuacji, w szczególności do treści aktu, charakteru powołanych argumentów, a także interesu, jaki w uzyskaniu wyjaśnień mogą mieć adresaci aktu lub inne osoby, których dotyczy akt w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE (wyrok z dnia 13 grudnia 2018 r., AlzChem/Komisja, T-284/15, EU:T:2018:950, pkt 71 (niepublikowany)).

- 41 Nie ma wymogu, by uzasadnienie wyszczególniało wszystkie istotne okoliczności faktyczne i prawne, ponieważ ocena, czy uzasadnienie aktu spełnia wymogi art. 296 TFUE, winna opierać się nie tylko na jego brzmieniu, ale także uwzględniać jego kontekst, jak również całość przepisów prawa regulującego daną dziedzinę. W szczególności Komisja nie ma obowiązku zajmować stanowiska w odniesieniu do wszystkich argumentów podniesionych przez zainteresowanych w prowadzonym przez nią postępowaniu. Wystarczy, że przedstawi okoliczności faktyczne i względy prawne o kluczowym znaczeniu w kontekście danej decyzji [zob. wyrok z dnia 13 grudnia 2018 r., *AlzChem/Komisja*, T-284/15, EU:T:2018:950, pkt 72 (niepublikowany) i przytoczonetam orzecznictwo].
- 42 Wreszcie zarzut oparty na naruszeniu art. 296 akapit drugi TFUE stanowi zarzut odrębny od zarzutu dotyczącego naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE. O ile bowiem pierwszy z nich, dotyczący braku lub niewystarczającego charakteru uzasadnienia, opiera się na naruszeniu istotnych wymogów proceduralnych w rozumieniu art. 263 TFUE i stanowi zarzut rażącego naruszenia prawa, który sąd Unii winien uwzględnić z urzędu, o tyle drugi, dotyczący materialnej zgodności decyzji z prawem, opiera się na naruszeniu reguły prawnej związanej ze stosowaniem traktatu FUE w rozumieniu tegoż art. 263 TFUE i może być badany przez sąd Unii tylko wówczas, gdy został podniesiony przez stronę skarżącą. Obowiązek uzasadnienia jest zatem kwestią odrębną od zasadności uzasadnienia (zob. podobnie wyrok z dnia 2 kwietnia 1998 r., *Komisja/Sytraval i Brink's France*, C-367/95 P, EU:C:1998:154, pkt 67).
- 43 To, czy czy zaskarżona decyzja jest wadliwa ze względu na brak uzasadnienia w rozumieniu art. 296 TFUE należy zbadać w świetle rozważań zawartych w pkt 39–42 powyżej.
- 44 W zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że długi NCHZ wobec różnych podmiotów publicznych zostały zaciągnięte z powodu przynoszącego straty charakteru prowadzonej działalności. Uznała ona, że wbrew praktyce zgodnej z powszechnym systemem prawa upadłościowego żadna analiza nie została przeprowadzona przez urzędującego syndyka masy upadłościowej i żadne zebranie wierzycieli nie mogło postanowić o przyszłości NCHZ. Wskazała ona, że urzędujący syndyk masy upadłości przyznał, iż na mocy ustawy o spółkach strategicznych jest zobowiązany do kontynuowania działalności NCHZ bez możliwości przeanalizowania innych rozwiązań (motywy 79 i 80 zaskarżonej decyzji).
- 45 W tym względzie Komisja uznała, że decyzja o zastosowaniu do NCHZ ustawy o spółkach strategicznych spółkach nie opierała się na okolicznościach, jakie uwzględniliby jego wierzyciele, lecz na innych względach polityki publicznej, ponieważ treść decyzji rządu słowackiego odnosi się wyłącznie do utraty miejsc pracy i konkurencyjności w ramach słowackiego przemysłu chemicznego, a zatem gospodarki słowackiej jako całości. Zdaniem Komisji decyzja władz państwa o zastosowaniu wspomnianej ustawy do NCHZ nie jest uzasadniona w oparciu o kryterium wierzyciela działającego w warunkach gospodarki rynkowej (motyw 82 zaskarżonej decyzji).
- 46 W odpowiedzi na argumenty przedstawione przez władze słowackie, zgodnie z którymi wierzyciele prawdopodobnie postanowiliby kontynuować działalność NCHZ, nawet gdyby ustawa o spółkach strategicznych nie została do niego zastosowana, Komisja wyjaśniła w szczególności, że analiza pierwszego syndyka z dnia 26 października 2009 r. (zwanej dalej „analizą z dnia 26 października 2009 r.”), na którą powołały się władze słowackie, nie zawiera wiarygodnego badania innych możliwych rozwiązań, że nie przeprowadzono pogłębionego badania i że decyzja o kontynuowaniu działalności NCHZ została podjęta na początku drugiego okresu upadłości, kiedy inna była sytuacja gospodarcza wierzycieli była inna (motywy 82–84 zaskarżonej decyzji). Zdaniem Komisji analiza syndyka z marca 2014 r. (zwana dalej „analizą z marca 2014 r.”), oparta na metodzie wykorzystywanej podczas analizy sytuacji we wspomnianym drugim okresie, była bardzo ogólna, hipotetyczna i została przeprowadzona *ex post* (motyw 87 zaskarżonej decyzji). Komisja doszła do wniosku, iż władze słowackie nie wykazały, że gdyby ustawa o spółkach strategicznych nie miała zastosowania do NCHZ, kontynuowanie działalności tej spółki zostałyby zatwierdzone na początku postępowania upadłościowego lub w trakcie 2010 r. na podstawie odpowiedniej dogłębnej analizy i dyskusji z udziałem wszystkich zainteresowanych stron (motyw 88 zaskarżonej decyzji).

- 47 Ponadto Komisja podkreśliła zniesienie, ze względu na stosowanie ustawy o spółkach strategicznych, niepewności związanej z podjęciem decyzji w ramach powszechnego systemu prawa upadłościowego, ponieważ kontynuowanie całej działalności NCHZ zostało zapewnione przynajmniej do momentu utraty mocy przez tę ustawę z końcem 2010 r. Zdaniem Komisji stanowiło to „wyraźny sygnał” w danym sektorze, mianowicie w sektorze przemysłu chemicznego, w którym bezpieczeństwo dostaw było szczególnie istotne dla klientów. Wskazała ona, że NCHZ straciła niektórym klientom w latach 2009 i 2010, co wykazała analiza ekonomiczna opracowana przez syndyka po wygaśnięciu ustawy o spółkach strategicznych. Komisja uznała zatem, że gdyby ustawa ta nie miała zastosowania do NCHZ, istniałoby znacznie większe ryzyko spadku sprzedaży z uwagi na niepewność wynikającą z postępowania upadłościowego oraz zwiększone ryzyko, że wierzyciele uznają kontynuowanie działalności NCHZ za nieracjonalne pod względem gospodarczym i skorzystają z możliwości doprowadzenia do zaprzestania działalności NCHZ (motywy 85, 86, 88, 89 zaskarżonej decyzji).
- 48 Komisja doszła do wniosku, że stosowanie ustawy o spółkach strategicznych zapewniło NCHZ korzyść gospodarczą, chroniąc tę spółkę przed normalnym przebiegiem postępowania upadłościowego zgodnie z ustawą o prawie upadłościowym, ponieważ urzędujący syndyk masy upadłościowej, wierzyciele i sąd upadłościowy zostali pozbawieni możliwości zakończenia działalności NCHZ lub znacznego zmniejszenia liczby pracowników, czy to na początku postępowania upadłościowego, czy też w trakcie 2010 r., zależnie od rozwoju sytuacji gospodarczej tej spółki. Zdaniem Komisji środek pierwszy dał również NCHZ, a także osobom trzecim, w szczególności klientom i dostawcom, pewność kontynuowania działalności przez tę spółkę, chociaż takie kontynuowanie nie jest nigdy zagwarantowane w normalnych warunkach upadłości, przez co rzeczoną spółkę traktowano w sposób uprzywilejowany w porównaniu z jej konkurentami w podobnej sytuacji (motywy 78, 85, 89, 90 zaskarżonej decyzji).
- 49 Z powyższych uwag Komisji wynika, iż wbrew twierdzeniom skarżącej Komisja wskazała powody, dla których uznała, że zastosowanie ustawy o spółkach strategicznych do NCHZ zapewniło tej spółce korzyść gospodarczą, której nie otrzymałaby w ramach powszechnego prawa upadłościowego. W ten sposób Komisja opisała swoją analizę skutków zastosowania tej ustawy, czyli automatyczne kontynuowanie działalności NCHZ i utrudnienie zwolnień grupowych, niezależnie od rozwoju sytuacji gospodarczej tej spółki, chociaż nie była ona w stanie spłacić swoich długów, w szczególności wobec różnych podmiotów publicznych. Komisja wspomniała również o swojej ocenie, zgodnie z którą takie automatyczne kontynuowanie działalności NCHZ dało jej klientom i dostawcom pewność, która nie istniałaby w zwykłego postępowania upadłościowego.
- 50 Ponadto, wbrew twierdzeniom skarżącej, Komisja wskazała powody, dla których uznała, że stosowanie ustawy o spółkach strategicznych nie było zgodne z kryterium podmiotu gospodarczego działającego w warunkach gospodarki rynkowej i nie „ograniczyła swoje[go] rozumowani[a] do stwierdzenia, że stosowanie [wspomnianej] ustawy było oparte na względach polityki publicznej, których wierzyciel prywatny nie brałby pod uwagę”. Wyraziwszy tę ocenę, Komisja – wbrew twierdzeniom skarżącej – odpowiedziała również na argumenty władz słowackich dotyczące stanowisk zajmowanych przez pierwszego syndyka i przez syndyka. W tym względzie przedstawiła ona powody, dla których, po pierwsze, odrzuciła zarówno analizę z dnia 26 października 2009 r., jak i analizę z marca 2014 r., a po drugie, uznała, że nie dysponuje dowodami, iż właściwy komitet opowiedział się za kontynuowaniem działalności NCHZ w pierwszym okresie upadłości. Komisja wskazała również, że uważa, iż analiza z marca 2014 r., oparta na metodzie wykorzystanej do analizy tego okresu, była bardzo ogólna, hipotetyczna i sporządzona ex post, odsyłając w tym względzie do różnych punktów trzech wyroków sądów Unii, w których zostało stwierdzone, że do celów stosowania kryterium inwestora prywatnego istotne są jedynie elementy dostępne w momencie wydania decyzji państwa i zmiany, które w tym momencie są możliwe do przewidzenia. Komisja wskazała ponadto, że uważa, iż władze słowackie nie dostarczyły dowodu na to, że na początku postępowania upadłościowego lub w trakcie 2010 r. kontynuowanie działalności NCHZ zostało rzeczywiście zatwierdzone na podstawie odpowiedniej dogłębnej analizy i dyskusji z udziałem wszystkich zainteresowanych stron. Wreszcie wskazała ona na różnicę w sytuacji gospodarczej wierzycieli przy podejmowaniu decyzji na początku drugiego okresu.

- 51 Ponadto argumentacja skarżącej dotycząca braku wyjaśnień Komisji co do powodów, dla których właściwy komitet wypowiedziała się przeciwko kontynuowaniu działalności NCHZ, nie odnosi się do niewystarczającego charakteru uzasadnienia zaskarżonej decyzji, tylko wskazuje na brak zgody skarżącej co do zasadności rozumowania przyjętego przez Komisję w dokonanej przez nią analizie, a także w sformułowanych przez nią wnioskach, w tym znaczeniu, że skarżąca nie zgadza się z tym, że nie został przedstawiony dowód na to, jaka była decyzja właściwego komitetu. Tymczasem, zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 42 powyżej, należy odróżnić kwestię przestrzegania obowiązku uzasadnienia i kwestii zasadności uzasadnienia zaskarżonej decyzji.
- 52 Nie można zatem uznać, że zaskarżona decyzja dotknięta jest brakiem uzasadnienia w odniesieniu do wniosku Komisji dotyczącego istnienia pomocy państwa przyznanej NCHZ, a zatem zarzut trzeci należy oddalić.

B. W przedmiocie części pierwszej i drugiej zarzutu pierwszego, opartych na, odpowiednio, braku przekazania zasobów państwowych i braku korzyści gospodarczej przyznanej NCHZ

- 53 Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE, dzieli się na trzy części. W części pierwszej zarzutu skarżąca podważa okoliczność, że zakwalifikowanie NCHZ jako „spółki strategicznej” spowodowało przekazanie zasobów państwowych. W części drugiej zarzutu podnosi ona, że środek ten nie przysporzył NCHZ korzyści gospodarczej. W części trzeciej zarzutu skarżąca utrzymuje, że choć Komisja mogła słusznie uznać, iż ze względu na środek pierwszy pomoc państwa została przyznana na rzecz NCHZ, to jednak popełniła oczywisty błąd w ocenie przy obliczaniu wysokości tej pomocy.
- 54 Sąd uważa za wskazane zbadać w pierwszej kolejności dwie pierwsze części zarzutu pierwszego, które dotyczą kwalifikacji rozpatrywanego środka jako pomocy państwa, natomiast jego część trzecia, dotycząca obliczenia kwoty tej pomocy, zostanie zbadana po analizie zarzutu drugiego.
- 55 W części pierwszej zarzutu pierwszego skarżąca podnosi, że ocena dokonana przez Komisję w pkt 75–77 zaskarżonej decyzji nie dowodzi przekazania zasobów państwowych z powodu zakwalifikowania NCHZ jako „spółki strategicznej”. Po pierwsze, twierdzi ona, że zakwalifikowanie NCHZ jako spółki strategicznej nie spowodowało takiego przekazania, ponieważ państwo słowackie nie poniosło żadnych dodatkowych obciążeń w stosunku do obciążeń, jakie musiałoby ponieść, gdyby zastosowano postępowanie upadłościowe według prawa powszechnego. Zdaniem skarżącej z orzecznictwa wynika, że przekazanie zasobów państwowych wymaga więcej niż abstrakcyjnego ryzyka zwiększenia pasywów publicznoprawnych związanego z kontynuowaniem działalności przez spółkę w trakcie postępowania upadłościowego, ponieważ zwiększenie pasywów publicznoprawnych jest nieodłączną konsekwencją stosowania omawianej ustawy o prawie upadłościowym. Skarżąca odsyła w tym względzie do wyroku z dnia 1 grudnia 1998 r., *Ecotrade* (C-200/97, EU:C:1998:579, pkt 36, 41, 43). Po drugie, w swoich uwagach dotyczących uwag interwenienta skarżąca twierdzi, że nie można uznać naturalnych konsekwencji kontynuowania działalności w toku postępowania upadłościowego za „faktyczną rezygnację z wiarygodności publicznoprawnych”. Według niej, gdyby taki argument został uwzględniony, to każde kontynuowanie działalności, któremu towarzyszyłoby zwiększenie zadłużenia wobec wierzycieli publicznych w trakcie postępowania upadłościowego, mogłoby być utożsamiane z przekazaniem zasobów państwowych. Po trzecie, w replice skarżąca przyznaje, że kryterium sformułowane w wyroku z dnia 1 grudnia 1998 r., *Ecotrade* (C-200/97, EU:C:1998:579), w celu stwierdzenia, czy zostały przekazane zasoby państwowe, jest dość zbliżone do kryterium pozwalającego stwierdzić, czy została przyznana korzyść gospodarcza.
- 56 W części drugiej zarzutu pierwszego skarżąca powołuje się na oczywisty błąd w ocenie popełniony przez Komisję w odniesieniu do istnienia korzyści gospodarczej przyznanej NCHZ z powodu uznania tej spółki za „spółkę strategiczną”. Po pierwsze, NCHZ nie uzyskała żadnej korzyści, której nie uzyskałaby na podstawie powszechnego prawa upadłościowego, ponieważ w każdym wypadku jej wierzyciele wybraliby kontynuowanie jej działalności i ponieważ czasowy zakaz zwolnień grupowych

uprzywilejowuje jedynie państwo słowackie, nie zaś NCHZ. Po drugie, zdaniem skarżącej zastosowanie ustawy o spółkach strategicznych spełnia kryterium podmiotu gospodarczego działającego w warunkach gospodarki rynkowej, gdyż jest ekonomicznie korzystne dla wierzycieli publicznych.

57 Komisja, popierana w tym względzie przez interwenienta, podważa zasadność argumentacji skarżącej.

1. Przypomnienie orzecznictwa

58 Należy przypomnieć, że uznanie środka za pomoc państwa wymaga spełnienia wszystkich przesłanek określonych w art. 107 ust. 1 TFUE. A zatem, po pierwsze, musi to być interwencja państwa lub przy użyciu zasobów państwowych. Po drugie, interwencja ta musi być w stanie wpłynąć na wymianę handlową między państwami członkowskimi. Po trzecie, musi przyznawać beneficjentowi selektywną korzyść. Po czwarte, musi zakłócać konkurencję lub grozić jej zakłóceniem [zob. Wyrok z dnia 13 grudnia 2018 r., AlzChem/Komisja, T-284/15, EU:T:2018:950, pkt 59 (niepublikowany) i przytoczone tam orzecznictwo].

59 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem jedynie korzyści przyznane bezpośrednio lub pośrednio przy użyciu zasobów państwowych lub stanowiące dodatkowe obciążenie dla państwa należy uważać za pomoc w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Z samego brzmienia tego postanowienia i z reguł proceduralnych ustanowionych w art. 108 TFUE wynika bowiem, że korzyści przyznane przy wykorzystaniu zasobów innych niż zasoby państwowe nie wchodzą w zakres stosowania omawianych przepisów (zob. podobnie wyroki: z dnia 17 marca 1993 r. Słoman Neptun, C-72/91 i C-73/91, EU:C:1993:97, pkt 19; z dnia 1 grudnia 1998 r., Ecotrade, C-200/97, EU:C:1998:579, pkt 35; z dnia 13 marca 2001 r., PreussenElektra, C-379/98, EU:C:2001:160, pkt 58).

60 Należy zaś wskazać, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem nie jest konieczne wykazywanie we wszystkich przypadkach, iż miało miejsce przekazanie zasobów państwowych, żeby korzyść przyznaną jednemu przedsiębiorstwu lub kilku przedsiębiorstwom można było uznać za pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE (wyrok z dnia 28 marca 2019 r., Niemcy/Komisja, C-405/16 P, EU:C:2019:268, pkt 55; a także, podobnie, wyroki: z dnia 15 marca 1994 r., Banco Exterior de España, C-387/92, EU:C:1994:100, pkt 14; z dnia 19 maja 1999 r., Włochy/Komisja, C-6/97, EU:C:1999:251, pkt 16).

61 30 Pojęcie pomocy obejmuje nie tylko świadczenia o charakterze pozytywnym, takie jak przyznanie subwencji, lecz również różne formy środków interwencyjnych, które zmniejszają koszty obciążające zwykle budżet przedsiębiorstwa i które, nie będąc przez to subwencjami w ścisłym znaczeniu tego słowa, mają jednak taki sam charakter oraz identyczny skutek (zob. wyrok z dnia 21 marca 2013 r., Komisja/Buczek Automotive, C-405/11 P, niepublikowany, EU:C:2013:186, pkt 30 i przytoczone tam orzecznictwo; a także, podobnie, wyrok z dnia 19 marca 2013 r., Bouygues i Bouygues Télécom/Komisja i Komisja/Francja i in., C-399/10 P i C-401/10 P, EU:C:2013:175, pkt 101i przytoczone tam orzecznictwo).

62 Ponadto zgodnie z orzecznictwem pojęcie pomocy państwa określone w traktacie ma charakter prawny i powinno być interpretowane w oparciu o elementy obiektywne. Z tego powodu sąd Unii powinien zasadniczo przeprowadzić pełną kontrolę w kwestii ustalenia, czy dany środek wchodzi w zakres stosowania art. 107 ust. 1 TFUE, biorąc pod uwagę zarówno konkretne okoliczności rozpatrywanej przezeń sprawy, jak i techniczny lub złożony charakter ocen przeprowadzonych przez Komisję (wyrok z dnia 22 grudnia 2008 r., British Aggregates/Komisja, C-487/06 P, EU:C:2008:757, pkt 111).

- 63 W tym względzie należy przypomnieć, że wprawdzie w ramach kontroli, jaką sądy Unii sprawują nad dokonywanymi przez Komisję złożonymi ocenami ekonomicznymi w dziedzinie pomocy państwa, nie mogą one zastąpić oceny ekonomicznej dokonanej przez Komisję swoją własną oceną (wyroki: z dnia 24 stycznia 2013 r., Frucona Košice/Komisja, C-73/11 P, EU:C:2013:32, pkt 75; z dnia 21 marca 2013 r., Komisja/Buczek Automotive, C-405/11 P, niepublikowany, EU:C:2013:186, pkt 49).
- 64 Jednakże sąd Unii winien w szczególności nie tylko dokonać kontroli materialnej prawdziwości przywołanych dowodów, ich wiarygodności i spójności, ale również zbadać, czy zebrane dowody stanowią zbiór istotnych danych, które należy wziąć pod uwagę w celu oceny złożonej sytuacji, oraz czy ich charakter pozwala na poparcie wyciągniętych z nich wniosków (wyroki: z dnia 24 stycznia 2013 r., Frucona Košice/Komisja, C-73/11 P, EU:C:2013:32, pkt 76; z dnia 21 marca 2013 r., Komisja/Buczek Automotive, C-405/11 P, niepublikowany, EU:C:2013:186, pkt 50).

2. Zaskarżona decyzja

- 65 Jeśli chodzi o rozważania Komisji w zaskarżonej decyzji dotyczące istnienia korzyści gospodarczej przyznanej NCHZ z powodu uznania tej spółki za „spółkę strategiczną”, to zostały one przedstawione w pkt 44–48 powyżej.
- 66 Co się tyczy wykorzystania zasobów państwowych z uwagi na środek pierwszy, Komisja uznała, że „[z]e względu na [przyznanie statusu spółki strategicznej] utrzymano działalność [NCHZ] mimo wyraźnego ryzyka (które faktycznie się urzeczywistniło), że przychody będą niewystarczające na pokrycie kosztów działalności przedsiębiorstwa w trakcie postępowania upadłościowego, w tym składek na ubezpieczenie społeczne i innych zobowiązań wobec państwa” (motyw 74 zaskarżonej decyzji). Dodała, że „kontynuowanie działalności i akumulowanie dodatkowych zobowiązań w wyniku stosowania ustawy znacznie utrudniło obecnym wierzycielom publicznym NCHZ odzyskanie ich istniejących wierzytelności” (motyw 76 zaskarżonej decyzji). Stwierdziła ona, że przyznanie NCHZ statusu spółki strategicznej doprowadziło do przekazania zasobów państwowych w formie utraconych przychodów z tytułu roszczeń publicznoprawnych, z których NCHZ nie wywiązało się w pierwszym okresie upadłości (motyw 77 zaskarżonej decyzji).

3. W przedmiocie zakwalifikowania pierwszego środka przez Komisję jako pomocy państwa

- 67 Na wstępie należy stwierdzić, co się tyczy warunków, jakie muszą zostać spełnione, aby interwencję można było uznać za pomoc państwa zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 58 powyżej, że skarżąca nie kwestionuje ani selektywnego charakteru pierwszego środka, ani tego, że może on wpływać na wymianę handlową między państwami członkowskimi.
- 68 Ponadto należy zauważyć, że chociaż w argumentacji przedstawionej na poparcie rozpatrywanej części zarzutu pierwszego skarżąca nie podważa faktu, iż pierwszy środek można przypisać państwu, to wskazuje ona, że chce zakwestionować okoliczność, iż wspomniany środek obejmował zasoby państwowe w znaczeniu dodatkowego obciążenia dla państwa lub podmiotów publicznych, i zmierza do wykazania, że NCHZ nie znalazłoby się w innej sytuacji, gdyby miały do niej zastosowanie przepisy ustawy o prawie upadłościowym. Należy jednak stwierdzić, że poprzez tę argumentację skarżąca podważa w istocie wystąpienie korzyści gospodarczej. W skardze, co się tyczy jej analizy warunku dotyczącego wystąpienia korzyści, odsyła ona zresztą do „elementów przedstawionych wcześniej”, mianowicie do elementów, które przedstawiła w odniesieniu do pojęcia przekazania zasobów państwowych, i wskazuje, że pokazują one wyraźnie, iż NCHZ nie otrzymała żadnej korzyści, której spółka ta nie otrzymałaby na podstawie powszechnego systemu prawa upadłościowego. Należy zatem powiązać tę argumentację skarżącej z badaniem części drugiej zarzutu pierwszego i zbadać łącznie dwie pierwsze części tego zarzutu.

- 69 W celu dokonania oceny wystąpienia korzyści gospodarczej przyznanej NCHZ z powodu pierwszego środka i zgodności z prawem zaskarżonej decyzji w tym zakresie należy stwierdzić, że chociaż skarżąca i Komisja, popierana przez interwenienta, są zgodne co do znaczenia, jakie ma w niniejszej sprawie wyrok z dnia 1 grudnia 1998 r., *Ecotrade* (C-200/97, EU:C:1998:579), to wyciągają z niego odmienne wnioski.
- 70 Skarżąca uważa, że w celu dokonania oceny, czy stosowanie ustawy o spółkach strategicznych przyniosło NCHZ korzyść gospodarczą, należy dokonać analizy w dwóch etapach. Jej zdaniem w pierwszej kolejności należy ustalić, czy wspomniana ustawa pozwoliła NCHZ skorzystać z korzyści gospodarczej, z której spółka ta nie skorzystałaby w przypadku zastosowania ustawy o prawie upadłościowym i zbadać „alternatywny scenariusz”, co wymaga hipotetycznej analizy a posteriori. W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej, można byłoby wykluczyć wystąpienie korzyści gospodarczej, ponieważ w rzeczywistości NCHZ nie byłaby bardziej uprzywilejowana, niż wynikałoby to z powszechnego systemu prawa upadłościowego. W drugiej kolejności, w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na owo pierwsze pytanie, wystąpienie korzyści gospodarczej można byłoby wykluczyć, gdyby przy zastosowaniu do NCHZ ustawy o spółkach strategicznych państwo słowackie działało jak podmiot gospodarczy działający w warunkach gospodarki rynkowej, a zatem gdyby stosowanie tej ustawy było zgodne z interesami ekonomicznymi tego państwa.
- 71 Komisja uważa natomiast, że stanowisko bronione przez skarżąca pozbawia treści orzecznictwo dotyczące kryterium podmiotu gospodarczego działającego w warunkach gospodarki rynkowej.
- 72 Należy wskazać, że zgodnie z wyrokami z dnia 1 grudnia 1998 r., *Ecotrade* (C-200/97, EU:C:1998:579, pkt 45) i z dnia 17 czerwca 1999 r., *Piaggio* (C-295/97, EU:C:1999:313, pkt 43), zastosowanie do przedsiębiorstwa systemu stanowiącego odstępstwo od przepisów prawa powszechnego w dziedzinie upadłości należy uznać za przyznanie pomocy państwa w dwóch sytuacjach. W pierwszej sytuacji zostało w istocie stwierdzone, że przedsiębiorstwo to było uprawnione do kontynuowania działalności gospodarczej w okolicznościach, w których taka ewentualność została wykluczona w ramach stosowania przepisów prawa powszechnego w dziedzinie upadłości. W drugiej sytuacji zostało w istocie stwierdzone, że przedsiębiorstwo to skorzystało z jednej lub kilku korzyści – takich jak gwarancja państwowa, obniżona stawka podatku, zwolnienie z obowiązku zapłaty grzywien i innych kar pieniężnych lub faktyczna rezygnacja, w całości lub w części, z wierzytelności publicznoprawnych – o które nie mogłoby ubiegać się inne niewypłacalne przedsiębiorstwo w ramach stosowania przepisów prawa powszechnego w dziedzinie upadłości.
- 73 To właśnie w świetle powyższych rozważań należy skontrolować dokonaną przez Komisję w zaskarżonej decyzji ocenę pierwszego środka w celu zbadania, czy instytucja ta nie popełniła błędu, stwierdzając, że w ramach tego środka została przyznana pomoc państwa na rzecz NCHZ.
- 74 W tym względzie należy zbadać w pierwszej kolejności warunki, w których kontynuowanie działalności NCHZ zostało dopuszczona na skutek zastosowania ustawy o spółkach strategicznych i konsekwencje związane z tym zastosowaniem. W drugiej kolejności należy zbadać twierdzenie skarżącej, zgodnie z którym decyzja państwa słowackiego o zastosowaniu do NCHZ ustawy o spółkach strategicznych spełniała kryterium podmiotu gospodarczego działającego w warunkach gospodarki rynkowej. W trzeciej kolejności należy zbadać twierdzenia skarżącej dotyczące identyczności sytuacji, gdyby NCHZ podlegała powszechnemu systemowi prawa upadłościowego.

a) W przedmiocie warunków stosowania ustawy o spółkach strategicznych na rzecz NCHZ ze względu na zakwalifikowanie jej jako „spółki strategicznej” i konsekwencji związanych z tym stosowaniem

- 75 Zostało stwierdzone, że w niniejszym przypadku ze względu na zakwalifikowanie NCHZ jako „spółki strategicznej” pierwszy syndyk nie miał innego wyboru niż kontynuowanie działalności NCHZ, do którego był zobowiązany w wyniku stosowanie ustawy o spółkach strategicznych (motyw 80 zaskarżonej decyzji). Zatem w pierwszym okresie upadłości, w którym NCHZ podlegała wspomnianej ustawie, spółka ta musiała kontynuować swą działalność bez względu na swoją sytuację gospodarczą i niezależnie od wszelkich względów związanych z interesem jej wierzycieli, a zatem nawet jeśli jej długi rosły i przewyższały jej przychody (motywy 78, 80 i 81 zaskarżonej decyzji).
- 76 W tych okolicznościach, podczas gdy pod koniec 2009 r. działalność NCHZ była deficytowa, co zostało wskazane w analizie przeprowadzonej w dniu 26 października 2009 r., wierzyciele publiczni sprzed ogłoszenia upadłości, dysponujący wierzytelnościami po jej ogłoszeniu, zostali narażeni w niedającym się skrócić czasie na wysoce prawdopodobne braki należnych im płatności.
- 77 W tym względzie okoliczność, że w ramach stosowania ustawy o spółkach strategicznych automatyczne kontynuowanie działalności NCHZ wiązało się z zablokowaniem zwolnień grupowych, powodowała tym większe ryzyko zwiększenia długów NCHZ, w szczególności wobec wierzycieli publicznych, w tym wobec Sociálna poisťovňa, a.s. (zakładu ubezpieczeń społecznych, Słowacja) i wobec Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s. (zakładu ubezpieczeń zdrowotnych, Słowacja). Z powodu wspomnianej blokady koszty funkcjonowania NCHZ nie mogły bowiem zostać ograniczone poprzez zmniejszenie zatrudnienia. NCHZ musiała być w stanie zapłacić swoim dostawcom w ramach automatycznego kontynuowania działalności, a ze względu na swoją sytuację finansową NCHZ nie mogła jednocześnie ponosić w pełni kosztów socjalnych w stosunku do wspomnianych wyżej dwóch wierzycieli publicznych. Należy natomiast zauważyć, że wspomniana blokada umożliwiała jej zachowanie pracowników w celu kontynuowania działalności.
- 78 Ponadto środek pierwszy dał klientom pewność co do kontynuowania działalności NCHZ przez cały pierwszy okres jej upadłości, jak wyjaśniła Komisja w zaskarżonej decyzji (motywy 85 i 86 zaskarżonej decyzji).
- 79 Komisja nie popełniła zatem błędu, wskazując konsekwencje wynikające z zastosowania wobec NCHZ ustawy o spółkach strategicznych.

b) W przedmiocie twierdzenia skarżącej, zgodnie z którym decyzja państwa słowackiego o uznaniu NCHZ za „spółkę strategiczną” jest zgodna z kryterium podmiotu gospodarczego działającego w warunkach gospodarki rynkowej

- 80 Zdaniem skarżącej zastosowanie ustawy o spółkach strategicznych spełnia kryterium podmiotu gospodarczego działającego w warunkach gospodarki rynkowej, gdyż jest ekonomicznie korzystne dla wierzycieli publicznych. W pierwszej kolejności – kryterium podmiotu gospodarczego działającego w warunkach gospodarki rynkowej ma zastosowanie nie tylko do środków, które mogą być teoretycznie podjęte przez podmioty prywatne, lecz również do tych, które należą do zakresu suwerenności państwa i mogą zostać przyjęte wyłącznie przez to państwo, tak jak akty ustawodawcze. Ponadto zdaniem skarżącej względy polityki publicznej nie wykluczają spełnienia kryterium podmiotu gospodarczego działającego w warunkach gospodarki rynkowej, ponieważ art. 107 ust. 1 TFUE nie wprowadza rozróżnienia pomiędzy różnymi celami środków lub ich różnymi przyczynami, definiując je jedynie na podstawie ich skutków.

- 81 W drugiej kolejności, kryterium prywatnego wierzyciela ma zastosowanie nie tylko w odniesieniu do prywatnoprawnych wierzycieli państwa, lecz również do wierzycieli publicznoprawnych, takich jak roszczenia dotyczące opłacania składek na ubezpieczenie społeczne. W niniejszej sprawie zdaniem skarżącej kryterium to zostało spełnione, ponieważ kontynuowanie działalności NCHZ należy uznać za scenariusz z ekonomicznego punktu widzenia zdecydowanie najkorzystniejszy dla wierzycieli publicznych. Przy dokonywaniu takiego porównania należy wziąć pod uwagę wszystkie istotne dane znane w dniu przyjęcia środka pierwszego.
- 82 Po pierwsze, zdaniem skarżącej wszyscy wierzyciele publiczni sprzed ogłoszenia upadłości, niezabezpieczeni i uprzywilejowani, mieli oczywisty interes w kontynuowaniu działalności przez NCHZ, ponieważ stanowiła ona jedyny sposób uzyskania przynajmniej częściowego uregulowania ich wierzycieli sprzed ogłoszenia upadłości, zaś wierzycielom nie groziło ponoszenie większych obciążeń finansowych. Z wydanej przez państwo słowackie decyzji o uznaniu NCHZ za „spółkę strategiczną” jasno wynika, że wiedziało ono, iż sytuacja tych wierzycieli byłaby gorsza w przypadku likwidacji spółki.
- 83 Po drugie, w trakcie formalnego postępowania wyjaśniającego władze słowackie przedstawiły szczegółowe informacje wykazujące, że w dniu przyjęcia środka pierwszego kontynuowanie działalności NCHZ również stanowiło najlepszą opcję gospodarczą, ponieważ uwzględniono możliwość zwiększenia niezapłaconych pasywów w trakcie kontynuowania działalności. Na przykład wykazano, że sytuacja zakładu ubezpieczeń społecznych, który był najważniejszym wierzycielem publicznym, byłaby w sposób oczywisty gorsza w przypadku natychmiastowej likwidacji NCHZ. Jednak w zaskarżonej decyzji Komisja nawet nie wspomniała o tych argumentach. W replice skarżąca dodaje, że wprowadzenie rozróżnienia pomiędzy kosztami, które powinny być zostać poniesione przez zakład ubezpieczeń społecznych w przypadku, z jednej strony, kontynuowania działalności NCHZ, a z drugiej strony, natychmiastowej likwidacji NCHZ, stanowiłoby niepotrzebne ograniczenie
- 84 Po trzecie, skarżąca podnosi, że Komisja nie kwestionuje ani w zaskarżonej decyzji, ani przed Sądem prawidłowości przedstawionych danych liczbowych.
- 85 Zgodnie z orzecnictwem kryterium prywatnego wierzyciela zakłada porównanie zachowania wierzyciela publicznego z zachowaniem prywatnego wierzyciela znajdującego się w sytuacji możliwie najbardziej zbliżonej. Mogą być wymagane dowody, że wydana przez państwo decyzja jest oparta na szacunkach gospodarczych porównywalnych z tymi, jakie poczyniłby prywatny wierzyciel (zob. podobnie wyrok z dnia 18 maja 2017 r., *Fondul Proprietatea*, C-150/16, EU:C:2017:388, pkt 25, 26 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 86 Jednakże kryterium prywatnego wierzyciela nie może być uznane za mające zastosowanie w niniejszej sprawie. W toku postępowania administracyjnego państwo słowackie nie przedstawiło bowiem żadnego dowodu, że wydało decyzję o uznaniu NCHZ za „spółkę strategiczną” w ramach działania o charakterze gospodarczym i w charakterze wierzyciela, nie zaś działając jako władza publiczna (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 5 czerwca 2012 r., *Komisja/EDF*, C-124/10 P, EU:C:2012:318, pkt 81, 82).
- 87 W każdym razie zgodnie z orzecnictwem w przypadku gdy Komisja miałaby wątpliwości, czy wspomniane kryterium ma zastosowanie, do niej należałoby dokonanie całościowej oceny z uwzględnieniem – poza dowodami przedłożonymi przez to państwo członkowskie – wszelkich innych dowodów istotnych w danym przypadku, które umożliwiają jej ustalenie, czy sporny środek jest wynikiem działalności tego państwa członkowskiego jako podmiotu gospodarczego, czy jako władzy publicznej. Istotne mogą być w tym względzie w szczególności charakter i przedmiot tego środka, kontekst, w jaki się on wpisuje, oraz cel, jakemu służy, i reguły, jakim środek ten podlega. Natomiast szacunki gospodarcze przeprowadzone po przyjęciu owego środka, retrospektywne stwierdzenie rzeczywistej opłacalności środka przyjętego przez dane państwo członkowskie lub późniejsze uzasadnienie wybranego faktycznie sposobu postępowania nie mogą wystarczyć do wykazania, że to

państwo członkowskie wydało taką decyzję – przed lub równocześnie z tym przyjęciem – działając w charakterze podmiotu gospodarczego (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 5 czerwca 2012 r., Komisja/EDF, C-124/10 P, EU:C:2012:318, pkt 85, 86).

- 88 Tymczasem z ustawy o spółkach strategicznych i decyzji rządu słowackiej o przyznaniu NCHZ statusu spółki strategicznej wynika, że jedynym celem państwa słowackiego było uniknięcie negatywnych skutków zaprzestania działalności NCHZ dla funkcjonowania i konkurencyjności całego przemysłu chemicznego na Słowacji, a także negatywnego wpływu na zatrudnienie w odnośnym regionie, w których wyniku słowacka gospodarka zostałaby narażona na szwank. Natomiast wbrew twierdzeniom skarżącej z decyzji państwa słowackiego o uznaniu NCHZ za „spółkę strategiczną” nie wynika, że wiedziało ono, iż sytuacja wierzycieli publicznych sprzed ogłoszenia upadłości byłaby gorsza w przypadku likwidacji tej spółki.
- 89 Jak twierdzi Komisja, zablokowanie zwolnień grupowych wpisywało się w logikę głównego celu ustawy o spółkach strategicznych, polegającego na zachowaniu działalności takich spółek, co bez wątpienia zostałyby co najmniej utrudnione, a nawet uniemożliwione, gdyby w przypadku NCHZ środki podjęte przez urzędującego syndyka mogły doprowadzić do znacznego ograniczenia zatrudnienia.
- 90 Ponadto, w pierwszej kolejności, argumentacja skarżącej wymagałaby uznania, że państwo słowackie może zostać uznane za wierzyciela publicznego. Jednakże takie podejście zostało odrzucone w wyroku z dnia 13 grudnia 2018 r., AlzChem/Komisja [T-284/15, EU:T:2018:950, pkt 184–196 (nieopublikowanym)].
- 91 Ponadto, jak Komisja w istocie wskazała w zaskarżonej decyzji (motywy 81, 83, 87 i 88 zaskarżonej decyzji), nie istnieje żadna wystarczająca i współczesne studium stosowania ustawy o spółkach strategicznych do NCHZ, które badałoby kontynuowanie działalności tej spółki w odniesieniu do interesów wierzycieli publicznych, podczas gdy dla potrzeb stosowalności i stosowania kryterium prywatnego wierzyciela istotne znaczenie mają jedynie dowody dostępne i zmiany przewidywalne w momencie wydania przedmiotowej decyzji (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 5 czerwca 2012 r., Komisja/EDF, C-124/10 P, EU:C:2012:318, pkt 105). Skarżąca podkreśla zresztą, że „nie jest w stanie zbadać, czy takie pogłębione oceny [dotyczące tego, czy sytuacja jej wierzycieli publicznych sprzed ogłoszenia upadłości byłaby gorsza w przypadku likwidacji NCHZ] zostały przeprowadzone przed wydaniem decyzji [o uznaniu NCHZ za „spółkę strategiczną”]. Wyjaśnia ona również, że ze względu na to uznanie urzędujący syndyk nie mógł w tym czasie przeprowadzić wyczerpującej analizy w tym kierunku, jak wskazała ona na rozprawie w odpowiedzi na pytanie Sądu, że nie istniała potrzeba przeprowadzenia takiej analizy ze względu na stosowanie ustawy o spółkach strategicznych.
- 92 W drugiej kolejności, nawet przy uwzględnieniu jedynie sytuacji zakładu ubezpieczeń społecznych, jak podniosły władze słowackie w drugiej odpowiedzi dla Komisji z dnia 29 listopada 2013 r., argumentacja skarżącej nie może zostać uwzględniona. Choć podnosi ona, że w razie natychmiastowej likwidacji wspomnianemu zakładowi, będącemu najważniejszym wierzycielem publicznym sprzed ogłoszenia upadłości, przysługiwałaby wierzytelność przekraczającą 3 mln EUR, to jednak nie stanowi wysokości wierzytelności tego zakładu w przypadku kontynuowania działalności NCHZ, która powinna być zostać oszacowana w momencie, kiedy spółka ta została uznana za „spółkę strategiczną”, jak wymaga tego orzecznictwo przytoczone w pkt 91 powyżej.
- 93 Ponadto należy oddalić podniesiony przez skarżącą w replice argument, zgodnie z którym państwo słowackie uwzględniło okoliczność, że w razie likwidacji NCHZ powinno być uiszczyć, ze pośrednictwem zakładu ubezpieczeń społecznych, zasiłek dla bezrobotnych. W tym względzie skarżąca podnosi, że należało wypłacić zasiłek dla bezrobotnych na rzecz byłych pracowników NCHZ i na rzecz byłych pracowników innych spółek bezpośrednio dotkniętych likwidacją oraz że całkowita wysokość tych wypłat byłaby znacznie wyższa od wysokości zarzucanej pomocy. Tymczasem gdyby tego rodzaju zasiłki miały zostać wypłacone, nie byłyby one wypłacone na rzecz NCHZ, lecz na rzecz pracowników, spośród których niektóre pracują w spółkach innych niż NCHZ. Wobec tego okoliczność, że państwo

słowackie może stać się dłużnikiem w stosunku do byłych pracowników – NCHZ lub innych spółek – nie może być brana pod uwagę przy badaniu jej zachowania jako wierzyciela NCHZ. Jak podnosi Komisja, skarżąca przyznaje, że państwo słowackie mogło być wówczas uprzywilejowane jako organ publiczny odpowiedzialny za świadczenia z tytułu bezrobocia w stosunku do byłych pracowników, lecz nie państwo słowackie jako wierzyciel NCHZ, co pozbawia znaczenia dane liczbowe, przy założeniu, że są prawidłowe. W tym względzie należy bowiem stwierdzić, że rozumowanie skarżącej opiera się na przypuszczeniach, zarówno co do liczby pracowników, których kwestia ta mogłaby dotyczyć, jak i przedstawionego kosztorysu.

- 94 W konsekwencji, przy założeniu, że kryterium podmiotu gospodarczego działającego w warunkach gospodarki rynkowej ma zastosowanie w niniejszej sprawie, nie można uwzględnić twierdzenia skarżącej, zgodnie z którym zastosowanie do NCHZ ustawy o spółkach strategicznych spełniało wspomniane kryterium.

c) W przedmiocie twierdzeń skarżącej dotyczących identyczności sytuacji, gdyby NCHZ została objęta powszechnym systemem prawa upadłościowego

- 95 Skarżąca podnosi, opierając się na pewnej liczbie okoliczności faktycznych, że stosowanie ustawy o prawie upadłościowym do NCHZ doprowadziłoby do takiej samej sytuacji jak ta, która wynikała ze stosowania ustawy o spółkach strategicznych do tej spółki, która wobec tego nie odniosła żadnej dodatkowej korzyści w związku z kontynuowaniem działalności wymaganym przez ustawę o spółkach strategicznych.

1) W przedmiocie twierdzenia, zgodnie z którym pierwszy syndyk wypowiedział się za kontynuowaniem działalności NCHZ przed uchwaleniem ustawy o spółkach strategicznych

- 96 W pierwszej kolejności, zdaniem skarżącej, pierwszy syndyk wypowiedział się w dniu 14 października 2009 r., a zatem przed uchwaleniem ustawy o spółkach strategicznych, za kontynuowaniem działalności NCHZ. Na poparcie tego twierdzenia skarżąca odsyła do oświadczenia przytoczonego przez agencję prasową. Należy jednak stwierdzić, że chodziło bardziej o oświadczenie o zamiarze niż o decyzję mogącą rodzić zobowiązania po stronie pierwszego syndyka, ponieważ wskazał on, że „zrobi wszystko, co w jego mocy, aby kontynuować działalność przedsiębiorstwa”. Ponadto została wspomniana okoliczność, że syndyk powinien jeszcze przedstawić właściwemu ministrowi słowackiemu analizę ekonomiczną kontynuowania działalności NCHZ, która to analiza została przedstawiona w dniu 26 października 2009 r.
- 97 W drugiej kolejności skarżąca twierdzi, że pierwszy syndyk uznał, iż warunki prawne dla kontynuowania działalności NCHZ zostały spełnione, jak wyjaśnił on w swoim wystąpieniu do pracowników NCHZ na spotkaniu, które odbyło się w dniu 20 października 2009 r. Skarżąca przytacza jednak tylko część wspomnianego wystąpienia. W wystąpieniu tym pierwszy syndyk rzeczywiście odniósł się do okoliczności, że pierwotna ocena doprowadziła go do wniosku, iż wartość NCHZ jako spółki działającej byłaby znacznie wyższa, niż gdyby aktywa zostały sprzedane w inny sposób. Dodał on jednak również, że innym, nie mniej istotnym powodem jego decyzji o kontynuowaniu działalności było znaczenie gospodarcze i społeczne jednostki w stanie upadłości dla całego odnośnego regionu, nie tylko dla „małej liczby” pracowników NCHZ, lecz również dla ich rodzin. Te dwa powody, mianowicie wartość ekonomiczna NCHZ i skutki społeczne, zostały ponadto następnie ponownie wspomniane w jego wystąpieniu. Drugi z wymienionych powodów został zresztą wspomniany w związku z uchwaleniem ustawy o spółkach strategicznych. Nie można zatem uznać, że decyzja pierwszego syndyka była jedynie związana z analizą sytuacji gospodarczej NCHZ.

- 98 W trzeciej kolejności skarżąca powołuje się na analizę z dnia 26 października 2009 r. Na wstępie należy stwierdzić, że tym, co skarżąca kwalifikuje jako analizę, jest prezentacja zawierająca wykresy, zestawienia zwięzłych uwag dotyczących wyników gospodarczych w okresie od stycznia do listopada 2009 r., środki gospodarcze podjęte przez pierwszego syndyka w odniesieniu do czwartego kwartału 2009 r., plan gospodarczy na 2010 r., a także podsumowanie w trzech punktach.
- 99 Po pierwsze, choć skarżąca twierdzi, że większość środków wymienionych w analizie z dnia 26 października 2009 r. opierała się na zmianach rynku lub na negocjacjach z podmiotami prywatnymi, nie wynika to w żaden sposób z przedstawionego dokumentu. Co więcej, jak podnosi Komisja, należy zauważyć, że pewne środki, takie jak ulgi podatkowe, wymagały interwencji władz publicznych.
- 100 Po drugie, w analizie z dnia 26 października 2009 r. pierwszy syndyk stwierdził wprawdzie, jak podnosi skarżąca, że należało utrzymać działalność NCHZ, aby móc je sprzedać jako działające przedsiębiorstwo i w ten sposób jak najlepiej zaspokoić wierzycieli NCHZ. Dodał on jednak, że „postąpi ściśle w sposób gwarantujący, że podczas działalności [NCHZ] nie powstaną żadne bieżące pasywa związane z działalnością spółki”. Zatem, nawet jeśli pierwszy syndyk uznał w październiku 2009 r., że decyzja o kontynuowaniu działalności NCHZ była wówczas najlepszym rozwiązaniem, nie oznacza to, że decyzja ta pozostałaby niezmienną w świetle zmian sytuacji gospodarczej NCHZ w 2010 r.
- 101 Po trzecie, choć skarżąca podnosi, że analiza z dnia 26 października 2009 r. została potwierdzona przez dane liczbowe dotyczące produkcji oraz przez nowe zamówienia złożone od września do listopada 2009 r., które miałyby dowodzić, że NCHZ pozostawała zdolna do prowadzenia działalności, ponieważ wyniki te były podobne do wyników uzyskanych w ciągu poprzednich ośmiu miesięcy 2009 r., oraz że jak najbardziej można było sądzić, iż działalność spółki umożliwi przyciągnięcie inwestorów, trzeba zauważyć, że z jednej strony znaczenie, jakie należy przywiązywać do utrzymania poziomu złożonych zamówień, jest ograniczone z uwagi na ogłoszenie w październiku 2009 r. dotyczące przyjęcia ustawy o strategiach strategicznych. Co więcej, z udzielonej Komisji drugiej odpowiedzi władz słowackich z dnia 29 listopada 2013 r. wynika, że w tamtym czasie istniały raczej tendencje spadkowe zarówno dochodów uzyskiwanych ze sprzedaży, jak i nowych zamówień. Z drugiej strony, argumentacja skarżącej opiera się na zwykłych przypuszczeniach co do istnienia przyszłych inwestorów.
- 102 Jak z tego wynika, nawet gdyby należało uznać, że pierwszy syndyk nie tylko złożył zwykłe oświadczenie o zamiarze, ale też opowiedział się za kontynuowaniem działalności przez NCHZ przed uchwaleniem ustawy o spółkach strategicznych, co Komisja wydaje się być skłonna przyznać, okoliczność ta nie może w każdym razie oznaczać, że nadal uważałby tak przez cały pierwszy okres ogłoszenia upadłości ani że syndyk podzieliłby tę opinię.

2) W przedmiocie twierdzenia, zgodnie z którym pierwotna decyzja pierwszego syndyka została potwierdzona przez właściwy komitet

- 103 Zdaniem skarżącej nic nie wskazuje na to, że właściwy komitet nie potwierdziłby pierwotnej decyzji pierwszego syndyka. Podnosi on, że było już wówczas jasne, iż w przypadku likwidacji NCHZ wierzyciele przed ogłoszeniem upadłości nie otrzymaliby żadnego zwrotu, a zatem nie mieli oni nic do stracenia, głosując za kontynuowaniem działalności przez tę spółkę, i że zarówno wierzyciele uprzywilejowani, jak i komitet wierzycieli oraz sąd ds. upadłości wypowiedzieliby się na rzecz kontynuowania działalności NCHZ. Na poparcie swojej argumentacji skarżąca powołuje się na analizę z marca 2014 r., która została przeprowadzona ex post na wyraźne żądanie Komisji. Zdaniem skarżącej było oczywiste, że koszty oczyszczenia terenu wyniosłyby miliony euro i miałyby pierwszeństwo przed wierzytelnościami sprzed ogłoszenia upadłości. Twierdzi ona ponadto, że wskaźniki ekonomiczne w roku 2009 były z pewnością z pewnością lepsze niż wskaźniki w roku 2010 i że gdyby na rzeczywistą ewolucję NCHZ szkodliwy wpływ miały pewne zmiany na rynku zaistniałe

w roku 2010, zmian tych nie można było przewidzieć pod koniec 2009 r. Ponadto podnosi ona, że nawet gdyby kontynuowanie działalności NCHZ nie leżało w interesie niezabezpieczonych wierzycieli publicznych z okresu po ogłoszeniu upadłości, nie mogli się oni temu sprzeciwić.

- 104 W tym względzie w pierwszej kolejności należy zauważyć, że argumentacja skarżącej bazuje na założeniach i zapewnieniach, ponieważ jest oparta na analizie z dnia 26 października 2009 r., której nie można uznać za wystarczającą (zob. pkt 98–101 powyżej), i nie wspomina o żadnej analizie przeprowadzonej w trakcie pierwszego okresu upadłości, przy czym brak takiej analizy nie jest dziwny, ponieważ, jak skarżąca sama wskazuje, (zob. pkt 91 powyżej), bez względu na to, jakie byłyby wówczas wnioski z analizy, działalność NCHZ musiała być kontynuowana (motyw 80 zaskarżonej decyzji). Ponadto w trzeciej odpowiedzi udzielonej Komisji w dniu 13 stycznia 2014 r. władze słowackie wskazały, że choć uważają, iż wydane później decyzje mogą stanowić wyraźną wskazówkę, że właściwy komitet wypowiedziałby się na korzyść kontynuowania działalności przez NCHZ, nie jest im wiadome, co wspomniany komitet mógłby ostatecznie postanowić w grudniu 2009 r.
- 105 W drugiej kolejności, okoliczność, że poziom cen głównych surowców i niektórych produktów mógł zmieniać się w sposób niekorzystny, jak miało to miejsce, co skarżąca wskazuje w replice, jest czynnikiem, który powinien być zostać uwzględniony przez urzędującego syndyka i właściwy komitet. Choć skarżąca podnosi, że zmian tych nie można było przewidzieć, kiedy pierwszy syndyk wydał postanowienie o kontynuowaniu działalności NCHZ i że mogły one nawet nie być wiadome pod koniec 2009 r., należy jednak zauważyć, że w analizie z dnia 26 października 2009 r. podwyżka ceny energii elektrycznej i obniżenie ceny produktów zostały wskazane jako powody uzasadniające negatywne wyniki między czerwcem i lipcem 2009 r. oraz że przynajmniej kwestia ceny surowców strategicznych była wskazana jako czynnik ryzyka w odniesieniu do zarządzania finansowego w czwartym kwartale 2009 r.
- 106 W trzeciej kolejności, nawet gdyby uznać, że było powszechnie wiadome, iż koszty oczyszczania w przypadku zaprzestania działalności NCHZ były znaczące, to jednak chodziło o ustalenie, czy urzędujący syndyk i właściwy komitet, w tym sąd v Trenčine (sąd w Trenczynie), rzeczywiście stwierdzili, że rozwiązaniem, które powinno zostać przyjęte, było kontynuowanie działalności NCHZ. Jednak argumentacja skarżącej opiera się na tym względzie wyłącznie na przypuszczeniach.
- 107 Po pierwsze, nie są znane decyzje członków właściwego komitetu, które powinny być zostać przekazane w celu wydania decyzji, zgodnie z ustawą o prawie upadłościowym, do sąd v Trenčine (sądu w Trenczynie), a mianowicie decyzje wierzycieli uprzywilejowanych i komitetu wierzycieli.
- 108 Nie ma bowiem istotnego znaczenia okoliczność, że zdaniem skarżącej Fond národného majecku Slovenskej republiky (fundusz dziedzictwa narodowego Republiki Słowackiej), który był wierzycielem publicznym sprzed ogłoszenia upadłości, zarazem niezabezpieczonym i uprzywilejowanym, wskazał w oświadczeniu załączonym do pierwszej odpowiedzi władz słowackich udzielonej Komisji w dniu 2 września 2013 r., że głosował on na korzyść kontynuowania działalności NCHZ. Oświadczenie tego podmiotu jest datowane na lipiec 2013 r., to znaczy po pierwszym okresie upadłości.
- 109 Co więcej, choć skarżąca twierdzi, że wierzyciele sprzed ogłoszenia upadłości nie ponosili żadnego ryzyka, pomija jednak okoliczność, że z akt sprawy wynika, iż wierzyciele uprzywilejowani odnotowali wzrost swoich wierzytelności w pierwszym okresie upadłości. Wskazuje ona zresztą dane liczbowe dotyczące wzrostu wierzytelności gminy Nováky (Słowacja) i Environmentálny fond (funduszu ochrony środowiska, Słowacja) już pod koniec 2009 r. które to dane liczbowe wynikają również z akt sprawy. Błędne byłoby zatem uznanie, bez bardziej potwierdzonej analizy, że sytuacja tych wierzycieli była tak jasna, iż mogli oni wówczas głosować jedynie za kontynuowaniem działalności NCHZ.
- 110 Co więcej, skarżąca twierdzi, że komitet wierzycieli był złożony z pięciu prywatnych wierzycieli, wszystkich niezabezpieczonych, którzy byli wówczas wszyscy wierzycielami prywatnymi i zagłosowali za kontynuowanie działalności NCHZ w dniu 11 stycznia 2010 r. Tymczasem należy stwierdzić, że

taka decyzja w dniu 11 stycznia 2010 r. nie mogła mieć znaczenia, ponieważ NCHZ podlegało już wówczas przepisom ustawy o spółkach strategicznych. W związku z tym nie tylko głosowanie to mogło mieć jedynie wartość symboliczną, lecz mogła mieć na nie wpływ okoliczność, że zastosowanie miała wspomniana ustawa. Ponadto nie ma pewności ani nawet wskazówki, że to głosowanie zostałyby w sposób identyczny powtórzone, gdy sytuacja gospodarcza NCHZ uległa pogorszeniu w pierwszym okresie upadłości w 2010 r.

- 111 Po drugie, ponieważ sąd v Trenčine (sąd w Trenczynie) powinien wypowiedzieć się po Komitecie Wierzycieli i wierzycielach uprzywilejowanych, nie ma żadnej pewności co do jego decyzji, gdyż skarżąca poprzestała na stwierdzeniu, w odpowiedzi na argument Komisji, że nakazałby on kontynuowanie działalności, jak uczynił to w 2011 r.
- 112 Po trzecie, skarżąca twierdzi, że nawet gdyby kontynuowanie działalności NCHZ nie leżało w interesie wierzycieli publicznych z okresu po ogłoszeniu upadłości, w tym zakładu ubezpieczeń społecznych i zakładu ubezpieczeń zdrowotnych, które posiadały około 83% wszystkich niezapłaconych pasywów wierzycieli publicznych powstałych po ogłoszeniu upadłości, wspomniani wierzyciele nie mogliby się temu sprzeciwić. Dodaje ona, że nawet gdyby wszyscy wierzyciele mieli prawo przedstawić swoje stanowisko odnośnie do kontynuowania działalności NCHZ – quod non – ich sprzeciw nie mógłby mieć wpływu na decyzję końcową, ponieważ całkowity poziom pasywów po ogłoszeniu upadłości wynosił 8,5 mln EUR pod koniec 2009 r., zaś wierzytelności wierzycieli publicznych stanowiły mniej niż 9% tej kwoty.
- 113 Prawdą jest, że z przepisów ustawy o prawie upadłościowym, w szczególności art. 83 ust. 4 wspomnianej ustawy, nie wynika, iż w okolicznościach niniejszej sprawy zakład ubezpieczeń społecznych mógł wystąpić przy okazji podejmowania decyzji o kontynuowaniu działalności NCHZ przed sądem v Trenčine (sądem w Trenczynie) [zob. podobnie wyrok z dnia 13 grudnia 2018 r., AlzChem/Komisja, T-284/15, EU:T:2018:950, pkt 151 (niepublikowany)].
- 114 Niemniej jednak, zakładając, że wszystkie dane liczbowe przedstawione przez skarżącą zostałyby potwierdzone, należy zauważyć, że urzędujący syndyk ponosił pełną odpowiedzialność za zapłatę wierzytelności powstałych po ogłoszeniu upadłości. Tymczasem dopuszczenie do wzrostu długów NCHZ w pierwszym okresie upadłości było sprzeczne z tym obowiązkiem. Należy podkreślić, jak uczyniła to Komisja, że choć prawdą jest, iż podmiot w stanie upadłości może prowadzić działalność nawet w przypadku, gdy generuje straty, to jednak pierwszy syndyk wyraźnie wskazał, iż będzie postępował w sposób, który zapewni, że nie dojdzie do takiej sytuacji (zob. pkt 100 powyżej).
- 115 Co więcej, twierdzenie skarżącej opiera się na domniemaniu, zgodnie z którym właściwy komitet nie zbadał - lub uznał je za nieistotne – perspektyw, możliwych do wyobrażenia pod koniec 2009 r., dotyczących zwiększenia wierzytelności publicznoprawnych w trakcie 2010 r. w przypadku decyzji o kontynuowaniu działalności NCHZ. Na rozprawie, w odpowiedzi na pytanie Sądu, skarżąca przyznała, że w przypadku, gdyby kwota długów powstałych po ogłoszeniu upadłości była bardzo istotna w związku z kontynuowaniem działalności, wierzyciele sprzed ogłoszenia upadłości byłiby pierwszymi, którzy zgłosiliby się do syndyka, aby wnieść o zakończenie działalności celem zachowania ewentualnej szansy na odzyskanie kwoty swoich wierzytelności.
- 116 W czwartej kolejności – nie można przychylić się do argumentacji skarżącej, w której kwestionuje ona okoliczność, że chociaż Komisja nie podważyła prawidłowości analizy z marca 2014 r., o której przedstawienie sama zwróciła się do władz słowackich, to jednak nie uwzględniła jej jako dowodu, twierdząc, że była bardzo ogólna, hipotetyczna i została przeprowadzona ex post (motyw 87 zaskarżonej decyzji).

- 117 Z jednej strony, wbrew twierdzeniom skarżącej, analiza z marca 2014 r. jest co najmniej niepełna. Ważne było bowiem poznanie potencjalnych kosztów kontynuowania działalności NCHZ dla wierzycieli sprzed ogłoszenia upadłości, którzy mogli również posiadać wierzytelności powstałe po ogłoszeniu upadłości (zob. pkt 109 powyżej). Tymczasem analiza nie zawiera żadnej wskazówki w tym względzie.
- 118 Z drugiej strony argumentacja skarżącej podważająca ocenę Komisji dotyczącą hipotetycznego charakteru analizy z marca 2014 r. i braku znaczenia analizy przeprowadzonej ex post nie może zostać uwzględniona.
- 119 W tym względzie skarżąca kwestionuje okoliczność, że w zaskarżonej decyzji Komisja odrzuca dowody, powołując się na ich charakter ex post, bez przedstawienia żadnego istotnego wyjaśnienia oprócz jednego odniesienia się do orzecznictwa w jednym tylko przypisie, chociaż zdaniem skarżącej orzecznictwo to nie potwierdza argumentu Komisji dotyczącego braku znaczenia analizy przeprowadzonej ex post. Zdaniem skarżącej wiarygodność analizy z marca 2014 r. była szczególnie duża, ponieważ główne czynniki kosztowe związane z likwidacją NCHZ były związane z charakterem działalności tej spółki, jak również ze zobowiązaniami przemysłu chemicznego i nie mogą mieć na nie wpływu żadna ewolucję sytuacji gospodarczej NCHZ w toku postępowania upadłościowego. Według skarżącej Komisja nie podważyła przedmiotowych okoliczności faktycznych i danych liczbowych. Zresztą w tego rodzaju sytuacji analiza przeprowadzona ex post jest zdaniem skarżącej dopuszczalna. (zob. podobnie wyrok z dnia 29 marca 2007 r., Scott/Komisja, T-366/00, EU:T:2007:99, pkt 136–138). Ponadto ze względu na stosowanie ustawy o spółkach strategicznych urzędujący syndyk nie mógł dokonać w tym czasie wyczerpującej analizy, co według skarżącej odróżnia sytuację NCHZ od sytuacji, w których zapadło orzecznictwo wspomniane przez Komisję w przypisie nr 13 zaskarżonej decyzji. Zdaniem skarżącej należy odróżnić właśnie kryterium sformułowane w wyroku z dnia 1 grudnia 1998 r., Ecotrade (C-200/97, EU:C:1998:579) i kryterium podmiotu gospodarczego działającego w warunkach gospodarki rynkowej. Skarżąca uważa, że podczas gdy w ramach kryterium podmiotu gospodarczego działającego w warunkach gospodarki rynkowej dopuszczalne są w pewnych okolicznościach wątpliwości co do znaczenia analizy przeprowadzonej ex post, analiza wymagana w tym wyroku, polegająca na ustaleniu, czy NCHZ kontynuowałaby działalność również w sytuacji, gdyby zostałby do niego zastosowany powszechny system prawa upadłościowego, wymaga z definicji hipotetycznej analizy przeprowadzonej ex post. Zgodnie z kryterium sformułowanym w owym wyroku należałoby ocenić to, co według wszelkiego prawdopodobieństwa nastąpiłoby, gdyby nie istniała ustawa o spółkach strategicznych.
- 120 Należy wskazać, że wbrew twierdzeniom skarżącej pkt 36 wyroku z dnia 1 grudnia 1998 r., Ecotrade (C-200/97, EU:C:1998:579), nie ustanawia wymogu dotyczącego „hipotetycznej analizy kontrfaktycznej”, lecz ma na celu ustosunkowanie się do argumentu Komisji przedstawionego w sprawie, w której zapadł ten wyrok, zgodnie z którym to argumentem obniżenie zysków ze względu na sporny środek mogło pociągnąć za sobą utratę przez państwo zasobów fiskalnych, co oznaczało przekazanie zasobów państwowych z powodu wspomnianego środka. Ponadto żaden inny punkt owego wyroku nie ustanawia wymogu „hipotetycznej analizy kontrfaktycznej”.
- 121 Co się tyczy dokonanej przez Komisję oceny charakteru ex post analizy z marca 2014 r. i braku jej znaczenia, nie można zaprzeczyć, że bez zastosowania ustawy o spółkach strategicznych w stosunku do NCHZ, po pierwsze nie zostałyby narzucone zablokowanie zwolnień grupowych, a po drugie kontynuowanie działalności tej spółki wymagałoby decyzji właściwego komitetu i nie byłoby automatyczne. W tym względzie, wbrew twierdzeniom skarżącej, porównanie sytuacji zaistniałej ze względu na zastosowanie w stosunku do NCHZ ustawy o spółkach strategicznych i sytuacji, która zaistniałaby, gdyby NCHZ została poddana powszechnemu systemowi prawa upadłościowego, może być oparte wyłącznie na znajomości sytuacji i danych istniejących w momencie, kiedy musiała zostać podjęta decyzja w sprawie ewentualnego kontynuowania działalności NCHZ i wówczas, gdy zostało ono uznane za „spółkę strategiczną” (zob. podobnie opinia rzecznika generalnego N. Fennelly’ego w sprawie Ecotrade, C-200/97, EU:C:1998:378, pkt 31).

- 122 Tymczasem skarżąca nie twierdzi, że analiza z marca 2014 r. została przeprowadzona na podstawie danych pochodzących z okresu, w którym NCHZ zostało uznane za „spółkę strategiczną”. Ze wspomnianej analizy, przedstawionej przez skarżącą, wynika zresztą, że syndyk nie zredagował tego stanowiska w oparciu o dane dostępne w 2009 r., lecz że użył on danych z grudnia 2010 r., aby stwierdzić, czy dane te mogły mieć znaczenie w grudniu 2009 r., bez ponownego ich zbadania w inny sposób niż aby uznać, że niektóre z nich są obojętne na czynnik czasu. Podkreślił on zresztą na istnienie trudności związanych z gromadzeniem danych współczesnych dla grudnia 2009 r.
- 123 Nie można zatem uznać za pewne, że analiza z marca 2014 r. odpowiada analizie sytuacji NCHZ, która mogłaby zostać przeprowadzona, gdyby spółka ta nie została uznana za „spółkę strategiczną”. Tak więc dokonana przez Komisję w zaskarżonej decyzji ocena, zgodnie z którą analiza z marca 2014 r. była pozbawiona znaczenia ze względu na to, że była hipotetyczna i została przeprowadzona ex post, nie jest błędna.
- 124 W piątej kolejności, zdaniem skarżącej żaden dowód nie pozwala wykazać, że z natychmiastowej likwidacji NCHZ mogłaby wyniknąć korzyść. Na poparcie tego argumentu skarżąca podnosi, że w zaskarżonej decyzji Komisja nie zbadała treści materiału dowodowego przedstawionego w toku formalnego postępowania wyjaśniającego oraz poprzestała na przedstawieniu, ogólnie i w sposób arbitralny, sceptycznego stosunku do tego materiału (motywy 83, 84 i 87 zaskarżonej decyzji), bez przedstawienia żadnego dowodu na poparcie swojej opinii, zgodnie z którą właściwy komitet nie zgodziłby się na kontynuowanie działalności NCHZ. Zdaniem skarżącej Komisja nie zakwestionowała danych liczbowych i danych przedłożonych przez władze słowackie, przyznając tym samym w sposób oczywisty, że były one prawdziwe.
- 125 W tym względzie, wbrew twierdzeniom skarżącej, należy stwierdzić, że do danego państwa członkowskiego, w tym przypadku Republiki Słowackiej, a nie do Komisji, należy wykazanie, że sytuacja byłaby taka sama, gdyby do NCHZ zastosowany został powszechny system prawa upadłościowego, nie zaś ustawa o spółkach strategicznych. Tymczasem w zaskarżonej decyzji Komisja przedstawiła powody, dla których nie uwzględniła przekazanych w tym celu danych (zob. pkt 98–101 i 116–123 powyżej), i należy stwierdzić, że wbrew twierdzeniom skarżącej nie przyznała, że dane przedstawione przez rząd słowacki są prawdziwe. W konsekwencji należy odrzucić twierdzenie skarżącej, zgodnie z którym żaden dowód nie wykazuje, że z natychmiastowej likwidacji NCHZ mogłaby wyniknąć korzyść.
- 126 Ponadto w świetle orzecznictwa przytoczonego w pkt 91 powyżej nieprzeprowadzenie dostatecznego i współczesnego badania zastosowania ustawy o spółkach strategicznych do NCHZ po zbadaniu kontynuowania działalności tej spółki w świetle interesów wierzycieli publicznych, uzasadnia nieistnienie, wbrew twierdzeniom skarżącej, konieczności udzielania przez Komisję w zaskarżonej decyzji odpowiedzi na argumenty państwa słowackiego dotyczące kosztów, które dla zakładu ubezpieczeń społecznych spowodowałyby likwidacja NCHZ i które były oparte na analizie z marca 2014 r.
- 127 Zatem wbrew twierdzeniom skarżącej nie można stwierdzić, że nic nie wskazuje na to, iż właściwy komitet nie zatwierdziłby pierwotnej decyzji pierwszego syndyka.
- 128 Ponadto należy odrzucić argumentację skarżącej przedstawioną w odpowiedzi na argument Komisji, zgodnie z którą to argumentacją decyzja o kontynuowaniu działalności NCHZ zostałaby w każdym razie podjęta i nie stoi w sprzeczności z decyzją rządu słowackiego o zastosowaniu do NCHZ ustawy o spółkach strategicznych. Jej zdaniem tę ostatnią decyzję należy rozumieć, mając na uwadze okoliczność, że nastąpił wówczas paroksyzm kryzysu gospodarczego i finansowego, i uznając, że pod wpływem strachu, a być może w perspektywie wyborów w 2010 r., które były na horyzoncie, rząd ten działał w sposób proaktywny, nie dysponując konkretną informacją o rzeczywistej sytuacji NCHZ i bez żadnego wystąpienia przez pierwszego syndyka o jakąkolwiek interwencję państwa słowackiego.

129 Ta argumentacja skarżącej nie jest przekonująca, ponieważ opiera się na założeniu, że państwo słowackie przyjęło ustawę i zdecydowało o zastosowaniu jej do jednej spółki, nie dysponując konkretnymi informacjami na temat sytuacji tej spółki. Tymczasem należy przypomnieć, że pierwszy syndyk powinien dostarczyć informacje władzom słowackim, co uczynił w analizie z dnia 26 października 2009 r. (zob. pkt 96 powyżej). Gdyby kierunek decyzji, jaką podejmie właściwy komitet, był wówczas równie pewny, jak twierdzi skarżąca, nie było żadnego powodu, by władze słowackie powzięły wątpliwość co do faktu, że działalność NCHZ będzie kontynuowana. Natomiast istnienie obawy przed wyborami, na które powołuje się skarżąca, ma na celu wykazanie, że właściwy komitet mógł podjąć odmienną decyzję, mianowicie o likwidacji NCHZ, mając na względzie sytuację ekonomiczną NCHZ i perspektywy jej rozwoju.

130 W świetle całości powyższych rozważań twierdzenie skarżącej, że gdyby NCHZ podlegało powszechnemu systemowi prawa upadłościowego, decyzja urzędującego syndyka zostałaby zatwierdzona przez właściwy komitet, który postanowiłby wówczas kontynuować działalności NCHZ, musi zostać odrzucone.

3) W przedmiocie twierdzenia, że decyzja właściwego komitetu zapewniała takie samo bezpieczeństwo klientom i dostawcom, co ustawa o spółkach strategicznych

131 W pierwszej kolejności, zdaniem skarżącej decyzja właściwego komitetu zapewniała takie samo bezpieczeństwo klientom i dostawcom, co ustawa o spółkach strategicznych, wbrew twierdzeniom Komisji (motyw 88 zaskarżonej decyzji). Skarżąca utrzymuje, że nawet gdyby twierdzenia te były prawdziwe – quod non – bezpieczeństwo to miałoby wpływ na stopień prawdopodobieństwa i wysokość uregulowania (częściowego) długów NCHZ jedynie w przypadku kontynuowania działalności spółki, nie zaś w przypadku jej natychmiastowej likwidacji. Skarżąca podważa również dokonaną przez Komisję ocenę, zgodnie z którą o istnieniu lepszej gwarancji, danej klientom i dostawcom przez zastosowanie ustawy o spółkach strategicznych, że NCHZ będzie kontynuowało swoją działalność co najmniej do momentu utraty mocy przez wspomnianą ustawę, świadczy okoliczność, że pomimo zastosowania wspomnianej ustawy NCHZ straciła niektórych klientów w latach 2009–2010 (motywy 85 i 86 zaskarżonej decyzji).

132 W zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że środek pierwszy dał NCHZ, a także osobom trzecim, w szczególności klientom i dostawcom NCHZ, pewność co do kontynuowania działalności przez tę spółkę, chociaż takie kontynuowanie działalności spółki w stanie upadłości nie jest nigdy zapewnione w normalnych warunkach upadłości, przez co rzeczoną spółkę traktowano w sposób uprzywilejowany w porównaniu z jej konkurentami w podobnej sytuacji (motywy 78, 85, 89, 90 zaskarżonej decyzji). Wskazała ona, że mimo zabezpieczenia wynikającego ze stosowania ustawy o spółkach strategicznych, w latach 2009–2010 NCHZ straciła niektórych klientów, jak wynika z analizy ekonomicznej sporządzonej przez syndyka po utracie mocy przez wspomnianą ustawę (motyw 86 zaskarżonej decyzji). Uznała ona, że „gdyby[wspomniana] ustawa nie miała zastosowania do NCHZ, przedsiębiorstwo zmagaloby się z dodatkowymi negatywnymi konsekwencjami (takimi jak przejście klientów do bezpieczniejszych dostawców), które znacznie zwiększyłyby ryzyko, że wierzyciele opowiedzieliby się za zaprzestaniem działalności [spółki] na tym etapie” (motyw 88 zaskarżonej decyzji).

133 Z zaskarżonej decyzji jasno wynika zatem, że Komisja nie tylko wzięła pod uwagę sytuację w momencie, w którym NCHZ zostało poddane stosowaniu ustawy o spółkach strategicznych, lecz zamierzała wskazać, iż decyzja o zaprzestaniu działalności NCHZ mogłaby zostać podjęta w 2010 r., podczas gdy wspomniana ustawa wywoływała skutki w trakcie całego pierwszego okresu upadłości, czyli przez nieco ponad rok, zamrażając sytuację przez cały ten okres. Skarżąca sama podkreśla, że jeżeli okaże się, iż strategia syndyka upadłości się nie powiodła, powinien zostać zwołany właściwy komitet, zgodnie z art. 88 ust. 2 ustawy o prawie upadłościowym.

- 134 Argumentacja skarżącej nie uwzględnia okoliczności, że powstałe po ogłoszeniu upadłości wierzytelności przysługujące wierzycielom sprzed ogłoszenia upadłości, w szczególności publicznym, mogły rosnąć w trakcie kontynuowania działalności przez NCHZ w pierwszym okresie upadłości, i że w związku z tym gdyby działalność NCHZ była kontynuowana, w ich interesie leżało, żeby NCHZ mogło wypracować zysk w celu zaspokojenia ich wierzytelności powstałych po ogłoszeniu upadłości, w przeciwnym wypadku była to dodatkowa strata, powiększa kwotę wierzytelności sprzed ogłoszenia upadłości. Jak wskazała Komisja (motyw 86 zaskarżonej decyzji), w sytuacji, kiedy niektórzy klienci i dostawcy odchodzili, wierzyciele ci mogli w latach 2009–2010 zmienić swoje stanowisko, gdyby NCHZ została objęta powszechnym systemem prawa upadłościowego. Ponadto mogło dojść do tego, że nawet wierzyciele wyłącznie sprzed upadłości mogli opowiedzieć się za zaprzestaniem działalności przez NCHZ (zob. pkt 115 powyżej.).
- 135 Jednak choć – jak podnosi skarżąca – stosowanie ustawy o spółkach strategicznych nie gwarantowało rzeczywistej realizacji dostaw, gwarantowało utrzymanie zatrudnienia, ze względu na blokadę zwolnień grupowych, i zapewniało, w szczególności klientom i dostawcom, że działalność NCHZ będzie kontynuowana co najmniej do momentu utraty mocy przez tę ustawę, niezależnie od niezapłaconych wierzytelności, w szczególności publicznoprawnych.
- 136 Skarżąca nie przedstawia żadnego dowodu, aby wykazać sposób, w jaki decyzja właściwego komitetu miałyby dać osobom trzecim taką samą pewność, i to poprzez nakazanie kontynuowania działalności przez NCHZ na czas równy czasowi obowiązywania ustawy o spółkach strategicznych. Nie zostało w szczególności podniesione, że zgodnie z przepisami ustawy o prawie upadłościowym było możliwe – lub choćby brane pod uwagę – ustalenie przez właściwy komitet takiego określonego czasu trwania kontynuowania działalności przez NCHZ. Skarżąca twierdzi bowiem jedynie, że ze względu na czas trwania kontynuowania działalności przez NCHZ w drugim okresie upadłości można przypuszczać, iż czas obowiązywania decyzji właściwego komitetu o kontynuowaniu działalności NCHZ w ostatnim kwartale 2009 r. mógłby być równoważny.
- 137 Ponadto w odniesieniu do utraty klientów w latach 2009–2010, o której wspomina Komisja w motywie 86 zaskarżonej decyzji, skarżąca poprzestaje na powołaniu się na stabilność pod koniec 2009 r. Jednak z akt sprawy wynika, że w tym okresie występowała raczej tendencja spadkowa zarówno w odniesieniu do przychodów ze sprzedaży jak i do nowych zamówień (zob. pkt 101 powyżej.) Nie było zatem pewne, czy rzekoma stabilność, na którą powołuje się skarżąca, mogła być zachowana w pierwszym okresie upadłości w przypadku zastosowania powszechnego systemu prawa upadłościowego.
- 138 W drugiej kolejności, w odpowiedzi na argument Komisji, zgodnie z którym sytuacja NCHZ w czasie pomiędzy ogłoszeniem upadłości i uchwaleniem ustawy o spółkach strategicznych, zastosowanej następnie do NCHZ, była nieco zafałszowana przez informacje z domeny publicznej, które jasno wskazywały, że było przygotowywane rozwiązanie legislacyjne, skarżąca twierdzi, że choć Komisja powołuje się na kilka oświadczeń, zostały one złożone w tym samym dniu – 26 października 2009 r. – podczas wizyty słowackiego ministra gospodarki w zakładzie NCHZ. Zdaniem skarżącej, ponieważ oświadczenia publiczne zostały złożone zaledwie dziesięć dni przed przyjęciem ustawy o spółkach strategicznych, ich wpływ był ograniczony do okresu poprzedzającego to przyjęcie, podczas gdy dwa pierwsze miesiące po tym, jak NCHZ przedstawiło sprawozdanie finansowe, były decydujące dla zapewnienia sukcesu kontynuowania jego działalności w trakcie postępowania upadłościowego, ponieważ zarząd NCHZ i pierwszy syndyk musieli podjąć liczne negocjacje z głównymi klientami i dostawcami. Wspomniane oświadczenia są raczej solidnym dowodem na siłę finansową NCHZ w trakcie postępowania upadłościowego.
- 139 W tym względzie przede wszystkim należy stwierdzić, że – jak podnosi Komisja – przy założeniu, iż NCHZ realizowała dobrą strategię komunikacyjną, strategia ta mogła jednak gwarantować utrzymania stosunków handlowych spółki. Następnie, jak zostało już zauważone, pierwszy syndyk wskazał, że jego zamiarem było uczynienie wszystkiego, co możliwe, aby działalność NCHZ była kontynuowana.

Wreszcie, jak podkreśla Komisja, z pierwszego artykułu przytoczonego przez Komisję, opublikowanego w dniu 26 października 2009 r., wynika, że rzecznik słowackiego ministerstwa gospodarki oświadczył prasie, iż ustawa o spółkach strategicznych była przygotowywana, i że już sama ta okoliczność uspokoiła wierzycieli NCHZ. W tym samym artykule wskazano, że słowacki minister gospodarki podkreślił w swoich ogłoszeniach publicznych, że wspomniana ustawa powinna stanowić dla dostawców pewną gwarancję, że nie stracą swoich wierzytelności. Co więcej, jak wynika z drugiego artykułu przytoczonego przez Komisję, opublikowanego w dniu 26 października 2009 r., w tym samym dniu słowacki minister gospodarki przedstawił w trakcie wizyty w NCHZ ustawę o spółkach strategicznych, która była przygotowywana i która powinna pomóc tej spółce i stworzyć gwarancje dla jej wierzycieli.

140 Wobec tego należy odrzucić twierdzenie skarżącej, zgodnie z którym decyzja właściwego komitetu zapewniłaby takie samo bezpieczeństwo klientów i dostawcom co ustawa o spółkach strategicznych.

4) W przedmiocie twierdzenia, zgodnie z którym NCHZ nie odniosła żadnej dodatkowej korzyści w związku z kontynuowaniem działalności nakazanym przez ustawę o spółkach strategicznych

141 W replice, w odpowiedzi na argument Komisji, zgodnie z którym kontynuowanie działalności NCHZ ze stratą miało prawdopodobnie wpływ na pierwszeństwo długów wierzycieli, przejawiając się być może w faktycznej rezygnacji państwa z jego wierzytelności, skarżąca podnosi, że w pierwszym okresie upadłości urzędujący syndyk był w pełni obowiązany stosować również zwykłe zasady ogłoszenia upadłości, a jeśli spółka w stanie upadłości prowadzi działalność z perspektywą jej sprzedaży w oparciu o zasadę kontynuowania działalności, chodzi o uprzywilejowanie wierzycieli posiadających wierzytelności sprzed ogłoszenia upadłości, niezależnie od ich statusu publicznego lub prywatnego. Jej zdaniem NCHZ nie odniosła więc żadnej dodatkowej korzyści w związku z kontynuowaniem działalności przewidzianym przez ustawę o spółkach strategicznych.

142 Powyższa argumentacja nie może zostać uwzględniona.

143 W pierwszej kolejności, skarżąca nie może skutecznie twierdzić, że niezapłacone długi nie były wynikiem wprowadzenia w życie ustawy o spółkach strategicznych, lecz raczej, co do zasady, wynikiem normalnego prowadzenia działalności w toku postępowania upadłościowego. Taka argumentacja oznacza bowiem, że przedsiębiorstwo w stanie upadłości musi być prowadzone ze stratą. Tymczasem zgodnie z art. 88 ust. 2 ustawy o prawie upadłościowym w takim przypadku, czy to na początku pierwszego okresu upadłości, czy to w jego trakcie, urzędujący syndyk byłby zobowiązany zwrócić się do właściwego komitetu, aby uzyskać wytyczne co do kontynuowania działalności NCHZ, ponieważ ustawa o prawie upadłościowym uwzględniła przede wszystkim interes wierzycieli. Wierzyciele sprzed ogłoszenia upadłości mogliby również ostrzec rzeczonego syndyka w tej kwestii (zob. pkt 115 powyżej). Zatem w ramach stosowania powszechnego systemu prawa upadłościowego istniały możliwości ograniczenia prowadzenia działalności ze stratą, co zostało wykluczone przez zastosowanie ustawy o spółkach strategicznych.

144 W drugiej kolejności, ze względu na kontynuowanie działalności przez NCHZ nakazane przez ustawę o spółkach strategicznych, spółka ta musiała wywiązywać się ze swoich zobowiązań związanych z produkcją, co w świetle jej sytuacji finansowej mogło mieć tylko negatywny wpływ na, w szczególności, uregulowanie jej długów wobec dwóch podmiotów publicznych, jakimi są zakład ubezpieczeń społecznych i zakład ubezpieczeń zdrowotnych.

145 Ponadto, w tym kontekście, sytuację pogarszała blokada zwolnień grupowych, nakazana również przez ustawę o spółkach strategicznych. Jak wskazuje bowiem skarżąca, gdyby NCHZ podlegało powszechnemu systemowi prawa upadłościowego, decyzja o zwolnieniach grupowych zostałaby podjęta na początku upadłości, nie zaś, jak to miało miejsce, w 2011 r. Skarżąca podnosi wprawdzie, że koszty NCHZ zostały znacznie obniżone, i że rzeczywista sytuacja była inna, ponieważ z uwagi na

to, iż spółka ta nie mogła skorzystać z tej możliwości, ponosiła ona dodatkowe, właściwie zbędne obciążenia, których znaczna część odpowiadała płatnościom na rzecz zakładu ubezpieczeń społecznych i zakładu ubezpieczeń zdrowotnych. Nie zauważa ona jednak, że NCHZ nie mogło zaspokoić wszystkich tych długów i że długi wobec tych dwóch podmiotów publicznych wzrastały, podczas gdy jednocześnie NCHZ zachowała korzyści wynikające z dysponowania swoimi pracownikami, aby kontynuować swoją działalność. W konsekwencji argument skarżącej, zgodnie z którym zakaz zwolnień ze względów gospodarczych nie stanowił korzyści gospodarczej dla NCHZ, nie może zostać uwzględniony, i wbrew twierdzeniom skarżącej wspomniana blokada spowodowała dodatkowe obciążenie dla wierzycieli publicznych w stosunku do tego, co wynikałoby z zastosowania powszechnego systemu prawa upadłościowego.

- 146 Ponadto została już udzielona odpowiedź na argument skarżącej, zgodnie z którym ustawa o spółkach strategicznych przyniosła korzyść gospodarczą wyłącznie państwu słowackiemu, ponieważ gdyby NCHZ wcześniej zwolniło tych pracowników, rzeczono państwo musiałoby ponosić większość tych kosztów w postaci zasiłków dla bezrobotnych i innych świadczeń socjalnych (zob. pkt 93 powyżej).
- 147 W konsekwencji twierdzenie, zgodnie z którym NCHZ nie odniosła żadnej dodatkowej korzyści w związku z kontynuowaniem działalności NCHZ przewidzianym w ustawie o spółkach strategicznych, nie może zostać uwzględniony.
- 148 Mając na uwadze całość powyższych rozważań, należy odrzucić argumentację skarżącej, zgodnie z którą zastosowanie powszechnego systemu prawa upadłościowego wobec NCHZ doprowadziłoby do takiej samej sytuacji jak ta, która wynikła z zastosowanie do tej spółki ustawy o spółkach strategicznych.

d) Wnioski

- 149 Należy stwierdzić, że z powodu uznania NCHZ przez władze słowackie za „spółkę strategiczną” zostało nakazane, po pierwsze, kontynuowanie jego działalności, bez uwzględniania jego sytuacji gospodarczej i jego zdolności do wywiązania się ze zobowiązań, w szczególności publicznoprawnych, a po drugie, utrzymanie zatrudnienia, ze względu na zablokowanie zwolnień grupowych, co umożliwiło NCHZ kontynuowanie działalności, dając jego klientom i dostawcom pewność, że jego działalność będzie kontynuowana do końca 2010 r. Jednocześnie zastosowanie wobec NCHZ ustawy o spółkach strategicznych obarczyło niektórych jego wierzycieli, w szczególności publicznych, ryzykiem – nieuniknionym ze względu na jego sytuację finansową w momencie uznania go za „spółkę strategiczną” – zwiększenia kwoty ich wierzytelności w pierwszym okresie upadłości. Ryzyko to ziściło się zresztą w pierwszym okresie upadłości, zarówno w odniesieniu do wierzycieli publicznych, którym przysługiwały wierzytelności sprzed ogłoszenia upadłości i powstałe po ogłoszeniu upadłości, jak i w odniesieniu do wierzycieli, którym przysługiwały wyłącznie wierzytelności powstałe po ogłoszeniu upadłości.
- 150 Nie można jednak uznać, że w okolicznościach odpowiadających normalnym warunkom rynkowym NCHZ mogło uzyskać taką samą korzyść jak ta, która została mu przyznana, przy użyciu zasobów państwowych w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 59–61 powyżej. Z jednej strony, kryterium podmiotu gospodarczego działającego w warunkach gospodarki rynkowej nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie, i w każdym razie nie zostało wykazane, że środek pierwszy spełniał to kryterium. Z drugiej strony, nie można stwierdzić, że sytuacja byłaby identyczna, gdyby NCHZ podlegała powszechnemu systemowi prawa upadłościowego i że żadne dodatkowe obciążenie nie zostało nałożone na wierzycieli publicznych (zob. pkt 94 i 148 powyżej). W tej ostatniej kwestii argumentacja skarżącej dotycząca wyroku z dnia 1 grudnia 1998 r., Ecotrade (C-200/97, EU:C:1998:579, pkt 36) nie pozwala podważyć tej oceny. W pkt 36 wspomnianego wyroku w istocie Trybunał orzekł, że okoliczność, iż rozpatrywany w tej sprawie środek mógł skutkować spadkiem zysków prywatnych wierzycieli, a zatem ewentualną utratą przychodów z tytułu podatków, nie pozwala

na uznanie wspomnianego środka za pomoc państwa. Związek pomiędzy rzeczonym środkiem i ewentualną utratą przychodów z tytułu podatków był bowiem zbyt pośredni (zob. podobnie opinia rzecznika generalnego N. Fennelly'ego w sprawie Ecotrade, C-200/97, EU:C:1998:378, pkt 24). Zważywszy zaś na środek pierwszy, rozważania Komisji zawarte w zaskarżonej decyzji nie są w żaden sposób oparte na analogicznych względach lub na takim pośredni związku.

- 151 Tak więc środek pierwszy, łączący obowiązek kontynuowania działalności przez NCHZ i zablokowanie zwolnień grupowych, wpisuje się w ramy zarówno sytuacji pierwszej, jak i sytuacji drugiej, które zostały przewidziane w wyroku z dnia 1 grudnia 1998 r., Ecotrade (C-200/97, EU:C:1998:579, pkt 45) i w wyroku z dnia 17 czerwca 1999 r., Piaggio (C-295/97, EU:C:1999:313, pkt 43) (zob. pkt 72 powyżej).
- 152 W konsekwencji Komisja nie popełniła błędu, stwierdzając – ze względu na uznanie tej spółki za „spółkę strategiczną” – istnienie korzyści gospodarczej przyznanej NCHZ i związanej z zasobami państwowymi.
- 153 W świetle powyższych rozważań części pierwsza i druga zarzutu pierwszego powinny zostać oddalone.

C. W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na niewykonaniu obowiązku przeprowadzenia starannego i bezstronnego badania oraz na naruszeniu obowiązku współpracy spoczywającego na Komisji

- 154 Zdaniem skarżącej Komisja uchybiła obowiązkowi przeprowadzenia starannego i bezstronnego badania środka stanowiącego zarzucaną pomoc państwa, ponieważ w istocie powinna była zażądać więcej informacji przed wydaniem zaskarżonej decyzji.
- 155 Komisja, popierana przez interwenienta, podważa zasadność argumentacji skarżącej.
- 156 W pierwszej kolejności, skarżąca podnosi, że jeżeli Komisja uważała, iż konieczna była dokładniejsza analiza przeprowadzona ex post, powinna była jej zażądać, czego jednak nie uczyniła. Ponadto analiza z marca 2014 r. została niesłusznie pominięta jedynie z tego powodu, że została sporządzona ex post, chociaż Komisja nie zakwestionowała prawidłowości i wiarygodności zawartych w niej informacji, dla których czynnik czasu był obojętny.
- 157 Zgodnie z orzecznictwem Trybunału dotyczącym zasad rządzących rozkładem ciężaru dowodu w dziedzinie pomocy państwa Komisja jest zobowiązana do przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w sprawie kwestionowanych środków w sposób staranny i bezstronny, tak aby w chwili wydania ostatecznej decyzji stwierdzającej istnienie pomocy oraz – w razie potrzeby – jej niezgodność z rynkiem wewnętrznym lub z prawem dysponowała możliwie najbardziej kompletnymi i wiarygodnymi informacjami, by to uczynić (wyroki: z dnia 2 września 2010 r., Komisja/Scott, C-290/07 P, EU:C:2010:480, pkt 90; z dnia 3 kwietnia 2014 r., Francja/Komisja, C-559/12 P, EU:C:2014:217, pkt 63).
- 158 Komisja jest upoważniona do wydania decyzji na podstawie dostępnych informacji, jeśli państwo członkowskie, naruszając swój wynikający z art. 4 ust. 3 TUE obowiązek współpracy wobec tej instytucji, nie dostarcza Komisji informacji, jakich zażądała ona albo w celu zbadania kwalifikacji i zgodności z rynkiem wewnętrznym nowej lub zmienionej pomocy, albo w celu sprawdzenia prawidłowego stosowania uprzednio dozwolonej pomocy. Jednakże przed wydaniem takiej decyzji Komisja musi nakazać państwu członkowskiemu przedstawienie w wyznaczonym przez nią terminie wszelkich dokumentów i informacji niezbędnych do wykonania przez tę instytucję kontroli. Jedynie w sytuacji gdy państwo członkowskie, pomimo nakazu Komisji, nie udzieli zażądanych przez nią

informacji, ma ona prawo zakończyć postępowanie i wydać decyzję na podstawie informacji przez nią posiadanych (wyrok z dnia 13 września 2010 r., Grecja i in./Komisja, T-415/05, T-416/05 i T-423/05, EU:T:2010:386, pkt 226).

- 159 Należy stwierdzić, że władze słowackie przekazały analizę z dnia 21 marca 2014 r. w załączniku do swojej odpowiedzi czwartej udzielonej Komisji w dniu 14 maja 2014 r.
- 160 Należy zauważyć, z jednej strony, że kwestia tego, co wydarzyłoby się w grudniu 2009 r., gdyby NCHZ nie została uznana za „spółkę strategiczną”, została wielokrotnie poruszona przez same władze słowackie. Została ona już bowiem opisana w odpowiedzi drugiej udzielonej przez nie Komisji w dniu 29 listopada 2013 r., a także w odpowiedzi trzeciej udzielonej przez nie Komisji w dniu 13 stycznia 2014 r. Nie można zatem zarzucać Komisji, że nie zażądała od władz słowackich ponownej analizy, aby uzyskać, po udzieleniu przez nie czwartej odpowiedzi, nowe informacje. W tym względzie należy podkreślić, że w sprawie, w której zapadł wyrok z dnia 13 września 2010 r., Grecja i in./Komisja (T-415/05, T-416/05 i T-423/05, EU:T:2010:386), do którego odsyła skarżąca, sytuacja była odmienna. W owej sprawie decyzja o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego nie zawierała bowiem wstępnej oceny spornych środków służącej ustaleniu, czy zawierały one element pomocy, zaś w trakcie postępowania administracyjnego wspomniane środki nie zostały wyraźnie zakwestionowane ani nie zostało sformułowane żadne żądanie udzielenia informacji dotyczących zgodności tych środków z warunkami rynkowymi. W tych okolicznościach sąd Unii uznał, że nie można zarzucić danemu państwu członkowskiemu, że nie dostarczyło Komisji informacji wystarczających, aby umożliwić jej dokonanie oceny spornych środków ze znajomością sprawy, i że do Komisji należało, zgodnie z ciężącym na niej obowiązkiem przeprowadzenia starannego i bezstronnego badania w interesie prawidłowego stosowania postanowień traktatu odnoszących się do pomocy państwa, kontynuowanie dochodzenia i poszerzenie jego zakresu (zob. podobnie wyrok z dnia 13 września 2010 r., Grecja i in./Komisja, T-415/05, T-416/05 i T-423/05, EU:T:2010:386, pkt 240, 246, 249).
- 161 Z drugiej strony należy zauważyć, że wbrew twierdzeniom skarżącej, nie mogło być „jasne”, że informacje, które powinny zostać uzyskane od syndyka, powinny zostać uzyskane w drodze analizy przeprowadzonej ex post. W odpowiedzi pierwszej udzielonej Komisji w dniu 2 września 2013 r. władze słowackie stwierdziły bowiem, że kryterium wierzyciela prywatnego powinno być stosowane do zakładu ubezpieczeń społecznych i do zakładu ubezpieczeń zdrowotnych. Następnie, w odpowiedzi drugiej udzielonej Komisji w dniu 29 listopada 2013 r., władze te wskazały, że „[p]aństwo [słowackie] zrobiło to, o co Komisja zwróciła się do niego ze względu na kryterium prywatnego wierzyciela”. Wskazały również, że wszyscy wierzyciele prywatni opowiedzieli się za kontynuowaniem działalności przez NCHZ, dodając, że kryterium wierzyciela prywatnego powinno być stosowane wyłącznie do zakładu ubezpieczeń społecznych w świetle orzecznictwa, aspektów ekonomicznych NCHZ i zasady dobrej administracji. Ponadto skarżąca podkreśla, że analiza przeprowadzona ex post „zajmowała się zagadnieniami mającymi znaczenie dla »przekazania zasobów państwowych«, a także »kryterium prywatnego wierzyciela«”.
- 162 Jednak, przy założeniu, że kryterium prywatnego wierzyciela miałoby zastosowania, zgodnie z orzecznictwem analiza przeprowadzona ex post nie mogła mieć istotnego znaczenia (zob. podobnie wyrok z dnia 16 maja 2002 r., Francja/Komisja C-482/99, EU:C:2002:294, pkt 71; zob. również podobnie i analogicznie wyrok z dnia 5 czerwca 2012 r., Komisja/EDF, C-124/10 P, EU:C:2012:318, pkt 105). Ponadto, wbrew twierdzeniom skarżącej, taka analiza nie stanowi „oczywiście odpowiedniego narzędzia” dla potrzeb kryterium określonego w wyroku z dnia 1 grudnia 1998 r., Ecotrade (C-200/97, EU:C:1998:579). Analiza prawdopodobnych zmian pod rządami ustawy o prawie upadłościowym, to znaczy, zgodnie ze sformułowaniem użytym przez skarżącą, badanie „tego, co postanowiliby wierzyciele prywatni w ramach właściwego komitetu”, powinna opierać się na danych pochodzących z czasu uznania NCHZ za „spółkę strategiczną” i zastosowania do niego ustawy o spółkach strategicznych (zob. pkt 121 powyżej).

- 163 W tym kontekście, ponieważ w załączniku do odpowiedzi czwartej udzielonej w dniu 14 maja 2014 r. władze słowackie przekazały Komisji jedynie analizę wykorzystującą dane uzyskane ex post wraz z wyjaśnieniem zastosowanej metodologii, co jest bezsporne, należy stwierdzić, jak uczyniła to Komisja, że nie była konieczne, aby zażądała od niej innych informacji w tym zakresie.
- 164 W drugiej kolejności, skarżąca utrzymuje, że decyzja o odzyskaniu zarzucanej pomocy państwa została wydana na podstawie prowizorycznych danych liczbowych, bez uprzedniego żądania potwierdzenie ostatecznych danych liczbowych, co stanowi oczywiste naruszenie przez Komisję zarówno obowiązku współpracy, jak i obowiązku wydania decyzji na podstawie wiarygodnych informacji. Twierdzi ona, że zażądania udzielenia właściwych informacji po zakończeniu formalnego postępowania wyjaśniającego nie może naprawić naruszenia obowiązku zwrócenia się o przekazanie istotnych informacji.
- 165 W zaskarżonej decyzji Komisja uznała, że kwota pomocy odpowiadała niespłaconym długom wobec państwa i podmiotów publicznych, które zgromadziły się w okresie stosowania do NCHZ ustawy o spółkach strategicznych. Wskazała ona, że na podstawie informacji dostarczonych przez władze słowackie kwota niespłaconych wierzytelności wobec wierzycieli publicznych wynosiła 735 817,44 EUR w dniu 31 grudnia 2009 r., zaś 5 519 241,54 EUR w dniu 31 grudnia 2010 r. Wspomniała ona, że kwoty te stanowią najbardziej dokładne i stosunkowo ostrożne dostępne oszacowanie kwot niespłaconych na te dni wierzytelności. Zdaniem Komisji, władze słowackie oświadczyły bowiem, że nie istnieje żadna dokładna informacja dotycząca kwot wierzytelności wobec wierzycieli publicznych niespłaconych w dniu, w którym NCHZ została uznana za „spółkę strategiczną”, ani gdy ustawa o spółkach strategicznych przestała mieć do niej zastosowanie. Komisja uznała, że kwota pomocy wynosi 4 783 424,10 EUR (motyw 101 zaskarżonej decyzji).
- 166 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 14 ust. 3 rozporządzenia nr 659/1999 odzyskiwanie od beneficjenta niezgodnej z prawem pomocy przez właściwy organ krajowy powinno odbywać się w sposób przewidziany w prawie krajowym (zob. wyrok z dnia 13 lutego 2014 r., Mediaset, C-69/13, EU:C:2014:71, pkt 34 i przytoczone tam orzecznictwo). Prawo Unii nie wymaga, aby odzyskanie takiej pomocy nastąpiło wyłącznie na podstawie decyzji Komisji o odzyskaniu (wyrok z dnia 11 września 2014 r., Komisja/Niemcy, C-527/12, EU:C:2014:2193, pkt 39).
- 167 Jak z tego wynika, w dziedzinie pomocy państwa żaden przepis prawa Unii nie wymaga od Komisji, aby przy nakazywaniu uzyskania zwrotu pomocy uznanej za niezgodną z rynkiem wewnętrznym określała dokładną kwotę pomocy, która ma zostać odzyskana. W tym zakresie wystarczy, by decyzja Komisji zawierała wskazówki pozwalające jej adresatowi na ustalenie tej kwoty samodzielnie i bez nadmiernych trudności (wyroki: z dnia 12 października 2000 r., Hiszpania/Komisja, C-480/98, EU:C:2000:559, pkt 25; z dnia 12 maja 2005 r., C-415/03 Komisja/Grecja, EU:C:2005:287, pkt 39).
- 168 Z orzecznictwa wynika również, że Komisja mogła skutecznie ograniczyć się do stwierdzenia obowiązku uzyskania zwrotu przedmiotowej pomocy i pozostawić organom krajowym troskę o dokładne obliczenie kwot podlegających zwrotowi (zob. podobnie wyrok z dnia 12 maja 2005 r., Komisja/Grecja, C-415/03, EU:C:2005:287, pkt 40). Ponadto obowiązek obliczenia przez państwo członkowskie dokładnej kwoty pomocy podlegającej odzyskaniu wchodzi w zakres szerszego obowiązku lojalnej współpracy, zapisanemu w art. 4 ust. 3 TUE, wiążącego wzajemnie Komisję i państwa członkowskie przy wdrażaniu postanowień traktatu w dziedzinie pomocy państwa (zob. podobnie wyrok z dnia 13 czerwca 2002 r., Niderlandy/Komisja, C-382/99, EU:C:2002:363, pkt 91). Dokładne określenie kwoty pomocy może nastąpić później, na etapie odzyskiwania pomocy, czyli po wydaniu zaskarżonej decyzji (zob. podobnie wyrok z dnia 13 grudnia 2017 r., Grecja/Komisja, T-314/15, niepublikowany, EU:T:2017:903, pkt 203).
- 169 W niniejszej sprawie należy wskazać, że kwestia kwoty wierzytelności była omawiana w toku postępowania administracyjnego. Była ona omawiana w szczególności w odpowiedzi czwartej władz słowackich z dnia 14 maja 2014 r. Jak podnosi Komisja, zażądała ona wyraźnie, o czym świadczy odpowiedź władz słowackich, „szczegółów zadłużenia (wierzycieli publicznych i prywatnych –

uprzywilejowanych i nieuprzywilejowanych – NCHZ [i] należnych kwot) w pięciu różnych momentach: i) na początku okresu ogłoszenia upadłości, ii) w grudniu 2009 r. (uznanie NCHZ za spółkę strategiczną), iii) w styczniu 2011 r., iv) w dniu sprzedaży NCHZ na rzecz Via Chem Slovakia oraz v) pod koniec okresu upadłości”. Kwotami przyjętymi przez Komisję jako odpowiadające kwocie wierzytelności publicznoprawnych na początku i pod koniec odnośnego okresu (motyw 101 zaskarżonej decyzji) są sumą kwot wskazanych przez władze słowackie jako należne, odpowiednio, w dniu 31 grudnia 2009 r. i w dniu 31 grudnia 2010 r. W tym względzie władze słowackie wyjaśniły, że ich odpowiedź opierała się na danych, jakimi dysponował syndyk, i wyjaśniły, że dane te mogły nie stanowić „rzeczywistej” kwoty wierzytelności, w szczególności dlatego, że wierzytelność istniejąca w grudniu 2010 r. mogła zostać zapłacona w styczniu 2011 r. Należy zatem stwierdzić, że odpowiedź ta oznacza, iż przekazano informacje, które były dostępne. Ponadto należy zauważyć, że skarżąca nie kwestionuje faktu, iż Komisja przedstawiła swoją metodę obliczania kwoty pomocy, która powinna zostać odzyskana.

- 170 W świetle powyższego nie można zarzucać Komisji, że przed wydaniem zaskarżonej decyzji nie zaczęła na przekazanie nowych danych liczbowych przez władze słowackie.
- 171 Ponadto nie można uznać, jak domniemywa skarżąca, że Komisja chciała podkreślić swoją negatywną ocenę dotyczącą niezgodności z prawem rozpatrywanego środka poprzez nakazanie odzyskania kwoty wyższej od wartości otrzymanej przez beneficjenta. Skarżąca nie przytacza zresztą żadnej informacji z akt sprawy na poparcie tego twierdzenia.
- 172 Dodatkowo należy przypomnieć, że zgodnie z obowiązkiem lojalnej współpracy, zapisanym w art. 4 ust. 3 TUE, wiążącym wzajemnie Komisję i państwa członkowskie przy wdrażaniu postanowień traktatu w dziedzinie pomocy państwa (zob. podobnie wyrok z dnia 13 czerwca 2002 r., *Niderlandy/Komisja*, C-382/99, EU:C:2002:363, pkt 91), Komisja i państwo członkowskie powinny współpracować w dobrej wierze. W odpowiedziach na pytania zadane przez Sąd w ramach środków organizacji postępowania (zob. pkt 30 powyżej), Komisja wyjaśniła, że na etapie odzyskiwania przedmiotowej pomocy różni wierzyciele publiczni NCHZ przedstawili bardziej dokładne dane liczbowe, którymi nie dysponowała ona przed wydaniem zaskarżonej decyzji i które dotyczyły w szczególności wierzytelności przysługujących spółce Slovenský vodohospodársky podnik (słowackim przedsiębiorstwem zajmującym się gospodarką wodną, Słowacji) ze z tak przedstawionych danych liczbowych, wynika, iż rzeczywista kwota pomocy była wyższa, niż kwota wskazana w zaskarżonej decyzji, co nie zostało zakwestionowane przez skarżącą.
- 173 Nie można zatem zarzucić Komisji, że w zaskarżonej decyzji przyjęła szacunkowe kwoty oparte na danych przekazanych przez władze słowackie, ani że działała z naruszeniem ciężącego na niej obowiązku współpracy.
- 174 Jak z tego wynika, zarzut drugi odwołania należy oddalić.

D. W przedmiocie części trzeciej zarzutu pierwszego, opartej na oczywistym błędzie w ocenie przy obliczaniu kwoty zarzucanej pomocy państwa

- 175 Skarżąca utrzymuje, że choć Komisja mogła słusznie uznać, iż ze względu na środek pierwszy pomoc państwa została przyznana na rzecz NCHZ, to jednak popełniła oczywisty błąd w ocenie przy obliczaniu wysokości tej pomocy.
- 176 Komisja, popierana przez interwenienta, podważa zasadność argumentacji skarżącej.
- 177 W zaskarżonej decyzji Komisja uznała, że kwota pomocy odpowiadała niespłaconym długom wobec państwa słowackiego i podmiotów publicznych, które zgromadziły się w okresie stosowania do NCHZ ustawy o spółkach strategicznych (motyw 101 zaskarżonej decyzji) (zob. pkt 165 powyżej).

- 178 W pierwszej kolejności, zdaniem skarżącej, znaczna część niezapłaconych długów NCHZ skumulowałyby się, również w sytuacji gdyby decyzja o likwidacji tej spółki została wydana w trakcie pierwszego okresu upadłości. Według skarżącej Komisja popełniła zatem oczywisty błąd w ocenie, nie uwzględniając tych długów w „scenariuszu kontrfaktycznym”. Skarżąca podnosi bowiem, że likwidacja NCHZ nie mogła nastąpić przed majem 2010 r., a udziału w niespłaconych do tego czasu długów publicznoprawnych nie można uważać spowodowany przez ustawę o spółkach strategicznych, a zatem – za pomoc państwa. Ponadto zdaniem skarżącej taka również spowodowałyby niespłacone długi likwidacja wiązało się z niewypłaconymi zobowiązaniami NCHZ na rzecz towarzystwa ubezpieczeń społecznych.
- 179 Należy przypomnieć, że Komisja słusznie uznała, iż NCHZ uzyskała korzyść, która spowodowała dodatkowe obciążenie dla państwa słowackiego ze względu na zastosowanie do NCHZ ustawy o spółkach strategicznych podczas pierwszego okresu upadłości (zob. Punkt 152 powyżej).
- 180 Zgodnie zaś z utrwalonym orzecznictwem obowiązek zniesienia przez państwo pomocy uznanej przez Komisję za niezgodną z rynkiem wewnętrznym ma na celu przywrócenie wcześniejszej sytuacji (zob. wyrok z dnia 4 kwietnia 1995 r., Komisja/Włochy, C-350/93, EU:C:1995:96, pkt 21 i przytoczone tam orzecznictwo; zob. też, podobnie, wyrok z dnia 17 czerwca 1999 r., Belgia/Komisja, C-75/97, EU:C:1999:311, pkt 64, 65). Na skutek zwrotu pomocy beneficjent traci przewagę, którą miał na rynku nad swoimi konkurentami, i zostaje przywrócona sytuacja istniejąca przed przyznaniem pomocy (zob. podobnie wyroki: z dnia 15 grudnia 2005 r., Unicredito Italiano, C-148/04, EU:C:2005:774, pkt 113; z dnia 4 marca 2009 r., Associazione italiana del risparmio gestito i Fineco Asset Management/Komisja, T-445/05, EU:T:2009:50, pkt 193).
- 181 Jak z tego wynika, Komisja nie popełniła błędu, uznając, iż aby przywrócić wcześniejszą sytuację kwota pomocy, która ma zostać odzyskana, powinna odpowiadać kwocie wierzytelności publicznoprawnych niezapłaconych w okresie stosowania do NCHZ ustawy o spółkach strategicznych.
- 182 Natomiast argumentacja skarżącej opiera się na założeniu „alternatywnego scenariusza” i decyzji właściwego komitetu o zaprzestaniu działalności NCHZ na początku pierwszego okresu ogłoszenia upadłości. Jednakże kwoty podlegające zwrotowi nie mogą zostać określone z uwzględnieniem różnych transakcji, jakie mogłyby zostać zrealizowane w braku środka, który doprowadził do przyznania pomocy, zaś przywrócenie wcześniejszej sytuacji nie oznacza odmiennego odtworzenia przeszłości na podstawie takich hipotetycznych okoliczności wyboru, często różnorodne, jakich mogły dokonać zainteresowane podmioty gospodarcze (zob. podobnie i analogicznie wyroki: z dnia 15 grudnia 2005 r., Unicredito Italiano, C-148/04, EU:C:2005:774, pkt 114, 118; z dnia 4 marca 2009 r., Associazione italiana del risparmio gestito i Fineco Asset Management/Komisja, T-445/05, EU:T:2009:50, pkt 203). Należy zaznaczyć w tym względzie, że choć skarżąca przedstawia bardzo dokładne dane liczbowe, twierdząc w szczególności, że wierzytelności przysługujące zakładowi ubezpieczeń społecznych i wierzytelności przysługujące zakładowi ubezpieczeń zdrowotnych powinny zostać obniżone, odpowiednio, o 1 590 091,20 EUR i o 276 626,24 EUR, to dane te są oparte wyłącznie na hipotezach. Po pierwsze, zgodnie ze scenariuszem przedstawionym przez skarżącą, nieznanym jest bowiem dzień, w którym zostałyby wydana decyzji o zakończeniu działalności NCHZ. Po drugie, wbrew jej twierdzeniom, zgodnie z badaniem z czerwca 2010 r., do którego się ona odwołuje, zakończenie produkcji wymaga terminu od 10 do 18 tygodni, nie zaś koniecznie 18 tygodni. Po trzecie, również zgodnie ze scenariuszem przedstawionym przez skarżącą, nie ma żadnej pewności co do liczby pracowników, których należałoby zwolnić, ponieważ niektórzy pracownicy mogli podjąć decyzję o opuszczeniu NCHZ przed zakończeniem działalności tej spółki, co miałoby następstwa w odniesieniu do kwot należnych na rzecz dwóch wyżej wymienionych podmiotów publicznych.
- 183 Należy zatem odrzucić argumentację skarżącej w zakresie, w jakim opiera się ona na błędnym założeniu, zgodnie z którym Komisja powinna była wziąć pod uwagę koszty likwidacji NCHZ na początku pierwszego okresu ogłoszenia upadłości.

- 184 W drugiej kolejności skarżąca podnosi, że oszacowanie przez Komisję długów skumulowanych w trakcie pierwszego okresu upadłości opiera się na nieprawidłowych danych liczbowych i szacunkach. Tymczasem zostało już wskazane, w związku z zarzutem drugim, że danymi liczbowymi wykorzystanymi w celu obliczenia kwoty pomocy są dane przedstawione przez władze słowackie i że w każdym razie określenie dokładnej sumy wierzytelności przysługujących wspomnianemu podmiotowi może zostać dokonane na etapie odzyskiwania pomocy (pkt 164–173 powyżej).
- 185 W świetle całości powyższych rozważań część trzecią zarzutu pierwszego należy oddalić.
- 186 W konsekwencji zarzut pierwszy należy w całości oddalić.

E. W przedmiocie zarzutu szóstego, opartego na naruszeniu art. 296 TFUE dotyczącym wniosków Komisji na temat istnienia ciągłości gospodarczej

- 187 Skarżąca utrzymuje, że nie może zrozumieć, powodów, które skłoniły Komisję do stwierdzenia istnienia ciągłości gospodarczej, i twierdzi, i podnosi, że uzasadnienie zaskarżonej decyzji w tym względzie wystarczy, aby umożliwić Sądowi dokonanie kontroli sądowej wspomnianej decyzji. W replice podnosi ona, że sam fakt, iż Komisja była zmuszona wyjaśnić, w odpowiedzi na skargę, co skłoniło ją do „(nie) stosowania” konkretnie w zaskarżonej decyzji wskaźników, które uznała za istotne dla potrzeb tej oceny (motyw 132 zaskarżonej decyzji), dowodzi niewystarczającego charakteru uzasadnienia zaskarżonej decyzji w tym względzie.
- 188 Komisja, popierana przez interwenienta, podważa zasadność argumentacji skarżącej.
- 189 Przed wszystkim należy zaznaczyć, że w zaskarżonej decyzji Komisja wskazała, iż zbada wyłącznie istnienie ewentualnej ciągłości gospodarczej pomiędzy NCHZ i skarżącą, powołując się na fakt, że ponieważ Via Chem Slovakia zbyła NCHZ na rzecz skarżącej w dniu 1 sierpnia 2012 r., to znaczy już pierwszego dnia po zakończeniu transakcji nabycia NCHZ, więc ani nie zarządzała NCHZ, ani nie prowadziła jej działalności (motywy 133 i 134 zaskarżonej decyzji). Komisja przyznała, że zakres tych dwóch transakcji nie jest dokładnie taki sam, ponieważ Via Chem Slovakia zachowało prawo własności niektórych nieruchomości. Zauważyła ona jednak, że nieruchomości niezbędne do kontynuowania działalności gospodarczej NCHZ zostały udostępnione skarżącej na podstawie umowy najmu. Komisja wyjaśniła, że w związku z tym szczególne cechy obu transakcji zostaną uwzględnione w zakresie, w jakim są one istotne dla tej oceny (motyw 135 zaskarżonej decyzji).
- 190 Należy zauważyć, że Komisja wskazała, iż obowiązek odzyskania pomocy niezgodnej z rynkiem wewnętrznym może zostać rozszerzony na nową spółkę, której przedsiębiorstwo będące beneficjentem wspomnianej pomocy przekazało lub sprzedało część swoich aktywów, w przypadku gdy struktura przekazania lub sprzedaży prowadzi do stwierdzenia, że pomiędzy obydwoma spółkami zachodzi ciągłość gospodarcza (motyw 130 zaskarżonej decyzji). Dodała ona, że zgodnie z orzecznictwem ocenę ciągłości gospodarczej pomiędzy beneficjentem pomocy a przedsiębiorstwem, któremu przekazano aktywa tego beneficjenta, przeprowadza się w oparciu o zbiór wymienionych przez na wskaźników (motywy 132 zaskarżonej decyzji).
- 191 Komisja przeanalizowała obie transakcje sprzedaży w świetle wymienionych wskaźników. Po pierwsze, zadała sobie pytanie, czy cena sprzedaży uiszczona przez Via Chem Slovakia, a następnie cena uiszczona przez skarżącą za „aktywa” przedsiębiorstwa, odpowiadała wartości rynkowej, i stwierdziła, że prawdopodobnie tak nie było (motywy 136–148 zaskarżonej decyzji). Po drugie, co się tyczy zakresu każdej z transakcji sprzedaży, Komisja uznała, że przedmiotem sprzedaży NCHZ na rzecz Via Chem Slovakia była całość NCHZ jako działającego przedsiębiorstwa obejmująca wszystkie aktywa i wszystkie prawa i obowiązki związane z NCHZ oraz że skarżąca kontynuowała działalność NCHZ bez istotnej zmiany polityki handlowej, zatrudnienia czy produkcji (motywy 149–158 zaskarżonej decyzji). Po trzecie, wskazała ona, że zakłada brak powiązań pomiędzy dawnymi i nowymi właścicielami

NCHZ, przekazanego skarżącej, ponieważ nie ma żadnych dowodów przeciwnych (motywy 159–162 zaskarżonej decyzji). Po czwarte, co się tyczy momentu „sprzedaży”, Komisja stwierdziła, że sprzedaż miała miejsce po wszczęciu przez Komisję wstępnego dochodzenia w sprawie otrzymanej przez nią skargi i po przekazaniu jego wyników władzom słowackim w celu zgłoszenia uwag (motyw 163 zaskarżonej decyzji). Po piąte, jeśli chodzi o ekonomiczną logikę transakcji, uznała ona, że nie nastąpiła żadna zmiana strategii handlowej, a skarżąca po prostu wykorzystywała aktywa w taki sam sposób jak sprzedający (motywy 164–167 zaskarżonej decyzji).

- 192 Wreszcie należy podnieść, że Komisja uznała, iż jedyne zmiany wydają się dotyczyć nazwy spółki i osoby prawnej, do której NCHZ należało. Odesłała do warunków przetargu z 2011 r. i do umowy sprzedaży między NCHZ a Via Chem Slovakia z dnia 16 stycznia 2012 r., zgodnie z którymi NCHZ zostało w istocie sprzedane jako całość aktywów materialnych i niematerialnych i wraz z personelem. Wyjaśniła, że „nabywca” zachował portfel produktów i kontynuował politykę handlową NCHZ, oraz że cena zapłacona za NCHZ prawdopodobnie nie stanowi ceny rynkowej (motyw 168 zaskarżonej decyzji). Komisja stwierdziła istnienie ciągłości gospodarczej pomiędzy NCHZ a skarżącą (motyw 169 zaskarżonej decyzji).
- 193 Należy zatem stwierdzić, że Komisja wymieniła powody, które skłoniły ją do stwierdzenia istnienia ciągłości gospodarczej pomiędzy NCHZ i skarżącą. Komisja wskazała wprawdzie w motywie 168 zaskarżonej decyzji, w tytule „Wniosek dotyczący ciągłości gospodarczej między działalnością NCHZ a działalnością gospodarczą nabytą i prowadzoną przez [skarżącą]”, dowody dotyczące transakcji nabycia NCHZ przez Via Chem Slovakia. Jednakże zarówno jeśli chodzi o odniesienie do portfela produktów, jak i do uiszczonej ceny należy uznać, w świetle oceny zawartej w motywach 146 i 157 zaskarżonej decyzji, że w każdym wypadku dotyczą one skarżącej.
- 194 Ponadto z uwagi na to, że Komisja wyjaśniła, iż ocena ciągłości gospodarczej powinna zostać dokonana w oparciu o zbiór wskaźników, można uznać, że po przeanalizowaniu szeregu elementów oparła ona swoją konkluzję na wskaźnikach, o których mowa w motywie 168 zaskarżonej decyzji.
- 195 Ponadto wbrew temu, co twierdzi skarżąca, Komisja wskazała swoje rozumowanie w odniesieniu do ceny sprzedaży pomiędzy NCHZ i Via Chem Slovakia, którego nie można uznać za nieprecyzyjne i niejasne, a także rozumowanie w odniesieniu do ceny sprzedaży pomiędzy Via Chem Slovakia i skarżącą, którego nie można uznać za nieprzejrzyste. Po pierwsze, wskazała ona bowiem powody, dla których uznała, że warunki przetargu z 2011 r. nie pozwalają przyciągnąć maksymalnej liczby oferentów, którzy konkurowaliby, przedstawiając najlepsze oferty, spełniając tym samym podstawowy warunek sprzedaży za jak najwyższą cenę rynkową (motywy 136–144 zaskarżonej decyzji). Po drugie Komisja wyjaśniła, że sprzedaż obejmowała sprzedaż całego przedsiębiorstwa kontynuującego działalność, co wykluczyło możliwość zmaksymalizowania ceny ostatecznej poprzez składanie ofert dotyczących części obszarów działalności NCHZ (motyw 145 zaskarżonej decyzji). Po trzecie, wskazała ona, że jeśli chodzi o sprzedaż NCHZ przez Via Chem Slovakia na rzecz skarżącej, była to transakcja między dwoma prywatnymi podmiotami, w przypadku której nie przeprowadzono postępowania przetargowego, że cena była przedmiotem negocjacji prowadzonych między dwoma prywatnymi podmiotami, bez jakiegokolwiek możliwości zaproponowania wyższej ceny przez inne strony i że w związku z tym wątpliwości co do tego, czy cena, jaką zapłaciło przedsiębiorstwo Via Chem Slovakia, odpowiadała wartości rynkowej, odnoszą się również do ceny zapłaconej przez skarżącą (motyw 146 zaskarżonej decyzji).
- 196 Jak z tego wynika, zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 39–41 powyżej zaskarżoną decyzję należy uznać za wystarczająco uzasadnioną w odniesieniu do dokonanej przez Komisję oceny co do istnienia ciągłości gospodarczej pomiędzy NCHZ i skarżącą, a tym samym zarzut szósty należy oddalić.

F. W przedmiocie zarzutu czwartego, opartego na naruszeniu art. 107 ust. 1 i art. 108 ust. 2 TFUE, a także art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 ze względu na rozszerzenie obowiązku odzyskania pomocy państwa zarzucanej skarżącej

- 197 Skarżąca podnosi, iż poprzez uznanie, że istnieje ciągłość gospodarcza pomiędzy NCHZ i nią samą i rozszerzając na nią obowiązek odzyskania stwierdzonej pomocy państwa, Komisja naruszyła art. 107 ust. 1 i art. 108 ust. 2 TFUE, a także art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999.
- 198 W pierwszej kolejności skarżąca twierdzi, że zgodnie z orzecznictwem pomoc państwa może zostać przeniesiona na nabywcę aktywów beneficjenta rzeczowej pomocy tylko wtedy, gdy zostały one nabyte po cenie niższej od wartości rynkowej. Ponieważ jednak według niej Via Chem Slovakia, a następnie skarżąca, nabyły aktywa NCHZ po cenie rynkowej, nie można uznać, że skarżąca otrzymała pomoc państwa, i sam ten powód jest jej zdaniem wystarczający, aby wykluczyć wszelkie odzyskanie pomocy od skarżącej (zob. Podobnie wyroki: z dnia 29 kwietnia 2004 r., Niemcy/Komisja, C-277/00, EU:C:2004:238, pkt 70,; z dnia 1 lipca 2009 r., Operator ARP/Komisja, T-291/06, EU:T:2009:235, pkt 67). Tym samym uważa ona, że podejście Komisji w niniejszej sprawie narusza art. 14 rozporządzenia nr 659/1999, ponieważ zgodnie z tym przepisem i zgodnie z utrwalonym orzecznictwem pomoc państwa może zostać odzyskana tylko od jej beneficjenta.
- 199 Zdaniem skarżącej wyrok z dnia 28 marca 2012 r., Ryanair/Komisja (T-123/09, EU:T:2012:164, pkt 161, 162) nie stanowi poparcia twierdzenia Komisji, zgodnie z którym cena rynkowa nie jest decydującym kryterium, ponieważ w wyroku tym uznano, że okoliczność, iż uiszczona została cena odpowiadająca wartości rynkowej, czyni badanie pozostałych kryteriów zbytecznym dla oceny ciągłości gospodarczej. Ponadto według skarżącej Komisja potwierdziła takie rozumienie orzecznictwa w zawiadomieniu zatytułowanym „Zapewnienie skutecznego wykonania decyzji Komisji nakazujących państwom członkowskim odzyskanie pomocy przyznanej bezprawnie i niezgodnej [z rynkiem wewnętrznym]” (Dz.U. 2007, C 272, s. 4, zwanym dalej „zawiadomieniem z 2007 r.”), ponieważ w pkt 33 wskazała w nim, że ma ona prawo rozszerzyć odzyskiwanie pomocy tylko wtedy, gdy może udowodnić, że aktywa zostały sprzedane po cenie niższej od wartości rynkowej. Tymczasem zdaniem skarżącej w niniejszym przypadku Komisja utrzymuje, że mogła swobodnie posłużyć wskaźnikami wymienionymi we wspomnianym wyroku, i – z wyjątkiem twierdzenia, zgodnie z którym zakres transakcji powinien stanowić najważniejszy wskaźnik – nawet nie zadała sobie trudu wyjaśnienia rangi nadanej różnym wskaźnikom.
- 200 W drugiej kolejności skarżąca podnosi, że nawet w szczególnym przypadku, w którym aktywa beneficjenta pomocy zostały przeniesione po cenie niższej od wartości rynkowej, sama ta okoliczność nie upoważnia Komisji do rozszerzenia decyzji o odzyskaniu pomocy na nabywcę tych aktywów. Zdaniem skarżącej, przeciwnie, Komisja powinna była stwierdzić, że przekazanie aktywów nastąpiło w celu obejścia nakazu odzyskania, a to poprzez udowodnienie istnienia ciągłości gospodarczej pomiędzy beneficjentem pomocy i nabywcą w świetle określonych kryteriów (zob. podobnie wyrok z dnia 29 kwietnia 2004 r., Niemcy/Komisja, C-277/00, EU:C:2004:238, pkt 86). Skarżąca uważa, że w niniejszym przypadku kryteria te przemawiają bezsprzecznie przeciwko ewentualnemu obejściu nakazu odzyskania lub przeciwko istnieniu ciągłości gospodarczej. Zdaniem skarżącej, gdyby nawet ustalenia Komisji były prawdziwe, to jednak nie pozwalały uzasadnić jej wniosku co do istnienia ciągłości gospodarczej, ponieważ ze względu na praktykę decyzyjną Komisji i orzecznictwo, zakres przekazania aktywów nie jest sam w sobie wystarczający, aby dojść do takiego wniosku, również w odniesieniu do sprzedaży, zgodnie z zasadą ciągłości przedsiębiorstwa, ponieważ oprócz tego skarżąca wykazała, że cena maksymalna została uzyskana. W związku z tym nie może istnieć ani ciągłość gospodarcza pomiędzy NCHZ i Via Chem Slovakia, ani tym bardziej między NCHZ a skarżącą.

- 201 W trzeciej kolejności skarżąca uważa, że w szczególności w sprawach dotyczących ogłoszenia upadłości podejście Komisji ma fatalne skutki ekonomiczne i nie jest niezbędne z punktu widzenia prawa konkurencji. Zdaniem skarżącej Komisja próbuje stworzyć dużo bardziej rygorystyczne orzecznictwo, zgodnie z którym zakres transakcji powinien stanowić decydujące kryterium, natomiast cena sprzedaży powinna stać się co najwyżej kryterium dodatkowym.
- 202 Komisja, popierana przez interwenienta, podważa zasadność argumentacji skarżącej. Uważa ona, że uwzględniła różne okoliczności wymienione w orzecznictwie i szczególne okoliczności niniejszej sprawy oraz że nie popełniła błędu, stwierdzając istnienie w niniejszym przypadku ciągłości gospodarczej, i wobec tego rozszerzając obowiązek odzyskania pomocy na skarżącą.
- 203 Jeśli chodzi o uwagi Komisji zawarte w zaskarżonej decyzji dotyczące istnienia ciągłości gospodarczej pomiędzy NCHZ i skarżącą, zostały one przedstawione w pkt 189–192 powyżej.

1. Uwagi wstępne

- 204 Należy przypomnieć, że art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999, zatytułowany „Windykacja [odzyskanie] pomocy”, stanowi, co następuje:

„W przypadku gdy podjęte zostały decyzje negatywne w sprawach pomocy przyznanej bezprawnie, Komisja podejmuje decyzję że zainteresowane państwo członkowskie podejmie wszelkie konieczne środki w celu windykacji [odzyskania] pomocy od beneficjenta [...]”.

- 205 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zasadniczym celem zwrotu pomocy państwa udzielonej niezgodnie z prawem jest wyeliminowanie zakłócenia konkurencji spowodowanego przewagą konkurencyjną powstałą na skutek przyznania takiej pomocy. Przywrócenie sytuacji sprzed wypłaty pomocy przyznanej bezprawnie lub niezgodnej z rynkiem wewnętrznym jest wymogiem niezbędnym do zapewnienia skuteczności postanowień traktatów dotyczących pomocy państwa (zob. wyrok z dnia 7 marca 2018 r., SNCF Mobilités/Komisja, C-127/16 P, EU:C:2018:165, pkt 104 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 206 Choć rozporządzenie nr 659/1999 nie przewiduje wyraźnie możliwości podjęcia przez Komisję decyzji stwierdzającej istnienie ciągłości gospodarczej pomiędzy początkowym beneficjentem przedmiotowej pomocy a innym podmiotem, to zasada ta została rozwinięta przez sądy Unii w celu umożliwienia Komisji rozszerzenia obowiązku odzyskania pomocy na przejmującego aktywa pierwotnego beneficjenta przedmiotowej pomocy i zagwarantowania skuteczności decyzji o odzyskaniu pomocy.
- 207 Tak więc niezgodna z prawem pomoc powinna zostać odzyskana od spółki nadal prowadzącej działalność gospodarczą przedsiębiorstwa, które skorzystało z tej pomocy, jeżeli zostało ustalone, że spółka ta nadal faktycznie korzysta z przewagi konkurencyjnej związanej z otrzymaniem rzeczony pomocy (zob. wyrok z dnia 7 marca 2018 r., SNCF Mobilités/Komisja, C-127/16 P, EU:C:2018:165, pkt 106 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 208 Zgodnie z orzecznictwem, aby ocenić istnienie takiej ciągłości gospodarczej, można uwzględnić następujące czynniki: przedmiot przekazania (aktywa i pasywa, utrzymanie siły roboczej, aktywa zgrupowane), cenę przekazania, tożsamość akcjonariuszy lub właścicieli przedsiębiorstwa przejmującego i przedsiębiorstwa przejmowanego, moment dokonania przekazania (po wszczęciu dochodzenia, postępowania lub po wydaniu ostatecznej decyzji), a także ekonomiczną logikę operacji przejścia (zob. podobnie wyroki: z dnia 8 maja 2003 r., Włochy i SIM 2 Multimedia/Komisja, C-328/99 i C-399/00, EU:C:2003:252 pkt 78, tiret ostatnie; z dnia 7 marca 2018 r., SNCF Mobilités/Komisja, C-127/16 P, EU:C:2018:165, pkt 108; z dnia 13 września 2010 r., Grecja i in./Komisja, T-415/05, T-416/05 i T-423/05, EU:T:2010:386, pkt 135; z dnia 28 marca 2012 r., Ryanair/Komisja, T-123/09, EU:T:2012:164, pkt 155). Sądy Unii wyjaśniły, że Komisja nie ma

- obowiązku wzięcia pod uwagę wszystkich tych elementów, co potwierdza użycie wyrażenia „mogą zostać uwzględnione” (zob. podobnie wyroki: z dnia 28 marca 2012 r., Ryanair/Komisja, T-123/09, EU:T:2012:164, pkt 156; z dnia 17 grudnia 2015 r., SNCF/Komisja, T-242/12, EU:T:2015:1003, pkt 235).
- 209 Co się tyczy ceny sprzedaży, to nawet jeśli cena rynkowa stanowi jedno z najważniejszych kryteriów, nie jest to kryterium wystarczające do stwierdzenia braku ciągłości gospodarczej (zob. podobnie opinia rzecznika generalnego P. Mengozziego w sprawie SNCF Mobiles/Komisja, C-127/16 P, EU:C:2017:577, pkt 116). W tym względzie należy zauważyć, że wbrew twierdzeniom skarżącej, w sprawie, w której zapadł wyrok z dnia 28 marca 2012 r., Ryanair/Komisja (T-123/09, EU:T:2012:164, pkt 157–161), Komisja doszła do wniosku, że brak jest ciągłości gospodarczej, opierając swoją decyzję zarówno na przedmiocie i cenie przekazania aktywów, zgodnej z wartością rynkową, jak i na braku tożsamości akcjonariuszy i gospodarczej logice operacji, nie zaś wyłącznie na cenie przekazania.
- 210 Ponadto zgodnie z orzecznictwem, jeśli przedsiębiorstwo będące beneficjentem bezprawnie przyznanej pomocy znajduje się w stanie upadłości i stworzona została spółka mająca na celu dalsze prowadzenie części jego działalności, to dalsze prowadzenie tej działalności, jeśli tylko bezprawnie przyznana pomoc nie została w całości odzyskana, może nadal powodować zakłócenie konkurencji wynikające z przewagi konkurencyjnej, z jakiej spółka ta korzystała na rynku w porównaniu ze swoimi konkurentami. Taka nowo utworzona spółka może, jeśli ta przewaga po jej stronie utrzymuje się, zostać zobowiązana do zwrotu rozpatrywanej pomocy. Jest tak w szczególności w przypadku, gdy dokonuje ona nabycia aktywów spółki w upadłości, nie płacąc w zamian ceny zgodnej z warunkami rynkowymi lub gdy wykazano, że utworzenie takiej spółki skutkuje obejściem obowiązku zwrotu wspomnianej pomocy, co dotyczy w szczególności sytuacji, gdy zapłata ceny zgodnej z warunkami rynkowymi nie jest wystarczająca do zneutralizowania przewagi konkurencyjnej związanej z korzystaniem z bezprawnie przyznanej pomocy (wyroki: z dnia 11 grudnia 2012 r., Komisja/Hiszpania, C-610/10, EU:C:2012:781, pkt 104–107; z dnia 24 stycznia 2013 r., Komisja/Hiszpania, C-529/09, EU:C:2013:31, pkt 107, 109; z dnia 17 grudnia 2015 r., SNCF/Komisja, T-242/12, EU:T:2015:1003, pkt 234).
- 211 Wreszcie należy przypomnieć, że wynikające z orzecznictwa kryteria identyfikacji rzeczywistego beneficjenta pomocy mają charakter obiektywny i istnienie zamiaru nie jest konieczne do stwierdzenia, że poprzez przekazanie aktywów nastąpiło obejście obowiązku zwrotu pomocy (zob. podobnie wyrok z dnia 13 września 2010 r., Grecja i in./Komisja, T-415/05, T-416/05 i T-423/05, EU:T:2010:386, pkt 146).
- 212 Z orzecznictwa wynika zatem, że chociaż okoliczność, iż cena przekazania nie stanowi wartości rynkowej, może spowodować rozszerzenie obowiązku odzyskania pomocy, to okoliczność, że cena przekazania jest zgodna z warunkami rynkowymi, może – wbrew twierdzeniom skarżącej – sama w sobie nie być wystarczająca, aby wykluczyć istnienie ciągłości gospodarczej, i nie stoi na przeszkodzie, w pewnych okolicznościach, rozszerzeniu obowiązku odzyskania pomocy, będącego wynikiem wystąpienia skutku w postaci obejścia obowiązku zwrotu pomocy, bez konieczności istnienia zamiaru takiego obejścia.
- 213 Ponadto należy wyjaśnić, że zawiadomienie z 2007 r., do którego odsyła skarżąca, zostało wydane wcześniej niż, w szczególności, wyroki: z dnia 13 września 2010 r., Grecja i in./Komisja (T-415/05, T-416/05 i T-423/05, EU:T:2010:386), i z dnia 28 marca 2012 r., Ryanair/Komisja (T-123/09, EU:T:2012:164). W związku z tym we wspomnianym zawiadomieniu Komisja z definicji nie mogła wziąć pod uwagę rozwoju orzecznictwa, który nastąpił po 2007 r., i nie można zarzucać jej, że uwzględniła go obecnie.
- 214 Wreszcie w odniesieniu do przedmiotu przekazania w niniejszej sprawie, należy wyjaśnić, że choć niekiedy w zaskarżonej decyzji odnotowano sprzedaż aktywów NCHZ, to bezsporne jest, że z wyjątkiem nieruchomości sprzedaż między Via Chem Slovakia i skarżąca dotyczyła wszystkich

aktywów i praw związanych z produkcją chemiczną (w tym maszyn produkcyjnych i sprzętu oraz umów), a także związanych z nią zobowiązań (w tym wszystkich umów o pracę) (motyw 135 zaskarżonej decyzji).

- 215 Analizę Komisji dotyczącą istnienia ciągłości gospodarczej uzasadniającej rozszerzenie obowiązku odzyskania pomocy państwa na skarżącą należy zbadać w świetle powyższych uwag.

2. W przedmiocie ceny sprzedaży NCHZ

- 216 Skarżąca twierdzi, że Komisja nie mogła rozszerzyć obowiązku odzyskania pomocy poza NCHZ, ponieważ aktywa podmiotu w upadłości zostały sprzedane po cenie rynkowej.

- 217 Komisja kwestionuje zasadność argumentacji skarżącej.

- 218 W decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego Komisja podała w wątpliwość okoliczność, że ceny uiszczane kolejno przez Via Chem Slovakia i przez skarżącą za aktywa NCHZ odpowiadały wartości rynkowej, a w zaskarżonej decyzji wskazała, że w dalszym ciągu żywi te wątpliwości (motywy 136, 146 i 147 zaskarżonej decyzji). W tym względzie w pierwszej kolejności Komisja wskazała, że z jednej strony postępowanie przetargowe dotyczące sprzedaży na rzecz Via Chem Slovakia obejmowało możliwość wyboru zobowiązań polegających na utrzymaniu minimalnej wielkości produkcji przez okres pięciu lat, na minimalnej kwocie inwestycji i na ograniczaniu na okres pięciu lat możliwości sprzedaży lub przekazania aktywów NCHZ, co mogło zniechęcić potencjalnych kandydatów lub mieć negatywny wpływ na złożone oferty (motywy 17, 138–144 zaskarżonej decyzji), a z drugiej strony oferenci mogli nabyć jedynie całość aktywów w celu kontynuowania działalności, co nie pozwala wykluczyć, że sprzedaż różnych części przedsiębiorstwa NCHZ nie skutkowałaby osiągnięciem wyższej całkowitej ceny sprzedaży (motyw 145 zaskarżonej decyzji). W drugiej kolejności Komisja wskazuje, że przeniesienie własności NCHZ przez Via Chem Slovakia na rzecz skarżącej polegała na transakcji między dwoma dwoma prywatnymi podmiotami, w przypadku której nie przeprowadzono postępowania przetargowego (motyw 146 zaskarżonej decyzji). Na tej podstawie Komisja stwierdziła, iż „wydaje się prawdopodobne, że aktywa NCHZ nie zostały sprzedane w sposób zapewniający maksymalizację przychodu z tytułu przeniesienia własności przedsiębiorstwa” (motyw 147 zaskarżonej decyzji).

a) W przedmiocie ciężaru dowodu

- 219 Skarżąca podnosi, że ciężar dowodu w odniesieniu do korzyści gospodarczej, z której korzysta nabywca aktywów beneficjenta pomocy, spoczywa na Komisji i że nie wystarczy, iż wyrazi ona wątpliwości. Nie przedstawiła ona jednak żadnego dowodu na to, że cena sprzedaży była rzeczywiście niższa od wartości rynkowej.

- 220 Komisja nie zgadza się z twierdzeniami skarżącej.

- 221 Należy wskazać, że ponieważ zgodnie z orzecznictwem jeden z elementów, które należy uwzględnić w celu dokonania oceny istnienia ciągłości gospodarczej, nie wystarcza sam w sobie, aby wykluczyć rozszerzenie obowiązku odzyskania pomocy na inne przedsiębiorstwo niż początkowy beneficjent przedmiotowej pomocy, jak na przykład cena sprzedaży równa wartości rynkowej, Komisja nie musi koniecznie wykazać braku takiej ceny sprzedaży, aby stwierdzić ciągłość gospodarczą, zaś brak gwarancji takiej ceny sprzedaży może zostać wzięty pod uwagę w ramach dokonanej przez Komisję całościowej oceny poszczególnych badanych elementów.

b) W przedmiocie sprzedaży na rzecz Via Chem Slovakia

1) W przedmiocie podnoszonego domniemania sprzedaży dokonanej po cenie rynkowej, jeżeli nastąpiła ona w ramach postępowania upadłościowego pod kontrolą sądu

- 222 Zdaniem skarżącej, jako że sprzedaż została dokonana w ramach postępowania upadłościowego pod kontrolą sądu upadłościowego zobowiązanego do działania w interesie wierzycieli spółki, która zaprzestała płatności, domniemywa się, że aktywa zostały sprzedane po cenie możliwie wysokiej (zob. podobnie wyrok z dnia 29 kwietnia 2004 r., Niemcy/Komisja, C-277/00, EU:C:2004:238, pkt 93, 94).
- 223 Zdaniem Komisji nie istnieje żadne domniemanie, zgodnie z którym wszelka sprzedaż dokonywana w ramach postępowania upadłościowego miałyby miejsce po cenie rynkowej.
- 224 W tym względzie należy zauważyć, że w sprawie zakończonej wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2004 r., Niemcy/Komisja (C-277/00, EU:C:2004:238, pkt 92, 93), Komisja nie zakwestionowała twierdzenia, zgodnie z którym sprzedaż została dokonana po cenie rynkowej i nie stwierdziła, że warunki związane ze sprzedażą skutkowały obniżeniem ceny sprzedaży. Skarżąca dokonuje zatem rozszerzającej wykładni tego wyroku.
- 225 Ponadto okoliczność, że sprzedaż odbywa się pod kontrolą sądu, daje niewątpliwie pewną gwarancję, że ustalone zasady będą przestrzegane i że sąd upadłościowy zapewnia możliwie najpełniejsze zaspokojenie wierzycieli. Jednakże w niniejszym przypadku zadaniem Komisji było sprawdzenie, czy warunki sprzedaży na rzecz Via Chem Slovakia mogły zapewnić zapłatę ceny rynkowej, i zbadanie sposobu, w jaki ta sprzedaż została przeprowadzona.

2) W przedmiocie rzekomej gwarancji możliwie najwyższej ceny sprzedaży ze względu na sprzedaż w ramach otwartego, przejrzystego i bezwarunkowego postępowania przetargowego

- 226 Zdaniem skarżącej, co się tyczy sprzedaży NCHZ na rzecz Via Chem Slovakia, sprzedający był prawnie obowiązany uzyskać możliwie najwyższą cenę sprzedaży. Jako że postępowanie przetargowe przeprowadzone przez syndyka, zgodnie z wymogami ustanowionymi przez sąd v Trenčín (sąd w Trenčynie), było otwarte, przejrzyste i bezwarunkowe, według skarżącej zagwarantowano, że aktywa NCHZ zostały sprzedane po możliwie najwyższej cenie rynkowej. Wskazuje ona, że Komisja nie podaje w wątpliwość przejrzystości drugiego przetargu, lecz że jej wątpliwości dotyczyły wyboru zobowiązań (motywy 137–144 zaskarżonej decyzji) oraz braku możliwości zakupu poszczególnych aktywów zamiast ich zakupu w całości. Podważa ona w tym względzie ocenę dokonaną przez Komisję.
- 227 W pierwszej kolejności w motywach 17 i 137 zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że zgodnie z warunkami przetargu z 2011 r. potencjalni kandydaci mogli złożyć ofertę obejmującą „zobowiązania jednostki przejmującej” lub ofertę bez „zobowiązań jednostki przejmującej” (zwane dalej, odpowiednio, „ofertą ze zobowiązaniami” i „ofertą bez zobowiązań”). Zauważyła ona, że przewidziano, iż gdyby najwyższa oferta pochodziła od oferenta, który postanowił nie przejmować zobowiązań, kandydat, który złożył najwyższą ofertę wśród kandydatów, którzy złożyli ofertę ze zobowiązaniami, miał możliwość zrównania się z najwyższą ofertą kandydatów, którzy złożyli ofertę bez zobowiązań.
- 228 Komisja uznała, że przysługująca jednemu oferentowi możliwość podniesienia swojej oferty po tym, jak wszystkie oferty zostały już złożone, może zniechęcać potencjalnych oferentów lub mieć negatywny wpływ na składane oferty. Wyjaśniła ona, że oferta uczestnika składającego ofertę ze zobowiązaniami byłaby potencjalnie niższa, niż byłaby, gdyby warunki przetargu z 2011 r. nie przewidywały takiej możliwości zrównania oferty. Komisja uznała, że ten warunek mógł zniechęcić kandydatów, którzy nie chcieli składać oferty ze zobowiązaniami, wiedząc, że nawet gdyby ich oferta była najwyższa, mogła zostać odrzucona. Stwierdziła ona, że możliwość złożenia oferty ze zobowiązaniami mogła mieć wpływ na proponowaną cenę (motywy 138–140, 143 zaskarżonej decyzji).

- 229 Na wstępie należy oddalić argument skarżącej, zgodnie z którym wybór dotyczący zobowiązań nie miał w rzeczywistości żadnego wpływu na cenę sprzedaży, ponieważ żaden z oferentów z niego nie skorzystał. Z jednej strony, argument ten opiera się na ustaleniu faktycznym a posteriori. Z drugiej strony, tego rodzaju argument nie ma znaczenia dla zbadania, czy warunki ustanowione w przetargu umożliwiały zapewnienie możliwie najwyższej ceny.
- 230 Należy wskazać, iż w motywie 141 zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, iż warunki przetargu z 2011 r. uprzywilejowały uczestników skłonnych zaakceptować zobowiązania, co może wskazywać, że cena zaproponowana w ofercie bez zobowiązań mogłaby być wyższa niż zaproponowana przez wybranego oferenta. Należy jednak zauważyć, że – w każdym razie – aby oferta ze zobowiązaniami została wybrana, zaproponowana w niej cena powinna zostać skorygowana i zrównana z ceną zaproponowaną w ofercie bez zobowiązań.
- 231 Niemniej jednak prawdą jest, że – jak wskazała Komisja w motywie 139 zaskarżonej decyzji – jednym z elementów gwarantujących maksymalną cenę w przetargu jest niepewność dotycząca cen zaproponowanych przez innych oferentów. Tymczasem procedura przetargowa pozwalająca niektórym oferentom na dokonanie zmiany ceny, którą proponują, wiąże się z ryzykiem, z jednej strony, że ci, którzy mogą zmienić swą ofertę, próbują nie zaproponować najwyższej ceny, na jaką wyceniają wystawione na sprzedaż przedsiębiorstwo, czekając, aż pojawi się potrzeba podwyższenia ich oferty, a z drugiej strony, że ci, którzy nie mogą zmienić swojej oferty, usiłują zaproponować cenę również niższą od najwyższej ceny, na jaką wyceniają wystawiona na sprzedaż przedsiębiorstwo, a nawet postanawiają nie składać oferty, uznając, że i tak mogą zostać wykluczeni przez oferenta skłonnego zaakceptować zobowiązania.
- 232 Nie można zatem wykluczyć, że warunki ustanowione w przetargu z 2011 r. przewidujące możliwość zmiany zaproponowanej ceny sprzedaży mogły mieć wpływ na cenę sprzedaży w tym znaczeniu, że nie była ona możliwie najwyższa.
- 233 W drugiej kolejności w zaskarżonej decyzji Komisja uznała, że okoliczność, iż sprzedaż została zorganizowana jako sprzedaż działającego przedsiębiorstwa, czyli całość jego aktywów, wykluczała możliwość maksymalizacji ostatecznej ceny za pomocą postępowań dotyczących różnych obszarów działalności NCHZ, tym samym usuwając lub ograniczając potencjalne trudności wynikające z ewentualnego zakończenia działalności tej spółki. Komisja stwierdziła, że dokumenty przedstawione przez władze słowackie wspominały o istnieniu potencjalnych kandydatów zainteresowanych nabyciem tylko niektórych części NCHZ. Jej zdaniem nie można zatem wykluczyć, że sprzedaż różnych obszarów działalności NCHZ nie skutkowałaby osiągnięciem wyższej całkowitej ceny sprzedaży (motyw 145 zaskarżonej decyzji).
- 234 Skarżąca utrzymuje, że nie jest istotne, aby ustalić, czy sprzedaż oddzielnych aktywów pozwoliłaby uzyskać wyższą cenę sprzedaży, lecz aby stwierdzić, czy nabywca zapłacił za aktywa cenę zgodną z ceną rynkową, i że jedyną kwestią wymagającą odpowiedzi jest to, czy czy nabywca uzyskał korzyść gospodarczą. Ponadto zdaniem skarżącej Komisja powinna była przedstawić dowody wykazujące, że możliwe było osiągnięcie lepszego rezultatu dzięki indywidualnej sprzedaży aktywów.
- 235 Komisja podważa tę argumentację, twierdząc, że jeśli można było uzyskać wyższą cenę poprzez oddzielną sprzedaż aktywów, lecz mimo to postanowiono dokonać zbycia grupowego spółki jako działającego przedsiębiorstwa w celu zagwarantowania kontynuacji działalności gospodarczej NCHZ, nie zaś w celu zmaksymalizowania dochodu ze sprzedaży, jest oczywiste, że sprzedaż nie nastąpiła po cenie rynkowej, czyli najwyższej cenie, jaką można było uzyskać na rynku.

- 236 Należy wskazać, że co najmniej jeden kandydat wyraził zainteresowanie sprzedażą nieobejmującą całości przedsiębiorstwa (motyw 145 zaskarżonej decyzji), i że sąd v Trenčine (sąd w Trenczynie) zażądał, aby syndyk oddzielnie ocenił tę ofertę. Jednakże należy stwierdzić, że w odpowiedzi na pytanie Sądu Komisja wskazała – czemu skarżąca nie zaprzeczyła – że przetarg z 2011 r. zakazywał oddzielnej sprzedaży aktywów.
- 237 Należy uznać, że ceną, jaką należy wziąć pod uwagę, jest cena przedsiębiorstwa wystawionego na sprzedaż. Nie można zaś zakładać, że w wypadku zaproponowania jedynie zakupu tego przedsiębiorstwa w całości, czyli przez jednego nabywcę, cena uzyskana ze sprzedaży przedsiębiorstwa była najwyższą ceną, która mogła być uzyskana na rynku. Nawet jeśli bowiem zamierzonym celem było kontynuowanie działalności NCHZ, nie wymagało to zakazu oddzielnej sprzedaży aktywów.
- 238 Z jednej strony działalność sprzedawanego przedsiębiorstwa w sposób oczywisty mogła być kontynuowana, chociaż własność różnych aktywów byłaby podzielona pomiędzy kilka podmiotów. Późniejsza sprzedaż na rzecz skarżącej wykazała bowiem, że przedsiębiorstwo może być zainteresowane nabyciem części aktywów, natomiast wziąć inną część aktywów w dzierżawę i w ten sposób dysponować wszystkimi tymi aktywami.
- 239 Z drugiej strony, jak podnieśli Komisja i interwenient na rozprawie, możliwość oddzielnej sprzedaży aktywów, którą można było zaoferować, nie oznaczała realizacji takiej sprzedaży, w szczególności w przypadku gdy byłaby ona finansowo mniej korzystna.
- 240 Taka możliwość sprzedaży, nie ograniczając przedmiotu przekazania, pozwoliłaby jednak nie zawęzić pola wyboru potencjalnych nabywców (zob. Podobnie wyrok z dnia 28 marca 2012 r., Ryanair/Komisja, T-123/09, EU:T:2012:164, pkt 158) i umożliwiłaby przyjęcie założenia – z zastrzeżeniem, że pozostałe warunki przetargu z 2011 r. byłyby inne (zob. pkt 232 powyżej) – że sprzedaż przedsiębiorstwa została zrealizowana po najwyższej cenie.
- 241 Tytułem uzupełnienia należy zauważyć, że skarżąca podnosi, iż gdy, tak jak w niniejszym przypadku, aktywa są sprzedawane osobie trzeciej w ramach postępowania przetargowego, które wpisuje się w postępowanie upadłościowe, motywacja gospodarcza stron jest oczywista i że motywację nabywcy stanowi zrealizowanie transakcji która, według niego, pozwoliłaby na zrealizowanie zysku. Należy jednak stwierdzić, że ponieważ Via Chem Slovakia nie eksploatowała NCHZ, lecz po jego nabyciu sprzedała je, rozumowanie skarżącej zastosowane do pierwszej sprzedaży oznaczałoby, że Via Chem Slovakia zaproponowała i zapłaciła cenę niższą od ceny rynkowej.
- 242 W trzeciej kolejności, choć skarżąca utrzymuje, że dwa postępowania przetargowe potwierdzają, iż cena sprzedaży na rzecz Via Chem Slovakia była zgodna z warunkami rynkowymi, należy jednak zaznaczyć, iż – jak wskazała Komisja w motywie 16 zaskarżonej decyzji – w przetargu z 2010 r. pojawiła się oferta tylko jednego oferenta, którą syndyk odrzucił, sądząc, że może otrzymać lepszą ofertę.
- 243 Ponadto z faktu, że obaj kandydaci w ostatnim etapie przetargu z 2011 r. złożyli oferty zbliżone do oferty pierwszej (motyw 16 zaskarżonej decyzji), skarżąca wyciąga wniosek, że okoliczność ta dowodzi, iż chodziło o cenę rynkową. Argument ten należy jednak odrzucić, z jednej strony, ponieważ jeden z dwóch oferentów był spółką, której oferta została odrzucona w trakcie przetargu z 2010 r., a z drugiej strony, z powodów przedstawionych w pkt 232 i 240 powyżej.
- 244 W czwartej kolejności, w odpowiedzi na argument skarżącej, Komisja podnosi, że dokonana przez członka zarządu „analiza ex post” ceny zaoferowanej przez Via Chem Slovakia nie wykazała, iż uzyskana w ten sposób cena rzeczywiście odpowiadała cenie rynkowej. Analiza ta dotyczyła tego, czy na tym etapie sprzedaż przedsiębiorstwa na rzecz Via Chem Slovakia była najlepszym rozwiązaniem.

- 245 W tym względzie należy zauważyć, że w odpowiedzi na pytanie zadane przez Sąd na rozprawie Komisja wskazała, iż uznała analizę za analizę „ex post”, ponieważ została ona przeprowadzona po otrzymaniu ofert otrzymanych w ramach postępowania przetargowego z 2011 r. Z analizy tej, przekazanej przez Komisję w ramach środków organizacji postępowania, wynika, że dotyczyła ona tego, czy na tym etapie sprzedaż przedsiębiorstwa na rzecz Via Chem Slovakia była najlepszym rozwiązaniem. Wynika z niej również, że syndyk nie uznał, iż cena oferowana przez Via Chem Slovakia była bez wątpienia ceną rynkową, lecz wskazał, iż należało dokonać sprzedaży NCHZ, ponieważ jej przesunięcie w czasie miałyby inne negatywne konsekwencje dla tej spółki, w szczególności jeśli jej działalność była kontynuowana w ramach postępowania upadłościowego.
- 246 Mając na względzie całość powyższych rozważań, należy uznać, iż wbrew twierdzeniom skarżące warunki przetargu z 2011 r. nie pozwalały na przyjęcie założenia, że sprzedaż miała na celu uzyskanie maksymalnego dochodu, i że Komisja słusznie uznała, iż nie istnieją gwarancje co do tego, że cena sprzedaży zapłacona przez Via Chem Slovakia była ceną rynkową za przedsiębiorstwo NCHZ.

c) W przedmiocie sprzedaży przez Via Chem Slovakia na rzecz skarżącej

- 247 Skarżąca podnosi, że niezależnie od okoliczności, iż warunki sprzedaży między Via Chem Slovakia i nią samą są pozbawione znaczenia, ponieważ pierwsza sprzedaż została przeprowadzona po cenie rynkowej, należy stwierdzić iż cenę sprzedaży wynegocjowaną pomiędzy prywatnymi podmiotami w warunkach gospodarki rynkowej uważa się za zgodną z warunkami rynkowymi, w tym również w braku przeprowadzenia przetargu.
- 248 W zaskarżonej decyzji Komisja uznała, że w przypadku sprzedaży Via Chem Slovakia na rzecz skarżące chodziło o transakcję między dwiema spółkami prywatnymi bez żadnego przetargu. Wskazała ona, że wspomniane spółki po prostu porozumiały się co do ceny, bez jakiegokolwiek możliwości zaproponowania wyższej ceny przez inny podmiot. Na tej podstawie stwierdziła ona, że wątpliwości co do tego, czy cena zapłacona przez Via Chem Slovakia odpowiadała cenie rynkowej, odnoszą się również do ceny zapłaconej przez skarżącą (motyw 146 zaskarżonej decyzji).
- 249 Należy odrzucić odwołanie się przez skarżącą do praktyki decyzyjnej, ponieważ praktyka decyzyjna Komisji dotycząca innych spraw pozostaje bez wpływu na ważność zaskarżonej decyzji, która może być oceniana jedynie z punktu widzenia obiektywnie obowiązujących postanowień traktatowych (zob. podobnie wyrok z dnia 20 maja 2010 r., *Todaro Nunziatina & C.*, C-138/09, EU:C:2010:291, pkt 21; z dnia 17 grudnia 2015 r., *SNCF/Komisja*, T-242/12, EU:T:2015:1003, pkt 121).
- 250 Ponadto prawdą jest, że – jak Komisja uznała w zaskarżonej decyzji – okoliczność, iż nie doszło do powstania konkurencji, nie daje pewności co do tego, że cena ta była zgodna z ceną rynkową lub był od niej niższa.

d) Wnioski

- 251 W świetle całości powyższych rozważań – jak w istocie uznała Komisja w motywach 144–146 i 168 zaskarżonej decyzji – należy stwierdzić, że nie można uznać za pewne, iż obie następujące po sobie transakcje sprzedaży zostały dokonane po cenie rynkowej.

3. W przedmiocie zakresu transakcji

- 252 Zdaniem skarżące jedynym kryterium, które nie przemawia przeciwko istnieniu obejścia obowiązku zwrotu pomocy, jest zakres transakcji. Podnosi ona, że nawet jeśli oddzielna sprzedaż aktywów NCHZ pozwoliła sama wykluczyć istnienie ciągłości gospodarczej, sama okoliczność, że aktywa NCHZ zostały sprzedane zgodnie z zasadą kontynuacji działalności występującej między NCHZ i Via Chem Slovakia,

nie wystarczy, by stwierdzić istnienie ciągłości gospodarczej. Ponadto w odniesieniu do sprzedaży niektórych aktywów Via Chem Slovakia na rzecz skarżącej, ponieważ jedynie 60% działalności NCHZ zostało przekazane, jej zdaniem można by nawet twierdzić, że zakres przekazania nie był wystarczający, aby spełnić to kryterium, tak iż na tej tylko podstawie można wykluczyć istnienie ciągłości gospodarczej.

- 253 Komisja, popierana przez interwenientów, podważa argumentację skarżącej. Uważa ona, że zakres operacji jest szczególnie ważnym kryterium, i podnosi, że skarżąca nie kwestionuje argumentów przedstawionych w tej kwestii w zaskarżonej decyzji, lecz usiłuje zminimalizować znaczenie tego aspektu, przy czym orzecznictwo nie potwierdza jej stanowiska.
- 254 W zaskarżonej decyzji, w pierwszej kolejności, Komisja wskazała, że im większa część pierwotnej działalności jest przenoszona do nowego podmiotu, tym wyższe istnieje prawdopodobieństwo, że działalność gospodarcza związana z tymi aktywami nadal będzie czerpać korzyści płynące z pomocy niezgodnej z rynkiem wewnętrznym (motyw 149 zaskarżonej decyzji).
- 255 W drugiej kolejności, Komisja zauważyła, z jednej strony, że sprzedaż na rzecz Via Chem Slovakia dotyczyła całej działalności NCHZ jako działającego przedsiębiorstwa (motywy 150, 151 zaskarżonej decyzji). Zauważyła ona, z drugiej strony, że co się tyczy sprzedaży na rzecz skarżącej, to zakres działalności przedsiębiorstwa nabytego przez skarżącą pozostaje taki sam jak poprzedni zakres działalności NCHZ i że przejętych zostało ponad 95% pracowników NCHZ (motyw 152 zaskarżonej decyzji). Zwróciła ona również uwagę, że z wyjątkiem nieruchomości wszystkie aktywa i wszystkie prawa i obowiązki związane ze scedowanym przedsiębiorstwem zostały przejęte przez skarżącą (motywy 153 i 156 zaskarżonej decyzji). Zdaniem Komisji okoliczność, że część tych aktywów jest wykorzystywana na podstawie umowy dzierżawy, nie zaś prawa bezpośredniej własności, nie zmienia tego, że skarżąca „po prostu” kontynuuje działalność gospodarczą NCHZ w takim samym zakresie, w jakim była ona prowadzona przed transakcją (motyw 156 zaskarżonej decyzji). Co więcej, Komisja zauważyła, że skarżąca zachowała istniejący zarząd NCHZ (motyw 154 zaskarżonej decyzji), ogłosiwszy w prasie, w momencie nabycia działalności tej spółki, że nie planuje żadnych znaczących zmian w odniesieniu do personelu ani produkcji i że utrzyma istniejący zarząd (motyw 155 zaskarżonej decyzji). Zatem, zdaniem Komisji, skarżąca kontynuowała działalność NCHZ bez jakiegokolwiek znaczącej ingerencji w politykę handlową, kadrową ani produkcyjną (motyw 158 zaskarżonej decyzji).
- 256 Należy zaznaczyć, że aby wykazać, iż zakres transakcji jest w rzeczywistości kryterium negatywnym, które może samo w sobie wyeliminować, w przypadku jego niespełnienia, możliwość, że dana operacja ma na celu obejście decyzji o odzyskaniu pomocy, skarżąca podnosi, iż wniosek ten wynika z orzecznictwa i cytuje w tym względzie pkt 67 opinii rzecznika generalnego A. Tizzano w sprawie Niemcy/Komisja (C-277/00, EU:C:2003:354). Tymczasem punkt ten stanowi powtórzenie argumentu Komisji i nie odsyła, wbrew jej twierdzeniom, do żadnego dodatkowego odniesienia. Co więcej, choć z orzecznictwa wynika, że od uwagę można wziąć różne elementy, między innymi „przedmiot przekazania (aktywa i pasywa, utrzymanie siły roboczej, aktywa zgrupowane)” (zob. pkt 208 powyżej), to jednak nie wynika z niego, że ciągłość gospodarczą należy wykluczyć w przypadku niewielkiego zakresu transakcji.
- 257 Ponadto należy stwierdzić, że – jak podnosi Komisja – skarżąca nie przedstawia żadnego argumentu, aby podważyć oceny zawarte w zaskarżonej decyzji w odniesieniu do zakresu dwóch następujących po sobie transakcji sprzedaży, z wyjątkiem wszakże argumentu, zgodnie z którym tylko 60% działalności zostało przekazane skarżącej. Niemniej jednak Komisja odpowiedziała na ten argument w motywie 153 zaskarżonej decyzji, zaś skarżąca nie przedstawia żadnego argumentu w celu podważenia rozważań, zgodnie z którymi wydzierżawiła ona spółce Via Chem Slovakia nieruchomości (grunty i budynki), których ona nie nabyła, a które były konieczne do produkcji chemicznej. Ponadto skarżąca nie przedstawia żadnego argumentu, aby podważyć pozostałe uwagi Komisji, w myśl których skarżąca kontynuowała działalność NCHZ bez jakiegokolwiek znaczącej ingerencji w politykę handlową, kadrową ani produkcyjną (zob. pkt 255 powyżej).

258 Tymczasem uwagi Komisji zawarte w zaskarżonej decyzji nie wydają się obarczone błędem i pozwalają uznać, że w niniejszym przypadku zakres transakcji, w znaczeniu przedmiotu przekazania, przemawia za istnieniem ciągłości gospodarczej między NCHZ i skarżącą. Okoliczność, że ta ostatnia nie nabyła nieruchomości niezbędnych do produkcji chemicznej, jakimi są grunty i budynki, lecz wzięła je w dzierżawę, nie może podważyć tego wniosku, ponieważ to ona użytkuje wszystkie elementy pozwalające kontynuować działalność NCHZ.

4. W przedmiocie ekonomicznej logiki transakcji

259 Skarżąca twierdzi, odsyłając do pkt 33 komunikatu z 2007 r., że kryterium dotyczące ekonomicznej logiki operacji nie służy zapewnieniu, że nabywca wykorzystuje aktywa w inny sposób niż sprzedawca, lecz do określenia, czy transakcja ma uzasadnienie ekonomiczne inne niż obejście decyzji o odzyskaniu pomocy. Jej zdaniem kryterium to nie powinno być stosowane do celów innych niż wykazanie obejścia decyzji o odzyskaniu pomocy i jest szczególnie użyteczne w odniesieniu do transakcji wewnątrz grupy. Jeśli, jak w niniejszym przypadku, aktywa są sprzedawane osobie trzeciej w ramach postępowania przetargowego wpisującego się w postępowanie upadłościowe, motywacja gospodarcza stron jest według skarżącej oczywista. Uważa ona, że z jednej strony, sprzedający – w tym przypadku syndyk masy upadłościowej – próbuje zdobyć środki pieniężne w celu umożliwienia spłaty długów spółki w upadłości, i aby to osiągnąć, sprzedaje, jak w niniejszym przypadku, aktywa zgodnie z zasadą kontynuacji działalności w celu spłaty wierzytelności przysługujących wierzycielom, gdyby sprzedaż ta miała umożliwić osiągnięcie przychodu wyższego niż sprzedaż odrębnych aktywów. Z drugiej strony, nabywca pragnie dokonać transakcji, która jego zdaniem pozwalałaby na uzyskanie zysku. W każdym razie twierdzenie Komisji, w myśl którego nabycie aktywów NCHZ nie współgra z innymi rodzajami działalności skarżącej (motyw 166 zaskarżonej decyzji) skarżąca uważa za „absurdalny z ekonomicznego punktu widzenia”.

260 Komisja uważa, że zaskarżona decyzja nie jest w tym względzie obarczona żadnym błędem. Podnosi ona, że skarżąca nie powołuje się na żadne orzecznictwo służące poparciu jej interpretacji kryterium ekonomicznej logiki transakcji i wydaje się pomijać okoliczność, iż w orzecznictwie wskazano je jako jeden z elementów, które można uwzględnić w celu wykazania ciągłości gospodarczej pomiędzy beneficjentem pomocy państwa i nabywcą aktywów tego beneficjenta, nie zaś w celu wykazania ewentualnego obejścia decyzji o odzyskaniu pomocy.

261 W zaskarżonej decyzji Komisja zauważyła, że celem kryterium dotyczącego ekonomicznej logiki transakcji jest sprawdzenie, czy nabywca aktywów korzysta z nich w ten sam sposób co sprzedający lub, wręcz przeciwnie, czy włącza te aktywa do swojej własnej strategii handlowej, realizując w ten sposób synergie uzasadniające jego zainteresowanie nabyciem tych aktywów (motyw 164 zaskarżonej decyzji). Wskazała ona, że skarżąca nabyła całość działu chemicznego NCHZ, czyli główną część działalności tej spółki, jako działające przedsiębiorstwo, a także ponad 95% jej pracowników oraz powiązane prawa i obowiązki, oraz że portfel produkcji i zakres działalności skarżącej są identyczne jak w przypadku NCHZ (motyw 165 zaskarżonej decyzji). Wyjaśniła ona ponadto, że skarżąca ogłosiła w prasie swój zamiar niedokonywania żadnej istotnej zmiany sposobu funkcjonowania NCHZ i zakresu jej działalności. Zdaniem Komisji, mimo że skarżąca jest częścią większej grupy spółek, nie wydaje się, aby nastąpiły jakiegokolwiek znaczące efekty synergii z pozostałymi członkami grupy (motyw 166 zaskarżonej decyzji). Stwierdziła ona, że nie nastąpiła zmiana strategii handlowej i że skarżąca wykorzystuje wykorzystuje aktywa w ten sam sposób jak sprzedający (motyw 167 zaskarżonej decyzji).

262 Przede wszystkim należy przypomnieć, że istnienie zamiaru nie jest konieczne do stwierdzenia obejścia obowiązku odzyskania pomocy poprzez przekazanie aktywów (zob. pkt 211 powyżej). Zatem, wbrew twierdzeniom skarżącej, kryterium ekonomicznej logiki transakcji znajdujące się wśród elementów

wymienianych w orzecznictwie (zob. pkt 208 powyżej) nie musi służyć tylko i wyłącznie ustaleniu, czy przedmiotowa transakcja ma uzasadnienie gospodarcze inne niż takie obejście decyzji o odzyskaniu pomocy.

- 263 Następnie należy zauważyć, że nie można twierdzić, jak utrzymuje skarżąca, że logika ekonomiczna leżąca u podstaw przeniesienia aktywów NCHZ zgodnie z zasadą kontynuacji działalności tej spółki polegała bez wątpienia na uzyskaniu maksymalnego przychodu w celu pokrycia wierzytelności przysługujących wierzycielom. Jak zostało bowiem stwierdzone, postępowanie przetargowe, które doprowadziło do sprzedaży na rzecz Via Chem Slovakia nie zostało zorganizowane w sposób zapewniający sprzedaż po jak najwyższej cenie (zob. pkt 246 powyżej).
- 264 Wreszcie, w odniesieniu do sprzedaży na rzecz skarżącej Komisja przyznała, że niektórzy z członków grupy spółek, do której należała skarżąca, również prowadzą działalność w przemyśle chemicznym, lecz wskazała, że ich dziedziny działalności były odmienne. Skarżąca podważa zaś tę ocenę braku synergii jedynie poprzez podniesienie twierdzeń niepopartych dowodami. W każdym razie niezakwestionowana okoliczność, że jak uznała Komisja, skarżąca po prostu wykorzystywała aktywa w taki sam sposób jak NCHZ bez zmiany strategii handlowej, prowadzi do wniosku, że ekonomiczną logikę transakcji sprzedaży na rzecz skarżącej stanowiło dla niej kontynuowanie działalności prowadzonej wcześniej przez NCHZ.
- 265 Komisja mogła zatem, nie popełniając przy tym błędu, dojść do wniosku, że ekonomiczna logika transakcji stanowi przesłankę istnienia ciągłości gospodarczej pomiędzy NCHZ i skarżącą.

5. W przedmiocie innych elementów zbadanych przez Komisję

a) W przedmiocie zamiaru uniknięcia decyzji o odzyskaniu pomocy

- 266 Skarżąca podnosi, że w motywie 131 zaskarżonej decyzji, pomimo iż Komisja stwierdziła, że chociaż nie miała żadnego bezpośredniego dowodu, iż celem transakcji było uniknięcie skutków ewentualnej decyzji o odzyskaniu pomocy, to jednak oświadczyła ona również, że władze słowackie dobrze wiedziały, że prowadziła ona wstępne dochodzenie w następstwie skargi złożonej do niej w dniu 17 października 2011 r., i wiedziały o istnieniu grzywny w wysokości 19,6 mln EUR nałożonej z tytułu kartelu na NCHZ decyzją z dnia 22 lipca 2009 r. Zdaniem skarżącej Komisja niesłusznie „insynuuje”, że te dwa punkty dowodzą pośrednio zamiaru uniknięcia odzyskania pomocy. W replice skarżąca wskazuje, że Komisja przyznaje, iż niniejsza sprawa nie dotyczy przypadku obejścia decyzji o odzyskaniu pomocy.
- 267 Komisja, popierana przez interwenienta, podnosi, że stwierdziła istnienie ciągłości gospodarczej między NCHZ a skarżącą, mogącej istnieć niezależnie od wyraźnego zamiaru obejścia decyzji o odzyskaniu pomocy, i że nigdy nie utrzymywała, iż niniejsza sprawa dotyczy przypadku obejścia obowiązku odzyskania pomocy (motyw 131 zaskarżonej decyzji).
- 268 Należy stwierdzić, że w zaskarżonej decyzji Komisja nie stwierdziła istnienia ciągłości gospodarczej pomiędzy NCHZ i skarżącą ze względu na – w szczególności – zamiar obejścia obowiązku odzyskania pomocy nałożonego w tej decyzji. Wobec tego argument skarżącej jest chybiony.

b) W przedmiocie powiązań między pierwotnym i nowym właścicielem NCHZ

- 269 Zdaniem skarżącej aktywa zostały sprzedane osobom trzecim nie mającym żadnego związku z NCHZ lub jego akcjonariuszami, co Komisja w istocie przyznała w zaskarżonej decyzji. Według niej tym bardziej brak jest takiego związku pomiędzy NCHZ a Via Chem Slovakia. W replice podnosi ona, że Komisja nie przedstawia żadnego argumentu prawnego lub ekonomicznego, który pozwalałby

wyjaśnić, dlaczego kryterium to powinno służyć jedynie do wykazania istnienia ciągłości gospodarczej, nie zaś do podważenia jej istnienia. Jej zdaniem kryterium to umożliwia w rzeczywistości ustalenie, czy sprzedaż została, czy nie została dokonana w celu obejścia decyzji o odzyskaniu pomocy.

- 270 Komisja, popierana przez interwenienta, wskazuje, że okoliczność ta została wzięta pod uwagę przy ocenie ciągłości gospodarczej, lecz podnosi, że nie można wyciągnąć żadnego szczególnego wniosku z tego, iż tożsamość właścicieli pozostaje nieznana, tym bardziej że zaskarżona decyzja nie dotyczy zamiaru obejścia nakazu odzyskania pomocy. W duplice kwestionuje ona – odwołując się do wyroku z dnia 28 marca 2012 r., Ryanair/Komisja (T-123/09, EU:T:2012:164, pkt 156) – argument skarżącej, zgodnie z którym ze względu na brak tożsamości właścicieli nie można stwierdzić istnienia żadnego obejścia nakazu odzyskania pomocy, a tym samym istnienia żadnej ciągłości gospodarczej.
- 271 W zaskarżonej decyzji Komisja wskazała, iż „[w]obec braku dowodów przeciwnych [...] zakłada, że nie istnieją żadne powiązania między właścicielami pierwotnymi a nowymi ostatecznymi właścicielami [...] NCHZ przeniesionego do [skarżącej]” (motyw 162 zaskarżonej decyzji).
- 272 Należy zauważyć, że wśród istotnych elementów wymienianych w orzecznictwie znajduje się tożsamość akcjonariuszy lub właścicieli przedsiębiorstwa przejmującego i przedsiębiorstwa przejmowanego (zob. pkt 208 powyżej). Jak wynika z motywów 159–162 i 168–170 zaskarżonej decyzji, choć Komisja zbadała ten element, słusznie nie uznała go za wskazówkę świadczącą o istnieniu ciągłości gospodarczej pomiędzy NCHZ i skarżącą. Uznała ona jednak, również słusznie, w ramach całościowej oceny poszczególnych badanych elementów, że brak powiązania pomiędzy starymi i nowymi właścicielami NCHZ nie pozwala wykluczyć istnienia takiej ciągłości gospodarczej.
- 273 Ponadto co się tyczy argumentu skarżącej, zgodnie z którym okoliczność ta pozwala na ustalenie, czy sprzedaż została, czy nie została dokonana w celu obejścia decyzji o odzyskaniu pomocy, należy go odrzucić jako chybiony z tego samego powodu co ten przedstawiony w pkt 268 powyżej.

c) W przedmiocie momentu sprzedaży

- 274 Zdaniem skarżącej wierzyciele, syndyk i sąd v Trenčine (sąd w Trenczynie) na długo przed przeprowadzeniem jakiegokolwiek analizy w przedmiocie pomocy państwa, postanowili sprzedać aktywa zgodnie z zasadą kontynuowania działalności NCHZ w drodze postępowania przetargowego. Ponadto skarżącą podnosi, że Komisja nie twierdzi, iż syndyk, sąd v Trenčine (sąd w Trenczynie), NCHZ, Via Chem Slovakia lub skarżącą wiedzieli w momencie sprzedaży o prowadzonym przez nią postępowaniu. Tymczasem świadomość ryzyka decyzji o odzyskaniu pomocy państwa stanowi zdaniem skarżącej konieczną przesłankę istnienia obejścia tej decyzji. Według skarżącej, mając na uwadze brzmienie motywu 168 zaskarżonej decyzji, należy rozumieć, że Komisja nie zamierzała oprzeć swojego wnioskowania na momencie sprzedaży. Przyznała ona w sposób dorozumiany, że w niniejszym przypadku okoliczność ta przemawiała przeciwko istnieniu obejścia decyzji o odzyskaniu pomocy.
- 275 Komisja, popierana przez interwenienta, zauważa, że to nie na podstawie tego dowodu stwierdziła istnienie ciągłości gospodarczej pomiędzy NCHZ i skarżącą, ponieważ motyw 163 zaskarżonej decyzji zawiera zwykle stwierdzenie okoliczności faktycznej. Ponadto Komisja utrzymuje, że nie starała się udowodnić zamiaru obejścia nakazu odzyskania pomocy. W duplice podnosi ona, że teza skarżącej, zgodnie z którą obowiązek odzyskania pomocy nigdy nie może zostać rozszerzony na nieświadomego nabywcę, pomimo istnienia obiektywnej ciągłości gospodarczej, nie znajduje żadnego oparcia w orzecznictwie, które nie pozwala również na przyjęcie koncepcji, że nie można wykazać ciągłości gospodarczej, w przypadku gdy przeniesienie aktywów następuje przed wszczęciem formalnego postępowania wyjaśniającego.

- 276 W motywie 163 zaskarżonej decyzji Komisja zbadała kryterium momentu sprzedaży. Zauważyła, że „[s]przedaż miała miejsce po wszczęciu przez Komisję wstępnego dochodzenia w sprawie skargi i po przekazaniu skargi państwu w celu zgłoszenia uwag” oraz że Republika Słowacka „co najmniej [...] była świadoma istniejącego prawdopodobieństwa, że przedmiotowe środki mogą stanowić pomoc niezgodną z prawem i z rynkiem wewnętrznym, której odzyskanie będzie konieczne”.
- 277 Należy stwierdzić, że wśród istotnych elementów wymienianych w orzecznictwie znajduje się „moment dokonania przekazania (po wszczęciu dochodzenia, postępowania lub po wydaniu ostatecznej decyzji)” (zob. pkt 208 powyżej). Choć Komisja zbadała zatem ten element w motywie 163 zaskarżonej decyzji, to nie wymieniła go w motywach 168–170 zaskarżonej decyzji, zawierających jej wnioski dotyczące istnienia ciągłości gospodarczej, jako wskazówki świadczącej o istnieniu takiej ciągłości w niniejszym przypadku.
- 278 Ponadto, wbrew twierdzeniom skarżącej, z zaskarżonej decyzji w żaden sposób nie wynika, że Komisja przyznała w sposób dorozumiany, iż moment, w którym nastąpiła sprzedaż, przemawia za istnieniem obejścia decyzji o odzyskaniu pomocy. Komisja wskazała bowiem jedynie, że chociaż nie ma bezpośredniego dowodu na to, że celem transakcji było uniknięcie skutków ewentualnej decyzji o odzyskaniu pomocy, „władze słowackie zdawały sobie jednak sprawę, że od dnia 17 października 2011 r. Komisja wstępnie badała skargę przeciwko NCHZ [motyw 2 zaskarżonej decyzji] i że istniało roszczenie dotyczące płatności grzywny w sprawach kartelowych wynoszącej 19,6 mln EUR, nałożonej na NCHZ decyzją z dnia 22 lipca 2009 r. [motyw 12 zaskarżonej decyzji]” (motyw 131 zaskarżonej decyzji).
- 279 Ponadto należy stwierdzić, że poprzez argument, zgodnie z którym znajomość decyzji o odzyskaniu pomocy państwa lub przynajmniej świadomość ryzyka takiej decyzji stanowi warunek konieczny dla istnienia obejścia odzyskania pomocy, skarżąca powołuje się na dokonanie sprzedaży w celu uniknięcia odzyskania pomocy państwa. Argument ten należy jednak odrzucić jako chybiony z tego samego powodu co przedstawiony w pkt 268 powyżej.
- 280 Tytułem uzupełnienia należy wyjaśnić, że jak twierdzi skarżąca, decyzja o sprzedaży NCHZ zgodnie z zasadą kontynuowania działalności została podjęta przede wszystkim ze względu na fakt, że Komisja prowadziła badanie dotyczące ewentualnej pomocy państwa. Nawet przyjmując za punkt wyjścia datę przetargu z 2010 r. lub, po jego niepowodzeniu, datę postanowienia wykonawczego wydanego przez sąd v Trenčine (sąd w Trenczynie), zobowiązującego syndyka do dokonania sprzedaży w czerwcu 2011 r., należy stwierdzić, że Komisja nie otrzymała wówczas skargi od interwenienta. Ponadto nie musi o niczym świadczyć okoliczność, że porozumienie z Via Chem Slovakia w sprawie sprzedaży zostało ostatecznie zawarte w dniu 16 stycznia 2012 r., czyli w dniu, w którym Komisja skierowała do rządu słowacką wersję otrzymanej przez nią skargi, która została już przekazana w języku innym niż słowacki w dniu 17 października 2011 r. Należy natomiast zauważyć, że podczas sprzedaży NCHZ na rzecz skarżącej w sierpniu 2012 r. istnienie skargi było już wiadome, zaś badanie poprzedzające wszczęcie formalnego postępowania wyjaśniającego było w toku. Skarżąca sama zauważa, że syndyk otrzymał pierwszą wskazówkę co do prowadzenia przez Komisję wstępnego badania w przedmiocie pomocy, ze względu na pismo z dnia 2 kwietnia 2012 r., które zostało mu przekazane w dniu 10 kwietnia 2012 r. W związku z tym, w ramach drugiej sprzedaży, Via Chem Slovakia i skarżąca powinny były o nim wiedzieć, ponieważ – co się tyczy skarżącej – wbrew temu, co stwierdziła na rozprawie w odpowiedzi na pytanie Sądu, należy zauważyć, że każdy staranny podmiot gospodarczy powinien zdobyć pełną informację o sytuacji gospodarczej podmiotu, którego zakupu zamierza dokonać.

6. W przedmiocie dokonanej przez Komisję całościowej oceny istnienia ciągłości gospodarczej pomiędzy NCHZ i skarżącą

- 281 W zaskarżonej decyzji Komisja oparła swój wniosek o istnieniu ciągłości gospodarczej na tym, że ceny wypłacone przy okazji dwóch następujących po sobie sprzedaży prawdopodobnie nie były cenami rynkowymi, a także na zakresie transakcji, w znaczeniu przedmiotu przejęcia, oraz na ekonomicznej logice transakcji (motywy 168 i 169 zaskarżonej decyzji).
- 282 Jak wynika z analizy zaskarżonej decyzji, Komisja nie popełniła błędu, uznając, po pierwsze, że zarówno zakres transakcji (przedmiot przekazania), jak i jej logika ekonomiczna mogły stanowić przesłanki istnienia ciągłości gospodarczej pomiędzy NCHZ i skarżącą (zob. pkt 254–258, 261–265 powyżej), a po drugie, że nie można uznać za pewne, iż obie następujące po sobie transakcje sprzedaży zostały dokonane po cenie rynkowej (zob. pkt 251 powyżej).
- 283 W tym kontekście, biorąc pod uwagę okoliczność, że – zgodnie z orzecznictwem – po pierwsze, przy założeniu, iż cena przekazania była zgodna z ceną rynkową, stanowi to tylko jeden element analizy istnienia ewentualnej ciągłości gospodarczej, a po drugie, uiszczenie ceny zgodnej z warunkami rynkowymi może nie być wystarczające, aby zneutralizować przewagę konkurencyjną związaną z korzystaniem z bezprawnie przyznanej pomocy, należy uznać, iż ze względu na okoliczności niniejszej sprawy Komisja mogła słusznie uznać, że obowiązek odzyskania pomocy został rozszerzony na skarżącą, niezależnie od stwierdzenia zamiaru dokonania obejścia.
- 284 W konsekwencji zarzut czwarty należy oddalić.

G. W przedmiocie zarzutu piątego, podniesionego tytułem ewentualnym, opartego na naruszeniu art. 107 ust. 1 i art. 108 ust. 2 TFUE, a także art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 ze względu na brak ograniczenia rozszerzenia obowiązku odzyskania pomocy państwa zarzucanej skarżącej do 60% kwoty rzeczowej pomocy

- 285 Tytułem ewentualnym skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem, ponieważ Komisja nie ograniczyła obowiązku odzyskania pomocy do 60% kwoty pomocy państwa rzekomo przyznanej NCHZ. Twierdzi ona, że nie mogła być beneficjentem całości tej kwoty, ponieważ odkupiła od Via Chem Slovakia tylko 60% aktywów NCHZ i że nie korzysta również pośrednio z części pozostającej własnością Via Chem Slovakia, ponieważ uiszcza czynsz, który został ustalony na warunkach rynkowych.
- 286 Komisja, popierana przez interwenienta, podważa zasadność argumentacji skarżącej.
- 287 W zaskarżonej decyzji Komisja wyjaśniła, że skarżąca „dzierzawi nieruchomości (grunty i budynki) niezbędne do prowadzenia działalności polegającej na produkcji chemicznej od [...] Via Chem Slovakia” i że „[p]oza nieruchomościami wszystkie inne aktywa, prawa i obowiązki związane z przeniesionym przedsiębiorstwem zostały przejęte przez [skarżącą, która] prowadzi zatem działalność gospodarczą NCHZ i nadal oferuje ten sam portfel produktów” (motywy 153 zaskarżonej decyzji). Stwierdziła ona, iż „[t]o, że część aktywów jest wykorzystywana na podstawie umowy dzierżawy, a nie prawa bezpośredniej własności[,] nie zmienia jednak faktu, że [skarżąca] po prostu kontynuuje działalność gospodarczą NCHZ w takim samym zakresie, w jakim była ona prowadzona przed transakcją” (motywy 156 zaskarżonej decyzji).
- 288 Jak zostało stwierdzone, Komisja mogła słusznie zdecydować o rozszerzeniu obowiązku odzyskania pomocy na skarżącą ze względu na istnienie ciągłości gospodarczej pomiędzy NCHZ i skarżącą. Ciągłość ta jest zaś oparta, między innymi, na okoliczności, że skarżąca dysponował wszystkimi prawami i obowiązkami NCHZ, aby móc kontynuować tę sama działalność.

- 289 Ponadto, jak wskazuje Komisja, skarżąca nie kwestionuje faktu, że dzierżawiła nieruchomości niezbędne do produkcji chemicznej, których nie nabyła, a które stanowiły pozostałe 40% posiadane przez Via Chem Slovakia. Okoliczność, że skarżąca nie posiadała owych nieruchomości, lecz wynajmowała je, według swojego twierdzenia po cenie rynkowej, nie zmieniają zaś w żaden sposób faktu, że mogła wykorzystywać je w celu kontynuowania działalności prowadzonej wcześniej przez NCHZ.
- 290 Zatem świetle okoliczności sprawy, które doprowadziły do wyciągnięcia wniosku o istnieniu ciągłości gospodarczej pomiędzy NCHZ a skarżącą, nie należało ograniczać rozszerzenia obowiązku odzyskania do 60%, zaś zarzut piąty powinien zostać oddalony.
- 291 W świetle całości powyższych rozważań należy oddalić skargę w niniejszej sprawie.

W przedmiocie kosztów

- 292 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy – zgodnie z żądaniem Komisji – obciążyć ją kosztami postępowania.
- 293 Zgodnie z art. 138 ust. 3 regulaminu postępowania AlzChem, która wstąpiła do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Komisji, pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (szósta izba),

orzeka, co następuje:

- 1) Skarga zostaje oddalona.**
- 2) Fortischem a.s. pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.**
- 3) AlzChem AG pokrywa własne koszty.**

Berardis

Papasavvas

Spineanu-Matei

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 24 września 2019 r.

Podpisy

Spis treści

I. Okoliczności powstania sporu	2
II. Zaskarżona decyzja	4
III. Postępowanie	5
IV. Żądania stron	6
V. Co do prawa	7
A. W przedmiocie zarzutu trzeciego, opartego na naruszeniu art. 296 akapit drugi TFUE dotyczącym konkluzji Komisji co do istnienia pomocy państwa przyznanej NCHZ	7
B. W przedmiocie części pierwszej i drugiej zarzutu pierwszego, opartych na, odpowiednio, braku przekazania zasobów państwowych i braku korzyści gospodarczej przyznanej NCHZ	10
1. Przypomnienie orzecznictwa	11
2. Zaskarżona decyzja	12
3. W przedmiocie zakwalifikowania pierwszego środka przez Komisję jako pomocy państwa ...	12
a) W przedmiocie warunków stosowania ustawy o spółkach strategicznych na rzecz NCHZ ze względu na zakwalifikowanie jej jako „spółki strategicznej” i konsekwencji związanych z tym stosowaniem	14
b) W przedmiocie twierdzenia skarżącej, zgodnie z którym decyzja państwa słowackiego o uznaniu NCHZ za „spółkę strategiczną” jest zgodna z kryterium podmiotu gospodarczego działającego w warunkach gospodarki rynkowej	14
c) W przedmiocie twierdzeń skarżącej dotyczących identyczności sytuacji, gdyby NCHZ została objęta powszechnym systemem prawa upadłościowego	17
1) W przedmiocie twierdzenia, zgodnie z którym pierwszy syndyk wypowiedział się za kontynuowaniem działalności NCHZ przed uchwaleniem ustawy o spółkach strategicznych	17
2) W przedmiocie twierdzenia, zgodnie z którym pierwotna decyzja pierwszego syndyka została potwierdzona przez właściwy komitet	18
3) W przedmiocie twierdzenia, że decyzja właściwego komitetu zapewniała takie samo bezpieczeństwo klientom i dostawcom, co ustawa o spółkach strategicznych	23
4) W przedmiocie twierdzenia, zgodnie z którym NCHZ nie odniosła żadnej dodatkowej korzyści w związku z kontynuowaniem działalności nakazanym przez ustawę o spółkach strategicznych	25
d) Wnioski	26
C. W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na niewykonaniu obowiązku przeprowadzenia starannego i bezstronnego badania oraz na naruszeniu obowiązku współpracy spoczywającego na Komisji	27

D.	W przedmiocie części trzeciej zarzutu pierwszego, opartej na oczywistym błędzie w ocenie przy obliczaniu kwoty zarzucanej pomocy państwa	30
E.	W przedmiocie zarzutu szóstego, opartego na naruszeniu art. 296 TFUE dotyczącym wniosków Komisji na temat istnienia ciągłości gospodarczej	32
F.	W przedmiocie zarzutu czwartego, opartego na naruszeniu art. 107 ust. 1 i art. 108 ust. 2 TFUE, a także art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 ze względu na rozszerzenie obowiązku odzyskania pomocy państwa zarzucanej skarżącej	34
1.	Uwagi wstępne	35
2.	W przedmiocie ceny sprzedaży NCHZ	37
a)	W przedmiocie ciężaru dowodu	37
b)	W przedmiocie sprzedaży na rzecz Via Chem Slovakia	38
1)	W przedmiocie podnoszonego domniemania sprzedaży dokonanej po cenie rynkowej, jeżeli nastąpiła ona w ramach postępowania upadłościowego pod kontrolą sądu	38
2)	W przedmiocie rzekomej gwarancji możliwie najwyższej ceny sprzedaży ze względu na sprzedaż w ramach otwartego, przejrzystego i bezwarunkowego postępowania przetargowego	38
c)	W przedmiocie sprzedaży przez Via Chem Slovakia na rzecz skarżącej	41
d)	Wnioski	41
3.	W przedmiocie zakresu transakcji	41
4.	W przedmiocie ekonomicznej logiki transakcji	43
5.	W przedmiocie innych elementów zbadanych przez Komisję	44
a)	W przedmiocie zamiaru uniknięcia decyzji o odzyskaniu pomocy	44
b)	W przedmiocie powiązań między pierwotnym i nowym właścicielem NCHZ	44
c)	W przedmiocie momentu sprzedaży	45
6.	W przedmiocie dokonanej przez Komisję całościowej oceny istnienia ciągłości gospodarczej pomiędzy NCHZ i skarżącą	47
G.	W przedmiocie zarzutu piątego, podniesionego tytułem ewentualnym, opartego na naruszeniu art. 107 ust. 1 i art. 108 ust. 2 TFUE, a także art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 ze względu na brak ograniczenia rozszerzenia obowiązku odzyskania pomocy państwa zarzucanej skarżącej do 60% kwoty rzeczony pomocy	47
	W przedmiocie kosztów	48

i — Punkty 3, 12, 150, 249, 238 i 288 w niniejszym tekście były przedmiotem zmian o charakterze językowym po pierwotnym umieszczeniu na stronie internetowej.